

René Noorbergen: Az elveszett fajok titkai

J. R. Jochmans kutatásai alapján

JÓSIÁS Könyv- és Lapkiadó Egyesület

Budapest

1998.

Tartalom

BEVEZETÉS.....	3
Első fejezet: A KEZDET VÉGE	4
Világméretű árvíz hagyományai.....	6
Második fejezet: A BESOROLHATATLAN LELETEK - EL NEM ISMERT TUDÁS	28
A salzburgi kocka	29
A Caso hegmunkált tárgy	30
Harmadik fejezet - AZ ŐSI FELFEDEZŐK LÁBNYOMÁN.....	42
Az özönvíz utáni földmérések bizonyítékai.....	54
A világ fölmérésének bizonyítékai Egyiptomban.....	55
Világtérképezés - világnyelv	57
A világtérképezés oka - A föld mágneses vonalai	59
Negyedik fejezet FEJLETT REPÜLÉS A TÖRTÉNELEM ELŐTTI IDŐKBEN	65
Ősrégi repülés a Csendes-óceánon	67
A Saqqara-madár	67
Arany repülőgép az Újvilágból.....	69
A hindu vimanák	70
Ötödik fejezet: ATOMHÁBORÚ A KEZDETLEGES EMBEREK KÖZÖTT	71
Hatodik fejezet A BARLANGLAKÓ ŐSEMBER TALÁNYÁNAK MEGFEJTÉSE.....	83
A "majomember" halála	83
A kőkorszakbeli emberek építészete.....	87
Közösségi élet és kereskedelem.....	89
Választékos ruházkodás.....	90
Kezdetleges művészet messze meghaladja az idejét.....	91
Példák a történelem előtti számtantudományra és csillagászatra.....	92
A műveltebb társadalmakkal való érintkezés bizonyítékai. Egyetemes holdnaptár	93
Beilleszthetetlen ábécék és ősrégi emlékek	94
A választékos műszaki tudás elemei a kőkorszak művelődésében	95
Ki lőtte le a rodéziai férfit?	98
Hetedik fejezet: AZ ÉPÍTŐK TITOKZATOS EMLÉKMŰVEI.....	99
A Stonehenge-titok megfejtése.....	100
Hol volt a nehézségi erő törvénye?.....	101
A kövek és az ég.....	102
4000 évvel ezelőtt tudtak a hold bicegéséről.....	103
Más őskori nagy építkezések Britanniában.....	104
Európában, Afrikában és a Közel-Keleten is építkeztek.....	105
Eljutottak-e az amerikai földrészekre az ősi óriáskövek építői?	106
A kőarcok megfejthetetlen titka.....	107
Mi történt Tiahuanacónál?.....	110
Az Andok titokzatos erődjai	111
Nazca völgyének vonalai	112
A Nazca-művészek ismerték a világot.....	113
A nagy piramis - a nagy talány	114
VÉGSZÓ	117
JEGYZETEK.....	119
KÖNYVEK JEGYZÉKE.....	120

BEVEZETÉS

Egyetemi hallgató lépett tanári szobámba, hóna alatt a tudományos színezetű regények tekintélyes csomója, alig néhány perccel azután, hogy befejeztem okkult jelenségekről szóló előadásomat. Teljes tanácstalanság rítt le róla, amikor könyvgyűjteményére mutatott.

"Hisz-e abban, hogy látogatók jártak nálunk a világúrból?"

Hátradőlt székében s türelmetlenül várta a választ. Nyilvánvaló, hogy nem vallásos vagy bölcséleti feleletet várt, sem olyat, amely ellentmondana annak, amit ő már ténynek fogadott el.

Jóváhagyást várt tőlem.

Én azonban nem tudtam megerősíteni a hitében. Szemlátomást megzavarta a magatartásom. Mohó hiszékenysége rávitte, hogy magába szívja a tárgyról szóló összes rendelkezésre álló ismeretet, mégsem tartotta megengedhetőnek, hogy világgá kürtölje újdonsült meggyőződését, míg nem tudja bizonyítékokkal alátámasztani. De hol a bizonyíték? S ami még fontosabb, föllelhető-e egyáltalán?

Emlékezetemben más, hasonló alkalmak ötlöttek föl, amikor ugyanilyen helyzetek előtt álltam s mindig ugyanazt a feleletet adtam.

Kétségtelen, hogy kérdései jellemzőek voltak a milliók gondolkodásában bizonytalankodó nézetekre, mivel a világ összes főbb nyelvén bőven akadnak olyan könyvek, melyek a tejút-közi utasoknak földünkön tett látogatásairól írnak.

Határtalan a lelkesedés a légűri utazások korszakának e mellékterméke iránt. Az alapvető kérdésekre azonban nincs felelet:

*Valóban jártak volna látogatók nálunk az ősi időkben?

*A műszaki tudásunk annak árnyéka lenne csupán, amire ezek a csillagközi látogatók tanítottak minket?

7

*Érintkezést tartanak-e fenn a társadalmunkkal mind a mai napig, vagy pedig magunkra hagytak minket - talán örökre?

*Lehetséges lenne, hogy az ismeretlen ősi megmunkált tárgyak, melyek rendkívül fejlett műszaki tudással rendelkező társadalomra mutatnak, a mi történelmi fejlődésünkhöz tartoznak?

*Igaz lenne, hogy fejlődés helyett visszafejlődtünk? Többet veszítettünk volna, mint amennyit nyertünk?

*Talán a fejlettségnek és bonyolult kifinomultságnak ahhoz a fokához közeledünk újra, amely egyszer már az emberi faj bukásához vezetett?

Ez a könyv kísérlet arra, hogy méltányos választ adjon e kérdésekre - számos olyan fölfedezés alapján, melyek mindeddig megmagyarázatlanul heverték a méltóságteljes múzeumok és dohos könyvtárak mélyén.

A következtetések meglepőek, sőt ijesztőek lesznek, mert nagyon sok minden, ami történelmünk hajnalán történt, elveszve nyugszik múltunk romhalmaza alatt.

Igazán más világok lakói látogattak volna minket, vagy a magunk fajának vívmányaihoz kell fordulnunk válaszáért?

Remélem, hogy az itt felsorolt tények közelebb vezetnek korunk megfejtetlen kérdéseinek megoldásához.

Noorbergen René 1977 február

8

Első fejezet: A KEZDET VÉGE

Bár jelentős eredményeket értünk el abban, hogy új dolgokat teremtsünk és kiszélesítsük tudományos ismereteinket, mégis a huszadik századot nemcsak a fejlődés, hanem a zűrzavar korává is tettük.

És senki sem tudja, hogy hogyan fog végződni. Elveszítettünk valamit s az a valami - könnyen lehetséges - örökségünk sorsdöntő része.

A mi időrovánk - a följegyzéssel nem rendelkező idő rettentően hosszú szakaszai közt - igazán az elferdített értesülések kora lett. Manapság egyre növekvő sebességgel új elméleteket, föltevéseket vesznek vizsgálat alá s a bevett tudományos elméleteket egyre gyakrabban módosítják. Új képleteket alakítanak ki, de mindezt azzal a kizárólagos céllal, hogy a már előzőleg elfogadott elméleteket bizonyítsák be. Közben semmibe veszik azokat az értesüléstörödeléket, melyek újra meg újra átütik a tudományos önelégültség falait.

Mind a tudományos kutatásunk, mind emlékezetünk teljesen egyoldalúvá vált s pontosan ez a bajunk. Mai társadalmunkban mindennek megvan a maga

neve s minden újonnan fölfedezett értesülést belökünk a maga kis rovátkájába abban a reményben, hogy majd beillik valahova a fejlődőfélben levő társadalmunkban. Úgy látszik elérkeztünk arra a pontra, amikor azt képzeljük, hogy mi emberek vagyunk az összes előzőleg fölfedezett tudás letéteményesei. Ez, hajtogatjuk, a Vízöntő kora, a fölvilágosodás kora. Anélkül, hogy kimondanánk, a felé a nézet felé hajlunk, hogy jelen nemzedékünkben testesül meg az összes eddigi összegyűjtött tudás s nélkülünk nagyon kilátástalan lenne a jövő.

De igazán olyan eszesek lennénk?

Évek óta együtt élünk a fejlődésemeléttel, a

9

viszonylagosság /relativitás/ elméletével és más tudományos fölfogásokkal, s bár a viszonylagosság elmélete érvényes tudományos elveken alapul, állítólagos fejlődésünk - a sejtállománytól a majmokon át az emberig - még mindig tényekkel alá nem támasztott vita tárgya. Következésképpen az ember csökönyösen új és új módokon igyekszik megmagyarázni azt, ami mindeddig megmagyarázhatatlan maradt. Friss szemmel kell szemügyre vennünk a körülöttünk levő világot, mert bár a tudomány elvezetett minket a nyersolajlámpástól az atomerőművekig, folytonosan olyan leletek fölfedezésével találjuk szemben magunkat, melyek akármennyire is próbálgatjuk, sehogyan sem illenek bele fejlődésünk elfogadott elméleteibe.

A maradi történészek több mint száz éve a történelmi tények egyetlen csoportjával foglalkoznak érdemlegesen - azokkal a tényekkel, melyek beleillenek előre kialakított előítéleteik keretébe. Azokkal a tényekkel, melyek azt bizonygatják, hogy a ma embere olyan fokozatos fejlődés eredménye, amely mind szellemileg, mind testileg az alacsonyabb rendű lények közül emelt föl minket. A történelemnek ezen az elméleten alapuló nézete évmilliókat ölel föl s bár a történészek képtelenek hatezer évnél távolabbra gördíteni vissza a függőnyt, csökönyösen ragaszkodnak véltneküli korszakokhoz, mivel előítélettől átítatott agyuk egyszerűen nem hajlandó más magyarázatot befogadni az ember műszaki és a művelődés terén elért eredményeire.

Egyoldalú a nézetük e sokoldalú kérdésről, mivel ahhoz, hogy tökéletesen megértsük a történelmet, a tények két másik tömegét is számításba kell vennünk - a sehova be nem illő leleteket és a Biblia történelmét.

Mik is ezek az elhelyezhetetlen leletek? - kérded. Az elmúlt harminc év folyamán a világ különböző pontjain egyre gyakrabban bukkannak olyan történelmi és ásatások során napvilágra kerülő fölfedezésekre, melyeket - nagyon is vitatható és titokzatos jellegük miatt - rossz, oda nem illő tárgyakként soroltak be. Innen a név: elhelyezhetetlen leletek.

10

Az adja nekik e nevet, hogy olyan földtani rétegekben bukkannak rájuk, ahol nem szabadna ott lenniük. S az ősi földrétegekben való váratlan előbukkanásuk zavarba ejtett számos képzett tudományos megfigyelőt. A nagyra becsült múlt olyan maradványai közül bukkannak elő, melyekből teljesen hiányzik a művelődés és a műszaki fejlődés előbbi korszaka. Az elhelyezhetetlen leletek műszaki kifinomultsága gyakran messze túlszárnyalja azoknak az ősi népeknek a leleményességét, akiknek a maradványai közt rájuk találtak.

Semmi kétség sem fér ahhoz, hogy ezek a megmunkált tárgyak elméletben sem illenek oda, mert semmiképpen sem egyeztethetők össze azzal, amit az emberi faj fejlődésének fogadtak el. Egyszerűen nincs olyan időrovátka, ahova be lehetne dugni őket. Lehetséges lenne, hogy ezek a leletek arról tanúskodnak, hogy a történelem egyik régmúlt időpontján emberi eredetű és emberek által kifejlesztett, felsőbbrendű műszaki és szellemi művelődés jött létre?

Valószínűtlennek tűnik, ugye? Mégis: - mekkora annak a valószínűsége, hogy ez az állítás a valóságnak felel meg? Elképzelhető, hogy az emberiség történelmének valamely szakaszán civilizáció/k/ létezett vagy léteztek, mely/ek/ ugyanolyan fejlett-fejlettek vagy fejlettebb/ek/ volt/ak/, mint a huszadik század társadalma?

A könyvkereskedések ma zsúfolva vannak olyan szerzők könyveivel, akik más világból itt járt lényekkel kapcsolják össze ezeket az elhelyezhetetlen leleteket. E látogatók állítólag több mint tízezer éve jártak bolygónkon, akkor hagyták hátra a bolygóközi utazás e bizonyítékait. Ezeknek az elméleteknek az a legnagyobb bökkenője, hogy ezen leletek egyike sem készült ismeretlen anyagokból és műszaki fölépítésük is a mi korszerű civilizációnk fejlődésének felel meg. E megmagyarázhatatlan megmunkált tárgyak közelebbi vizsgálata arra mutat, hogy az ismert történelmet megelőző emberi civilizációból erednek, amely a fejlődés magas fokát érte el, de amelyet valamilyen pusztító veszedelem oly alaposan

11

söpört el, hogy tudományának és műszaki fejlettségének alig néhány darabja élte túl a fejlett társadalmat követő alacsonyabb rendű civilizációkat. Az a kérdés, hol találunk utalásokat arra, hogyan történt efféle hallatlan méretű szerencsétlenség?

Létezik számba vehető magyarázat a maradékok fölbukkanására, de ez azt követelné meg tőlünk, hogy fogadjuk el az özönvíz bibliai történetét. Az özönvizét, mely a följegyzések szerint oly pusztító, oly teljes szerencsétlenséggel törölte el az emberi fajt a föld színéről, hogy borzadunk, ha rágondolunk.

Az ember történelmének e harmadik oldala - talán ez tartalmazza a tényeket, melyekre ez elhelyezhetetlen leletek megmagyarázásához, titkának megfejtéséhez szükségünk van. Ha a Bibliához fordulunk, mint történelemtudásunk harmadik forrásához, azt találjuk, hogy Mózes első könyve hézagmentesen számol be a társadalom olyan hatalmas özönvízben történt teljes pusztulásáról, amelyet sohasem látott a világ. Ez a civilizáció akkor létezett, amit özönvíz előtti kornak hívunk. A Bibliában följegyzett legkorábbi történelem és a világméretű szerencsétlenség közti időben.

A Biblia első könyvének följegyzése szerint az özönvíz előtti emberek igen tanulékonyak voltak. Elsőnek hozták létre a földművelést, az állattenyésztést, az építészetet, az állami szervezetet, a fémmunkálást, az elvont művészeteket, a számtantudományt, az időszámítást és a csillagászatot. Sőt mi több, bár Mózes első könyve csak tíz nemzedéket em-

lit az özönvíz előtt, mégis már a hatodik nemzedék idejére létrehozták a civilizáció alapvető elemeinek ha nem is valamennyi. de túlnyomó részét. Mármint, ha az özönvíz előttiak a nyers földdel kezdve, hatodik nemzedékük idejére meg tudták teremteni a társadalom művészeit, elképzelhetjük, hogy mennyire fejlődtek tovább s mennyire finomították ki e művelődésüket az özönvíz előtt élt további négy nemzedék idejében.

A maradi történészek persze gyakran semmibe ve-

12

szik az Ószövetség történelmi könyveinek jelentését s ezzel együtt az özönvíz és az özönvíz előtti társadalom történetét. Pedig a Bibliának az özönvízről szóló beszámolója talán az egyetlen forrás, mely válaszolni tud a leletek titkára.

E történelem szerint az özönvíz semmisítette meg az özönvíz előtti emberek fejlett társadalmát. Mózes első könyvének hetedik fejezetében írja le a hallatlan szerencsétlenséget.

"Ezen a napon megnyíltak a nagy mélységek forrásai... A víz még magasabb lett a földön, annyira, hogy az ég alatt minden magas hegyet elborított. Ennek az lett a következménye, hogy a bárka összes utasait kivéve, az összes ember elpusztult, mely a földön mozgott... minden ember." A természet vonaglása nemcsak az özönvíz előtti embereket temette el, hanem teljesen elpusztította műszaki vívmányait is, mivel ez a rettentő fölfordulás kétségkívül elég nagy volt ahhoz, hogy az összes műszaki berendezéseket és építményeket megsemmisítse.

"Ezt mondja a Biblia" halljuk gyakran a megjegyzést, "mi azonban tudjuk, hogy nem volt a földön világméretű áradás". Azok alatt az évek alatt, melyeket az egyetemes árvíz kutatásának szenteltem, amikor megkísértem fölfedni az özönvíz Biblián kívüli bizonyítását, gyakran ütköztem e vélekedésbe s legtöbbször azért, mert az emberek nem ismerték az összes bizonyítékokat.

1947-ben ismerkedtem össze azzal a csoporttal, mely Kelet-Törökországba, az Ararát hegyére készülődött, hogy kutassanak Noé legendás bárkája után. Az után a hajó után, mely állítólag magában hordozta az özönvíz előtti emberek közül az egyetlen menekülő családot. Ha a Biblia följegyzésén kívül nem lettek volna e szerencsétlenségről szóló más beszámolók is, akkor a bárka megtalálására tett kísérletek nem lobbantották volna lángra a hitetlen emberek képzetét. A világi, nem vallásos forrásokból származó értesülések, melyek megerősítették a mindent pusztító özönvíz gondolatát, ezek lobbantották lángra az érdeklődésüket.

13

Világméretű árvíz hagyományai

Az idők folyamán kb. 80.000 özönvízről szóló könyv látott napvilágot, nem kevesebb mint 72 nyelven. S ezek azok a könyvek, melyeknek a nyomára lehet bukkanni a világ nagy könyvtárainak tárgymutatáin. Kétségkívül számos olyan könyv jelent meg, melyek sohasem készültek e tárgymutatókra. E könyvek többsége az özönvíz ásatási és földrajzi oldalával foglalkozik, nem pedig, a szájhagyományokkal és népköltészettel, melyek az ősi társadalmak történelmét támogatják. Ennek ellenére e hagyományok roppant fontosak, mert ha az özönvíz valóban mindent elsöprő volt, akkor joggal elvárhatjuk, hogy a föld különböző részein élő népek közt fennmaradtak ilyen hagyományok.

Dr. Riem Johannes, a híres német kutató jelentette ki az özönvíz szájhagyományairól szóló jelentős könyvének bevezetésében /Die Sinflut in Sage und Wissenschaft/: "Az összes hagyományok között egyetlen sem általánosan elterjedt, egyetlen sem oly széles körű a

földön, .; egyik sem mutatja oly szemléltetően, hogy mivé fejlődhet ugyanaz az anyag az emberek más-más lelki beállítottsága mellett. A dr. Kunnikével folytatott hosszas és alapos megbeszélések álláspontjának nyilvánvaló helyességéről, hogy az özönvíz tényét megalapozottnak tekinthetjük, mivel az összes hagyományok mélyén ott a tény, a valóságos tény. P. következő korokban azonban az emberek az adott anyagra ráépítették jelenlegi monda jellegét és alakját..."¹

Ezt a nézetet visszhangozza sok más kutató is. Miller Hugh, a neves 19. századi skót földtantudós, a világ leggyakrabban visszatérő regéjének lelkes gyűjtője írja: "Akad egy különleges hagyomány, mely a jelek szerint mélyebben bevésődött az emberek gondolatvilágába és elterjedtebb, mint bármely más hagyomány. Az emberiség történelmének korai szakaszán történt, csaknem az egész emberi fajt elpusztító ha

14

talmas vízőzön mély benyomást tett a néhány menekültre s ezért továbbadták azt gyermekeiknek. Méghozzá olyan rémület szülte, megrázó módon, hogy még a ma élő késői utódok sem felelték el teljesen. Ott találhatjuk azt minden regevilágban, a legtávolabb eső országokban, a legműveletlenebb törzsek között..."² Még az emberi család legelfeledettebb fajai között is /Orinokó rézbőrű népe/ az özönvíz még mindig friss és fölismerhető hagyományára bukkant. S nemcsak egyetlen törzsre korlátozódik, hanem mindenfelé megtalálható az ezen az óriási területen szétszóródott nemzetkék közt oly furcsa hagyományokkal összefonódottan, melyek az Óvilág ókori görög-latin regevilágának gazdag képzeletű kitalálásaira emlékeztetnek.

Dr. Riem könyve további fontos vonással rendelkezik: világtérképpel, mely föltünteti a különböző területeket, ahol özönvízhagyományra bukkantak. Ázsiában és Észak-Amerikában találták a legtöbb hagyományt, de Ausztráliának, Európának, Afrikának és a Déltenger szigeteinek is megvannak a maguk regéi.

Az a kérdés: elegendőek-e a közös vonások e hagyományokban ahhoz, hogy ugyanazon esemény különféle változatainak tekinthessük őket.

Ázsia, különösen Kína a legmegrázóbb özönvízhagyományok otthona. Azt mondják például, hogy Kr.e. kb. 2300-ban hallatlan méretű özönvíz pusztított. E beszámoló szerint a folyók áradása okozta az árvizet, amit aztán a tenger fejezett be, mikor végül az is túláradt. A rege hőse azonban feleségével, három fiával és három lányával együtt kerülte el a pusztulást. De ez még nem minden. Más kínai hagyományok azt állítják, hogy az összes kínaiak egyetlen Nu-wah nevű ős közvetlen leszármazottai. Ez a Nu-wah arról volt híres, hogy hatalmas árvizet élt túl.

A kínai vízőzöntörténet egyik lenyűgöző vonása az, hogy az ősi kínai írás oly szavakat tartalmaz, melyek csak Nu-wah-ig és az özönvízig nyúlnak vissza. Például a kínai igazságosság szót a magamért

15

szó fölé fektetett bárány képjele alkotja. A hittudósok azzal magyarázták meg ezt nekem, hogy a jelek szerint ez onnan van, hogy Noé a bárkából való kiköltözése után élő-áldozat bemutatásával igyekezett igaznak bizonyítani magát Istene előtt.

Dr. Thiwing E.W. kutató, aki a Noéről szóló beszámolók utáni nyomozása során hosszú évekig élt Kínában, megjegyzi: "A kínaiaknak nagy árvízzel szembe forduló följegyzései és hagyományaik vannak. S érdekes tény, hogy a mai kínai hajó szó, az nagyon régi képszo s a csónak és a nyolc száz jeleiből tevődik össze, ami arra utal, hogy az első hajón nyolcan utaztak.

Amikor az ősi történetekről és hagyományokról beszámoló könyveket olvastam - folytatja - följegyzéseket találtam az őselődről, Nu-wah-ról. Érdekes, hogy nu asszonyt jelent,

wah pedig virágosat. Úgy látszott nőnek tartották ezt az őst. A képírás alaposabb vizsgálatából azonban az derült ki, hogy két kis jegyet tettek a szó mellé, ami azt jelenti, hogy a szó hangzása és nem a jelentése a fontos, ami férfi ősre mutat, aki hajón menekült meg az istenek haragjától.

Az ősi kínai történetírás is támogatja a Kína létrejöttének Noéval való kapcsolatát. Megemlíti, hogy Jung-hu volt az oka annak, hogy a világ özönvíz által pusztult el, de Nu-wah volt az, aki az újjáépítést végezte. Három regealak, három férfi követte Nu-wah-t s bár különböző följegyzések hősöknek vagy uralkodóknak írják le őket, mégis kitöltik az űrt az ő és az első kínai uralkodó családok: a Hsia, Shang és a Chon ház közt. Föltételezhetjük-e hát, hogy a kínaiak Nu-wah-ja és a Biblia Noéja egy és ugyanaz a férfi?

A történetek sokaságában a Noé név túlélte az évezredek, bár a betűjelektől függően gyakran kissé eltorzult a kiejtése. Ez a helyzet a hawaii regével, mely Nu-u-ról, az igaz emberről szól. A szigetlakók hite szerint jóval a világ teremtése után az első emberek annyira elvetemedtek, hogy Kane, az is-

16

tenük, elhatározta, hogy elpusztítja őket is, a földet is. De mert belefáradt a teremtésbe úgy döntött, hogy megengedi egyetlen igaz embernek, Nu-unak és családjának, hogy megmeneküljenek a haragjától - olyan hatalmas csónakot építsenek, melyen ház áll. Aztán megparancsolta Nu-u-nak, hogy vegye feleségét, gyermekeit s a tetszésének megfelelő összes állatokat a hajóba s ott várják be a nagy árvizet.

Amikor megjött az eső s a víz színe emelkedett, az óceánok pedig egybefolytak, a Waa-Halau napokig hanykolódott a vízen, miközben az emberiség kipusztult. Végül is Kane, miután örök bocsánata jeléül szivárványt hagyott hátra, leapasztotta a vizet s utasította Nu-u-t és három fiát, hogy újra népesítsék be a földet.

A Távol-Keleten több mint harminc özönvíz-regét találtak s az indonézeké a legérdekesebbek közül való.

"A szumátrai battakok azt tartják, hogy amikor a föld megöregedett és beszennyeződött, a teremtő, akit ők Debatának neveznek, árvizet küldött minden élőlény elpusztítására. Debata haragudott. Az utolsó emberpár nem bárkába, hanem a legmagasabb hegyre menekült. Az özönvíz már a térdüket mosta, mikor Debata, a mindenek ura, megbánta döntését, hogy elpusztítja az egész emberiséget."

Nagyszerű képes legendák teremték a Szumátrától nyugatra fekvő Engano-sziget bennszülöttei között s a borneói Sarcvak-tengeri dayak népei közt is. A Celebesz középtáján élő bugi nyelvű toradjasok olyan áradásról beszélnek, mely befödte a legmagasabb hegyeket is, kivéve a Wawom Petato csúcsát. Ezúttal nem volt szerencsés emberpár, aki megmenekült volna. Ehelyett egyetlen terhes asszony és terhes egér élte túl az özönvizet.

Észak-Amerikának is megvan a maga özönvíz regeadagja. Ezek közül negyvenhat szól az egész világra kiterjedő áradásról. Az arapagó törzsből származó Coolidge Sherman mondta el a következő történetet, melyet egész törzse tiszteletben tart:

16

"Réges-régen, mielőtt még állatok éltek volna a földön, víz borította el bolygónk egész felületét, kivéve egyetlen magas csúcsot. Ezen a csúcson ült e~• magányos arapagó elárvultan sírva, elkeseredetten. A nagy szellemnek megesett rajta a szíve, három kacsát küldött a szegény rézbőrűnek. Az arapagó megparancsolta a kacsáknak, hogy hozzanak föl a csőrükben földet. Az első kettő próbát tett, de bár sokáig a víz alatt maradtak, mégis üres csőrrel tértek vissza. A harmadik is lebukott s oly sokáig maradt a víz alatt, hogy ahol lebukott a víz elsimult, a hullámgyűrű elült. Az arapagó azt hitte már, hogy vízbe fulladt a

kacsája, amikor az hirtelen fölbukkant és földet hozott a csőrében. Amikor odaadta a földet az arapagónak, a víz apadni kezdett.

Rövidesen annyira leapadt, hogy már nem is látszott a hegytetőről. De ez az arapagó, akinek természetfölötti volt az ereje és a bölcsessége tudta, hogy víz öleli körül a szárazföldet, ugyanúgy mint ma. Az az arapagó, akit a kacsák mentettek meg, lett a föld egyedüli ura. Ő alkotta meg a folyókat, növesztette a fákat, majd bölényeket, szarvasokat tenyésztett s az összes fákat, bokrokat s mindent, ami magról nő."

Az Egyesült Államok nyugati részén, az atapaszka indiánok egyik ősi regéje arról szól, hogy az istenek ki akarták javítani az eget, mert már csaknek leszakadt. A dolog vége az lett, hogy felhőszakadások zúdultak a földre.

"Esett minden nap s éjjel is zuhogott az eső. Mindenki aludt. Az ég lehullt, a föld eltűnt. Nagyon nagyon messzire sehhol sem látszott szárazföld. Az óceánok vize egybefolyt. Valamennyi állat belefulladt a vízbe. Amerre a víz járt, nem volt többé erdő. Szárazföld sem maradt. Jött a víz, így mondják. Teljesen beborított mindent. Nem voltak állatok, sem halak, sem madarak. A víz elsodorta az embereket meg az állatokat is. Nem fújt szél a föld tájairól, nem volt se hó, se fagy, se eső. Nem dör-

18

gött és nem is villámlott. Mivel nem volt fa, amibe belevágjon, ezért nem is mennydörgött. Nem volt felhő, se köd és nap se sütött. Nagyon sötét volt.

Akkor történt, hogy ez a hosszúszarvú föld fölkelt és északról erre lejött. Amikor a mélyebb helyekre ért válláig ért a víz. Mikor sekélyes területre érkezett fölpillantott. Hullámtörő sziklasort látott fönn északon. Mikor a föld közepéhez ért keleten a kelő nap alatt, akkor újra fölnézett. S hol fölnézett, nagy földrész keletkezett a parthoz közel. Messze délre folytatta útját s még mindig fölfelé nézett. A föld alatt haladt tovább. Mivel északról jött, messze délre utazott s ott lefeküdt. Nagaitse, mivel a föld fején állt, messze délre került. Ahol az lefeküdt, Nagaitse lefektette a fejét, ahogy kell a szürke agyagot terjesztett szeme közé mindkét szarvon. az agyagra helyezte a nádréteget, majd megint réteg agyagot. Ebbe helyezte állva a kék füvet, bokrot és fákat. Befejeztem, mondta, legyenek hegycsúcsok itt a fején. Hadd csapdossak azokat a tenger hullámai.⁶

S a föld újjá lett.

A világ csaknem valamennyi sarkában találunk számtalan és különféle özönvíz-regét, a legjelentősegteljesebb azonban az a tény, hogy alapjában véve egy és ugyanazon eseményről szólnak.

"A korszakok folyamán a hagyományok változásokon estek át - jegyzi meg Rehwinkel Alfréd az Özönvízben, az áradásról szóló egyik forrásmunkában. - Hatottak rájuk a különféle népek szokásai és környezete. Helyi színeket vettek föl, olykor meg rendkívüli és képzeletbeli méreteket öltöttek. Olyannyira, hogy csaknem teljesen eltakarták a bennük levő igazság magját. De mégis, ha letisztogatjuk róluk a lerakódásokat, melyek akkor gyűltek rajtuk, amikor apáról fiúra szálltak, könnyen fölismerhetjük a nagy szerencsétlenség lényeges tényeit. E három fontos ponton csaknem teljesen egyetértenek:

1. Világméretű pusztulás érte vízözön képében az emberi fajt és az összes élőlényeket.
2. Bárákat

19

vagy hajót szerepeltetnek a menekülés céljára.

3. Az emberiség magja megmarad, hogy a faj fönmaradjon. Ezekhez adhatjuk még a negyediket is, amelyik bár nagyon gyakran szerepel, mégsem fordul elő az összes hagyományokban, mégpedig az, hogy a pusztulás oka az emberek gonoszúsága volt."

PÁTRIÁRKÁK, ISTENEK ÉS KIRÁLYOK

Más, az özönvíz szájhagyományaival és regéivel fölérő fontos értesülések rejlenek Mózes első könyvének az özönvíz előtti pátriárkák családfájának a felsorolásába rejtve. Gyakran kigúnyolják e névsort, mert a Biblia nagyon hosszú életkort tulajdonít ezeknek az özönvíz előtti óriásoknak. Matuzsálem, a legöregebb, állítólag 969 évig élt. S a többi pátriárka is sokkal öregebb korában halt meg, mint mai nemzedékünk emberei.

A bírálók készek kétségbe vonni a Teremtés könyvének ezt az egész szakaszát, mert szerintük e hosszú élet nem tartozik a valóság birodalmához. Egyelőre azonban a pátriárkák hosszú életénél jobban érdekel minket a nevük és a számuk. Ésszerű föltételeznünk, hogy ha a Biblia történelme pontos, akkor Noé és fiai magukkal hozták az özönvíz előtti történelem és műszaki tudás alapvető ismeretét s ez a történelem kétségkívül magában foglalja az özönvíz előtti "királyok" számát - azokét a vezéreket, akik a kezdetétől a pusztulás percéig uralkodtak. Az is magától értetődő, hogy e nevek, akár az özönvíz története, nyelvi változásokon estek át amikor szétágaztak a világ más-más részein kialakult különféle nyelvekbe. További szempontot is figyelembe kell vennünk attól függően, hogy e fejlődő nemzetek mennyire tartották becsben a vallásos, politikai és társadalmi rangokat; e korai pátriárkákra a királyok vagy az istenek rangját ruházták. Ha elfogadható föltételezésnek tekintjük ezt, akkor rá kell bukkannunk tíz összülő más felsorolására - talán más címzetek alatt.

20

Nem kell sokáig kutatnunk e névsorok után, mivel mind az egyiptomiaknál, mind a babilóniaiaknál ott találjuk a tíz özönvíz előtti vezér névsorát.

bibliai pátriárkák	egyiptomi istenek	káldeus királyok
Ádám	Ptah	Alorus
Sét	Ra	Aloparus
Enos	Su	Almelon
Kainan	Seb	Ammenon
Mahalaeleel	Osirus	Amegalarus
Jared	Set	Daonus
Énok	Hor	Aedorachus
Matuzsálem	Tut	Amemphsinus
Lámek	Ma	Otiartes
Noé	Hor	Xisuthros

Amíg a Bibliában Noé az özönvíz történetének a hőse, a káldeus történelemben Xisuthoros a nevezetes menekült. Ha összevetjük a történelem előtti káldeus királyok névsorát az özönvíz előtti pátriárkák névsorával, akkor roppant érdekes párhuzamra bukkanunk, mely ugyancsak alátámasztja alapvető föltételezésünket. A harmadik király /Almelon/ ember; a harmadik pátriárka neve /Enos/ pedig gyöngé emberiséget jelent. A káldeus névsor negyedik neve /Ammenon/ mesterembert jelent s ugyancsak mesterember a negyedik pátriárka nevének a jelentése is /Kainan/. A hetedik káldeus király neve az isteni kijelentések-hordozóját jelenti, azt akinek tudtára adták a menny és a föld titkait; Énok, a bibliai megfelelőjének a neve, csaknem pontosan ugyanazt jelenti. A nyolcadik király esetében, akit az eredeti sumér névsor Sukarlamnak nevez, részben maga a név azonos a kilencedik pátriárka, Lának nevével. Végül a tizedik név Xisuthros, a babiloni Bel-Marduk templom főpapja, Berosus szerint annak az embernek a neve, aki megmentette az emberiséget

a borzalmas pusztulástól. A sumér királyok névsorában Xisuthrost Utnapishtimnek nevezik s azt írták a neve mellé,

21

hogy ezután özönvíz öntötte el a földet. A híres Gilgames hősköltemény alapján véve ugyanezt a történetet mondja el, de mivel ezeket az agyagtáblákat párezer évvel Mózes előtt írták, a kételkedők gyakran azt hangoztatják, hogy Mózes onnét kölcsönözte a tényeit a Teremtés könyvének Noéről szóló részeihez, s így csak ugyanannak a szomorú történetnek egyik változatát írta meg.

A babilóniai és a bibliai történet gondos összevetése után Unger F. az Ásatások és az Ószövetség című könyv szerzője a következőkre mutat rá:

a/ Mindkét beszámoló megállapítja, hogy az özönvíz isteni eredetű volt.

b/ Mindkettő megegyezik abban, hogy az özönvíz hősének Isten jelentette ki a küszöbön állá veszélyt.

c/ Mindkettő az emberi faj gonoszságával indokolja az özönvízet.

d/ Mindkettő megállapítja, hogy Isten utasította az özönvíz főalakját, hogy építsen hatalmas hajót a meneküléshez.

e/ Mindkettő leírja a főalak és családjának menekülését.

f/ Mindkettő jelzi az özönvíz természetes okait.

g/ Mindkettő megemlíti az özönvíz időtartamát, bár az említett idő különböző.

h/ Mindkettő megnevezi a hajó kikötésének a helyét.

i/ Mindkettő leírja, hogy bizonyos időközönként madarat bocsátottak ki a víz apadásának megállapítására.

j/ Mindkettő említi a menekülés után tartott istentiszteletet.

k/ Mindkettő említi a különleges áldásokat, melyeket a szereplők kaptak a szerencsétlenség után. Rehwinkel írja Az özönvíz című könyvben: "Mindketten azt írják, hogy azért támadt az özönvíz, mert a Föld megtelt erőszakkal... Mindketten följegyzik a hajó méreteit, bár maguk a mérté

22

kek különböznek. Mindkettőben ott vannak a bárkában az állatvilág képviselői. A babilóniai beszámolóban hét napig tart az özönvíz. A Bibliában a beszállítás tart el hét napig. Mindkettőben hollót és galambot bocsátanak ki a bárkából. A babilóniai történet fecskét is tesz hozzá. A Teremtés könyve szivárványának Istár ékköve felel meg. Isten mindkettőben szavatolja, hogy soha többé árvízzel el nem pusztítja a földet." /8

Az összegyűlt özönvíz-szájhagyományok és regék rettentő szerencsétlenségekről beszélnek, hirtelen felhőszakadásokról, pusztító szökőárakról s a vízbefúló emberek és állatok kétségbeesett kiáltásairól. Félelmetes viharokat, világrengető földrengéseket emlegetnek, meg az emberek és állatok rémült rohanását, hogy elérjék a hajó biztonságát. Az örvénylő víznek könyörtelen áramlása azonban lesodorja őket a mélységbe.

A nagy hajón kívül megszűnt az élet. A repülő hüllők, a toronymagas dinoszaurusz, az özönvíz előtti világ elbájoló szépsége eltűnt a föld színéről. A pusztulás teljes volt és hirtelen. Ma az őslénytan kutatói még mindig értetlenül állnak a tény előtt, hogy a korai élet maradványainak milliárdjai vannak beágyazva az özönvíz utáni világ szikláiba, s lehetetlenség mással magyarázni őket, mint az özönvíz történetével.

A teljes társadalmak és a különféle állatok és növények sokaságainak példa nélkül álló eltűnése kétségkívül nyomokat hagyott maga után, melyek a kutató ész fölfedezését várják.

De hol vannak ezek a maradványok?

Ha összefűzzük a lényeges tényeket, arra a következtetésre jutunk, hogy az özönvízet kétségkívül erős szelek kísérték, melyek először az alföldekre hajtották a vizet, majd fölfelé

örvénylettek, míg csak a legmagasabb hegyek csúcsa is víz alatt nem állt. A szerencsétlenség megreszkettette és megrázta a földet. Soha azelőtt és soha azóta ilyen méretű és

23

ilyen komoly veszedelem nem érte földünket. Oly hallatlanul nagy volt a világfölfordulás, hogy a mai legnagyobb hegyek - a Sziklás hegység, az Andok, a Himalája és az Alpok - még mindig magukon viselik a tengeri kagylók és más, évezredekkel ezelőtt élt tengeri élet árulkodó jeleit. Csöndes hangjuk sok-sok évvel megelőzi az egyiptomi és babilóniai följegyzéseket, de hogy pontosan hány évvel, az tudományos vita tárgya. A fejlődéstudomány hívei szerint a szakadék évmilliókra rúg. Az özönvíz földtörténeti szerinti alig néhány évezredre. Bárhogyan is áll a helyzet, az ilyen hallatlan méretű árvíz kétségkívül nagymennyiségű lerakódást képez az újonnan alakult víztömegek alatt s mivel az árvíz világméretűnek tekintjük, lehetségesnek kell lennie annak, hogy többfelé rábukkanjunk a lerakódások maradáira. S pontosan így is történt! A tudósok fölbecsülése szerint a föld felületének 75 százaléka lerakódás s némely területeken több, máshol pedig kevesebb rakódott le. A talajvizsgálatok kimutatják, hogy az Egyesült Államok tüneményes mennyiséggel rendelkezik. Kalifornia és a Kolorádó fennsík a gócpontjuk. De Indiában találták idáig a legvastagabb leülepedett réteget: csaknem 20 km vastag!

Az a fejlődéstudomány, mely szerint évmilliók lassú szemcsésedését, lemorzsolódását okozta ez összegyűlt rétegeket, aligha állja meg itt a helyét. Dr. Coffin H. G. földtudós, a Michigan állambeli Berrien Springs földtani Kutatóintézetének tagja, a következőket írja Teremtés című könyvében:

"Az afféle folyamatok, mint például a fokozatos süllyedés és szétmállással létrejött lerakódás fokozatos fölgyülemzése elégtelennek tűnik ahhoz, hogy megmagyarázzák a nagymennyiségű víz és szél által lerakott anyagok létezését. A környező területek nem szolgáltatnak elegendő anyagot az ilyen hallatlan mennyiségű szétmálláshoz. De olyan világméretű árvíz, mely beborítja az egész földet, meg heves vihar, mely fölkavarja a zavaros vizet és a puha iszapot - ezek nyújtanak kielégítő magyarázatot ar-

24

ra, hogy mi szállította el nagy távolságokra a szétmállott anyag óriási mennyiségét, s töltötte föl a mélyedéseket, tekintet nélkül arra, hogy a környező területek elég magasak és elég terjedelmesek voltak-e e célra."/9

Ilyen bírálatra - bár vonakodva - a tudósok hajlandók elismerni, hogy akadnak talán kivételek fokozatos lerakódás - elméletük alól. Az észak-amerikai Sziklás-hegység például egyáltalán nem illik bele a tudósok gyakran tarthatatlan állításaiba. Ott a jól megmaradt hullámverés nyomai, a számtalan háromkaréjos rák s más törékeny, megkövesedett őskori leletek, melyben az állatokon nyoma sincs a fölbomlás tüneteinek - ezek többek között azok az elképesztő vonások, melyek erősen arra mutatnak, hogy nem lassan és fokozatosan kerültek oda, hanem inkább hirtelen, erőszakkal, mintha nagy és rémes szerencsétlenség történt volna.

Vessük el a helyt nem álló mondást, hogy a csöndnek nincsen hangja. Van bizony. Ezek az ősi csontok félreérthetetlenül beszélnek s a történelem előtti állatok a múzeumok üvegreceiből mondják el történetüket. Még az apró, megkövesedett kagylóknak és a sziklába ágyazottan talált kicsiny gerinceseknek is átható a hangja.

Velikovsky Immanuel kutató, aki önálló nézeteivel viharos vitákat robbantott ki, megvizsgálta a szemcsés sziklában talált halakat s következtetéseit a kételkedés árnyéka nélkül egyértelműen támogatják a szerencsétlenség elméletét:

"Amikor valamely hal megdöglik, teteme vagy a felszínre vetődik, vagy a mélyre süllyed le s a többi halak gyorsan, alig néhány órán belül fölfalják azokat. A szemcsés sziklában talált halak azonban legtöbbször teljesen épek. Egész halrajokat találtak nagy

területeken, többmilliós létszámmal, melyek kínok közt múltak ki és nincs rajtuk a dögevők nyoma." Számtalan fölfedezés megerősíti ezt az állítást. Dél-Afrikában a Karroo képződéseknel a becslések szerint nyolcszázezer millió hal csontvázára bukkantak.

25

Miller Hugh földtani tudós, amikor a devon kori sziklákról ír, melyek a Brit szigetek nagyobb részét födik, megjegyzi, hogy "történelmüknek e szakaszán valamely borzalmas szerencsétlenség hirtelen elpusztította a halakat, legalább százhatvan kilométer hosszúságú és szélességű, de talán sokkal nagyobb területen. Az Orkney "szigeteken és Cromartynál e maradványok vastagon fedik a területeket. E halak mind magukon viselik az erőszakos halál kétségbevonhatatlan jeleit. Testük eltorzult, összehúzódott, ívelt. Sok esetben a farkuk a fejük fölé kunkorodik. Uszonyuk teljes méretűre feszült, mint a kinszenvedésben kimúlt halaké."/11/ A dr. Miller által említett terület nem jelentéktelen. Több mint százezer négyzetkilométernyi területet ír le, mely magán viseli annak jeleit, hogy hatalmas pusztító erő tombolt rajta. Ladd S. Harry, az Egyesült Államok Földtani Intézetének tagja az Egyesült Államok egyik területéről jelenti, hogy több mint ezermillió tizenöt-húsz centiméteres hal múlt ki - az öbölfenék tizenhárom négyzetkilométernyi területén./12/

A dinoszaurusz eltűnéséről szólva Colbert H. Edwin jegyezte meg egyszer: "A nagy pusztulás, mely a világ minden részén kiirtotta a nagy és apró dinoszauruszokat s ugyanakkor véget vetett a hüllők fejlődése különböző ágazatainak, ez együk kiemelkedő esemény volt az élőlények és a tőki történelmében... Oly esemény volt ez, mely dacol bármilyen kielégítő magyarázat megkísérlésével."/13/

"Olyan volt ez, mintha hirtelen legördítették volna a függönyt a színpadon, ahol az összes főszerepet a hüllők töltötték be" - mondja Simpson Gaylord George, az őslélektudomány egyik neves tagja "különösen a dinoszaurusz, mely nagyszámú volt és meglehetősen sokféle s azután, de azonnal újra fölgördítették volna, hogy föltárja ugyanazt a díszletet, de teljesen más színészekkel, akik közt a dinoszaurusz egyáltalán nem szerepel, a többi hüllők is csak jelentéktelen mellékszereplők s az emlősök játsszák az összes főszerepet."/14/

26

Sok éve kutatom az özönvíz történelmét s irattartóim duzzadnak az erre a megmagyarázhatatlan eseményre vonatkozó adatokkal. Meglepő leletre bukkantak például a Geiseltal lignitlerakódásokban Németországban. Itt a világ valamennyi éghajlata alól vett növények, rovarok és más állatok keverékét találták meg egyetlen közös sírban. Néhány esetben frissen rakódott le s néhány levél frissen meg is maradt, a klorofill még mindig zöld; annyira, hogy az ásatások során ezeket a zöld rétegeket használják tájékozódásul.

A rovarok között gyönyörű, színpompás forróég, övi bogarak vannak, a testük puha részei, még a belek tartalma is érintetlenül megmaradt. Rendes körülmények közt ilyen anyagok órákon belül rothadásnak indulnak s színüket változtatják a halál után. Tehát tartósításuknak - a levegő és fertőzésmentes közegbe zárással - hirtelen és teljesen kellett bekövetkeznie. Ugyanezek a rémítő események, melyek ezeket az ártatlan életformákat pusztították el, kiirtották a pleziosauruszt, mezosauruszt és a többi nagy tengeri hüllőket is. A kavargó tengerek túl vadak, túl ellenségesek voltak ahhoz, hogy megmaradjanak bennük. Nem tudtak megmenekülni s így osztoztak szárazföldön élt testvéreik sorsában. Ugyancsak ebbe a halálcsapdába estek a hatalmas szárnyas hüllők, a hétméteres szárnyú pterozaurusz; tehát az ég is meghozta az áldozat ráeső részét. Csakis világméretű, mindent átfogó szerencsétlenség képes magyarázatot nyújtani erre a jelenségre. Egyszerűen nincs más mód arra, hogy megmagyarázzuk ezen állatfajták pusztulását. A halál ragadta el valamennyit - s temette el a föld csaknem valamennyi szárazföldjének mély üregeibe.

Oly végveszedelem volt ez, amely magába foglalt minden élőlényt. A tudósok azonban csak a közelmúltban kezdték kikísérletezni, azokat a gyors temetési folyamatokat előállítani, melyek az árulkodó maradványok temetésén a jelek szerint jelen voltak. Ha ez lehetetlennek bizonyul, legalább azt sze-

27

rették volna felfedezni, miféle természetes folyamat tette lehetővé a pillanatok alatt lezajlott konzerválást.

Dr. Coffin írja le a hatásokat, melyekre Zangerl és Richardson tudósok kísérletei vezettek. Mégpedig a következőképpen: "Meg akarták magyarázni a pennsylvániai Indiana fekete paláiban végbement kövesedés sebességét, ezért döglött halakat tettek védőhálóba s helyezték néhány louisianai mocsár fenekén a fekete iszapba. Véleményük szerint ez az iszap hasonlít azokhoz a lerakódásokhoz, amelyekből a fekete pala képződött. Nagy meglepetésükre azt tapasztalták, hogy a negyedkilóstól a másfél-kétkilós halakig hat és fél nap alatt a belső részek szétmállottak, a csontok pedig teljesen ízekre szakadtak! Úgy látszik, hogy a teljes szétesés rohamosan következik be, még a hat és fél napnál is hamarabb, mert egyetlen drótketrecet sem néztek meg hamarabb. A kövesedésben azonban azok a halak vannak túlnyomó többségben, émeleken minden parányi rovátká és csont a helyén van, ami azt jelenti, hogy kimúlásuk után néhány órán belül oxigént és baktériumot kizáró lerakódásba lettek temetve - ha ez a kísérlet érvényes mérce."/15/ A ma található megkövesedett maradványok csakis viharos és mindent elsöprő áradás gyümölcsei lehetnek.

De ezek a kövesedések több mindenről árulkodnak, nemcsak az óriások csontjairól és a halak finom fölépítéséről. A szénrétegek lelkiismeretes tanulmányozásával is lélegzetelállító fölfedezésekre bukkantak. E szénrétegek ott találhatók a föld felületének jelentős hányada alatt. Amikor megkísérelték megmagyarázni a szénrétegek alakulásához vezető különféle tényezőket, dr. Coffin néhány érdekes tényre bukkant. A bányászható szénrétegekre korlátozva megjegyzéseit rámutat arra, hogy a tőzegréteg megkívánt vastagsága ahhoz, hogy lábnyi /30 centis/ szénréteget alkosson, több tényezőtől függ. A tőzegfajtától, a növényi anyag víztartalmától s a szén minőségétől. A szénről szóló szakirodalom néhány

28

lából húsz lábíg becsüli a szükséges tőzegréteget. Tételezzük föl, hogy átlag tíz láb tőzeg kell egyetlen lábnyi szén képződéséhez. Ezen az alapon a harminc láb /10 méter/ vastag szénréteghez háromszáz láb vastag tőzegréteg préselése szükséges. A négyszáz láb /112 m/ vastag szénréteghez az elképesztően vastag négyezer láb tőzeg kell /1120 m/. Alig akad ma tőzegtelep, mocsár vagy más vizenyős terület a világon, ahol a tőzegréteg vastagsága megközelítené a száz lábat. Legtöbbje ennek felénél is kevesebb. Sokkal ésszerűbb föltételeznünk, hogy valamely erő - kétségkívül víz - ezekre a területekre hordta össze a növényzetet...

E kérdésre az a legésszerűbb felelet, ha számításba vesszük a világméretű áradást, mely elsodorta az özönvíz előtti világ erdőit és növényzetét, úszó szemétkupacokba gyűjtötte, végül pedig lerakta a kialakulófélben levő földrészekre vagy a tenger fenekére. Ez a magyarázat nyújtja a legkielégítőbb feleletet a szénrétegek vastagságának és nagy kiterjedésének a kérdésére."/16/

A fő kérdés az: mikor is történt mindez? A földtan kormeghatározó elmélete, mely hosszú ideig tartó fölgülemlésen alapul, nyilván nem felel meg a kérdésre. De ha nem tudunk megfelelni a különböző jelenségekre a földtan kormeghatározó elmélete szerint - ahol évmilliókban számolnak, akkor föltétlenül találnunk kell olyan irányjelzőket, melyek ésszerűbb és világosabb időpontra mutatnak. Erre a kérdésre a régészetnek kell megfelelnie - vagy legalább hihető iránymutatásokkal szolgálnia az elfogadható felelet felé.

Bizonyos, hogy soha meg nem tudjuk határozni ! e nagy pusztulás időpontját, mivel nem találtak még följegyzéseket, melyek 3500 évnél korábbi történelmi időpontot rögzítenének. Minden más időmeghatározás - némelyek azt állítják, hogy a Jerikó körüli társadalom időpontja Kr.e. 5000 volt - meglehetősen bizonytalannak tűnik, amikor tudományos bírálatnak tesszük ki őket, mert még nincs biztos időmeghatározás-

29

zó módszereink. Talán a világ nagy ősi művelődési virágzásának pontos meghatározásában rejlik a felelet. A sumérok nyújtják a legöregebb történelmi följegyzéseket s bár ezek Krisztus előtt 3000-3500-ig vezetnek vissza minket, szerzőik eredete titok marad. Valahonnan jöttek, de ennyi az egész, amiben a régészek megegyeznek. Dr. Kramer Noé Sámuel, a pennsylvániai egyetem assziológus kutató tanára mondja: ""Bizonytalanság veszi körül a sumérok kezdeti történelmének keletkezéseit s a radiokarbon nem ad kielégítő feleletet. Akárhogyan is áll e dolog, úgy látszik a sumérok csak Krisztus előtt 3000 körül érkeztek e területre."/17/

Egyiptom történelme sem ad feleletet. Az a véleményünk, hogy az első királyi család csak Kr.e. 3400 körül kezdett uralkodni s nem később, mint Kr. e. 3200-tan" mondja Hall R.H., a híres egyiptológus. Scharff A. azonban egészen 3000-ig szeretné lehozni a keletkezést s el kell ismernünk, hogy érvelései megbízhatók. Mindenképpen valószínűbbnek látszik, hogy az első uralkodóház inkább 3400 utánra, mint előtt leesik! /18/

A kínaiak Kr.e. 2250-re teszik történelmük kezdetét, ugyanakkor a hagyományos bibliai időszámítás Kr.e. 2448-tan kezdődik; ekkor volt az özönvíz. Az összes keletkezések megközelítőek, mert különböző háttérű régészek állapították meg őket. Igaz, hogy a korszerű karbon időmeghatározás segít valamelyest amikor az idők porában kutatunk, de az úgynevezett végső - vagyis legrégebbi - időpontok még mindig csak föltételezések gyümölcsei, különösen ha a Kr. e. 3500-3000 évet közelítjük meg. Az ennél régebbi társadalmak eredete meglehetősen titokzatos. Egyiptológus tanulmányaimból emlékszem, hogy homály fűdi még az egyiptomi Halottak könyvének eredetét is. Budge Wallis A.E. jegyzi meg a Halottak könyvéről, a Papyrus Ani-ról:

"Az új anyagok hallatlan tömegéből kivont bizonyítékok /melyet Maspero M. - a mastaba sírok és piramisok fölfedezője - igen fontos fölfedezéseinek

30

a korai vallásos szövegi kiadásának köszönhetünk /minden kétséget kizáróan bizonyítják, hogy a Halottak könyvében foglalt össze lényeges szövegek vagy így, vagy másképp - sokkal régebbiek, mint Menes /Mona/, az első egyiptomi király korszaka. Bizonyos részek valóban az uralkodók előtti korhoz látszanak tartozni.

A legkorábbi szövegekben bennük a bizonyíték, hogy nemcsak hogy átdolgozták, hanem sokkal korábban írták őket, mint amikor az előttünk ismert szövegek készültek. S az Unas /az ötödik királyi család utolsó uralkodójának Kr.e. 3333 körüli/ s a Teta, I. Pepi, Mehti-em-sa-t és II. Pepi /a hatodik uralkodóház kb. 3300-3166 Kr.e./ piramisain található számos föliratból úgy tűnik, mintha az írástudókat már ebben a korai időpontban zavarba ejtette volna az előttük álló szöveg s alig értették amit másoltak. Teljesen lehetetlen tehát - vonja le a következtetést - pontosan rögzíteni az egyiptomi művészetek és társadalom kezdetét."/20/

E1 tudjuk-e képzelni az írástudókat, amint Kr. e. 3300 körül a temetkezés szövegeit másolják s nem értik a szöveget, de még az eredetüket sem ismerik? Sőt mi több azt másolták, ami olyan történelmi korból maradt rájuk, mely már akkor is homályos emlék volt csupán.

Amikor 1960-tan második, Noé bárkáját kutató utazásomból visszatértem az Egyesült Államokba, csoportunk egyik tagja, Branderberger J. Artur egyetemi tanár, az ohioi Állami

Egyetem fényképes-felmérés tanára különös levelet kapott Dodwell F. Georgetól az ausztrál Adelaide Csillagvizsgáló igazgatójától, aki nyugalmazott kormány-csillagász is volt. Nagyon foglalkoztatta őt a Kelet-Törökországba tett kutatóútunk, melynek az volt a célja, hogy megtaláljuk Ararát hegyén Noé legendás bárkájának maradványait. Ezért elgondolkoztató tényről hozott tudomásunkra. Ezt írta: Engem különösen érdekel e fontos eredmény, mivel az elmúlt 26 év során mélyreható kutatásokat végeztem azon a területen, melyet mi csil-

31

lagászok az ellipszis rézsútos eltérése évszázados elhajlásának nevezünk. Az elmúlt 3000 év alatt a nap állására vonatkozó, a napéjegyenlőség alapján följegyzett, ma is rendelkezésünkre álló ősi adatokból jellemző kitevős függvénygörbére következtettem. Miután engedményeket teszünk az összes ismert változásoknak, arra következtetésre jutunk, hogy a föld tengelye eredetileg merőleges volt. Ezután hirtelen 26,5 fokra dőlt, majd 1859 előtt eltelt 3194 év alatt újra egyensúlyra tért a jelenlegi 23,5 fokon.

A földtengely kimozdulásának kelte 2345 Kr.e. - folytatja - nem más, mint a Bibliában följegyzett özönvíz időpontja, amiből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a Biblia világméretű áradásról szóló beszámolója Noé bárkájának történetével együtt történelmileg igaz."

Valószínű-e tehát, hogy az özönvíz néhány túlélője, akár Noénak, akár Nu-u-nak, akár Nu-wah-nak nevezték is a vezetőjüket a hagyományok, mégsem voltak olyan kezdetlegesek. Föltételezhetjük-e, hogy az özönvíz előtti időkből elegendő tudást hoztak magukkal ahhoz, hogy gyorsan létrehozzák az új művelt társadalmakat, melyek a "semmiből" nőttek föl az özönvizet követő években?

A közelmúltban sok vita folyt az özönvíz előtti népesség meghatározásáról. A viták eredménye azonban csakis bizonytalan lehet. Mégis föl kell sorolnunk a tényeket, hogy megérthessük az özönvíz előtti népesség nagyságát. Semmibe véve a világméretű áradásra vonatkozó bőséges történelmi és hagyományos utalásokat, sok tudós csökönyösen úgy vélekedik, hogy a Biblia beszámolója, a káldeusok történetírása s más özönvíz-történetek csak helyi áradásokra vonatkoznak. Azt hangoztatják, hogy az emberiség még mindig gyermekkorát élte s érzelmileg szülőhelyéhez, a Közel-Kelethez fűződött. E tudósok vélekedése szerint e kezdetleges emberek előtt valóban úgy is tűnt, mintha az egész világot nyelték volna el. Hírközlésük oly kezdetleges, tudásuk oly korlá

32

tolt volt, hogy számukra csak Mezopotámia létezett. Naiv elmélet ez és semmi magyarázatot nem ad az özönvíz-hagyományok egész világon való létezésére. Bolygónk szüntelen mindenfelé fölköhög dirib-darab értesüléseket, melyek mindent elsőpró szerencsétlenségre vallanak, de a társadalmak, melyeket teljesen elsöpörtek a hullámok, nem szólnak történelmükről, legföljebb némán s még a megkövesedett maradványok billiói, és a naponta fölszínre vetődő megmunkált

' tárgyak is, csak a történet töredékeire utalnak. Ahhoz, hogy megtudjuk mi történt mielőtt az özönvíz elpusztította volna az emberiséget, csak a régészet, a földtan, a közönséges és a bibliai történelem egybeolvadásával érhetünk el. Csak ha megvizsgáljuk a Biblia özönvíz-történetét és összekapcsoljuk ezt a huszadik század élettan tudósainak következtetéseivel s a népesség növekedésének szakértőivel - csakis ez nyújthat nekünk ésszerű irányvonalakat, melyekre fölépíthetjük a föltevésünket.

A Teremtés _könyvének /Mózes első könyve/ ötödik fejezetében találjuk meg az özönvíz előtti pátriárkák életkorát. E leírás szerint az első embernek tekintett Ádám 930 évet élt; Sét, a második ősatya 912 évet; Énos a következő, 905 évet; Lámech a kilencedik, 777-et; Noé pedig, aki az özönvíz háborgó vizein át menekült meg, 950 évig élt.

Hihetetlenül hangzik, ha jelen életkorunkat vesszük alapul. Vannak azonban tudósok, akik készségesen elfogadják ezt valóságnak. Dr. Selye Hans, a montreali egyetem kísérleti sebészeti intézetének igazgatója írja: "Az orvostudományoly ismerettömeget gyűjtött össze, mely véleményem szerint kiindulópontul szolgálhat az öregkor okainak kikutatásához. Ha megtaláljuk az öregedés okait, akkor nincs olyan egészségügyi ok, mely miatt azt kellene hinnünk, hogy a tudomány számára lehetetlen lesz valamely gyakorlati módot találni az öregedés folyamatának lassítására, sőt megállítására."/22/

Számos tényező járulhatott bolygónk lakosainak hosszú életéhez. Az ember eredetileg kétségkívül

33

sokkal nagyobb életerőt kapott, mint amivel mi rendelkezünk, máskülönben nem tudott volna győzni az élet harcában. A tudományos fölfedezések arra mutatnak, hogy az özőnvíz előtti világban az éghajlat kellemesebb volt, a jelen sivatagok virágzó területek voltak, és a sarkvidékeken pedig forró-égövi növényzet burjánzott. A növények szépen fejlődtek a szűz talajon. Az özőnvíz kavargó vizei azonban elmosták a föld fölső rétegét s mikor az özőnvíz véget ért s a víz visszahúzódott az óriási medencékbe, az óceánokba, föltépte a termékeny talajréteget s lemosta az óceánok fenekére. Így azoknak, akik túléltek a világégést az özőnvíz előtti tápértékeknek csak a csökevénye jutott. A megmaradt néhány ember számára a föld nem volt többé az a bolygó, melyet azelőtt ismertek. Minden megváltozott, beleértve az emberek megélhetéséhez szükséges tápanyagok forrásait is.

Ma már rég rosszabbak az állapotok. Elkorcsosult fajunk ma vitaminlabdacsokon él s a föld lakosainak nagyobb fele esténként üres gyomorral fekszik le. Ha világméretű átlagot veszünk, családonként öt gyereket még mindig elfogadhatónak tartanak számításba véve, hogy az asszonyok fogamzóképesége 30-35 évre korlátozódik. Nem is olyan régen számos országban 8, 10, 12 gyerek volt az elfogadható mérték. Nagyon is nyilvánvaló, hogy az özőnvíz előtti emberek hosszabb élete milyen hatással lehetett a népesség szaporodására. Tegyük föl, hogy az özőnvíz előtti anya fogamzóképesége fele életkorát tette ki mint ma, akkor arra a kijózanító következtetésre jutunk, hogy nem lehetett rendkívüli, ha az asszonyok 400 éven át szültkék a gyerekeket.

Ha föltételezzük, hogy az átlagos özőnvíz előtti anyának ez volt a fogamzóképesége, akkor nem tekinthetjük túlzásnak, ha 18-20 gyermeket tételezünk föl családonként. Ha fölhasználjuk a Teremtés könyvének előbb említett nemzedéktáblázatát s elfogadjuk, hogy Ádámtól Noéig 10 nemzedék élt, az özőnvíz előtti népesség így alakulhatott:

34

Első	nemzedék 2	6. nemzedék	118.098
2.	nemzedék 18	7. nemzedék	1,062.882
3.	nemzedék 162	8. nemzedék	9,565.938
4.	nemzedék 1458	9. nemzedék	86,093.442
5.	nemzedék 13.122	10. nemzedék	77 4,840.978

Adjuk az utolsó számhoz annak becslését, hogy hányan maradtak életben az első nemzedékből és nem tűnik túlzottnak a 900,000.000-ós szám. Körülbelül ennyi volt a föld népessége 150 évvel ezelőtt. Hogy a népesség milyen gyors változásra képes, az nyilvánvalóvá válik az egyik 1959-es jelentésből s közvetve alátámasztja a nagy özőnvíz előtti népesség föltételezését.

A jelentés megállapítja: "A 19. század első felében a föld népessége elérte az ezermilliót. 1930-ban már kb. kétmilliárdra rúgott. Csak 1957 és 58-ban 90 millióval növekedett a föld népessége - kétszer annyival, mint Franciaország lakossága. S 1962-re

várják a hárommilliárdos népesség elérését. Különösen látványos a fejletlen országok népességnövekedésének gyorsulása. A legtöbb ilyen országban évi 2% vagy ennél is több szokásos s némelyikben 3%-os! /23/

Érdekes számadatok, de idejétmúltak, mivel a népesség ma már túlnőtt a négymilliárdon, vagyis 1930 óta kétmillárddal nagyobbodott. Ha tehát föltételezzük, hogy az özönvíz előtt magas volt a születések és alacsony a halálozások száma, akkor nagyon valószínűnek látszik, hogy az emberek benépesítették az egész bolygót!

Az orvostudomány és a Biblia című könyvben dr. Vis R. William táblázatot állított össze, amely föltünteti az ellentétet a pátriárkák özönvíz előtti és utáni életkora között. Rámutat arra, hogy "ez a táblázat szembeszökően jelzi, hogy valami igen-igen jelentőségteljes történt a földön és az emberrel az özönvíz alatt. Bármilyen volt is az, úgy látszik eltávolította a hosszú élet főokát... Azelőtt talán az éghajlat vagy más állapotok igen kedveztek az em-

35

ber hosszú életkorának. Lehet, hogy a tudományos kutatás még majd fényt vet e kérdésekre." /24/

Whitcomb C. John, miután minden lehetséges szempontból szemügyre vette a nagy szerencsétlenség előtti népességszorodást, hozzáfűzi: "bizonyosak vagyunk abban, hogy ezermillió becslésünk az özönvíz idejének népességére nagyon is szűkös. Nagyon könnyen lehetséges, hogy sokkal többen éltek. Ekkora népesség kétségkívül túlszáradt volna Mezopotámia síkságain kívülre is." /25/

A világméretű pusztulás emléke 5000 éven át fennmaradt és sok ma is létező hagyománynak meg regénynek lett az alapja. Egészen bizonyos, hogy Noé és családja felelősek e legendák sokaságáért. A személyes élményeik, értelmezésük s emlékezetük szerint színezték ki az özönvíz előtti eseményeket e felől a közös, rémi tő élmény felől. Lassanként apró változások lopakodtak be a történetekbe, melyek évek múltával nagy különbségekké nőttek ki magukat, amint a különböző változatok az egymást követő nemzedékeken át életben maradtak, amint apáról fiúra szálltak. Mikor végül Noé leszármazottai maguk mögött hagyták az Ararát vidékeit, magukkal vitték a kialakuló történeteket is.

Ami özönvíz előtti tudás érintetlenül jött át az áradáson, azt a magányos bárka menekültjei őrizték meg. S bár a hajó megóvta az emberiséget a pusztulástól, valószínűleg korlátozta azt amit magukkal hozhattak. Ezzel kapcsolatban külön megjegyzést tett Toynbee J. Arnold, Történelemkutatás című könyvében. Fölhívja a figyelmet arra, hogy ha valaki hajón vándorol ki, a kivándorló holmiját az utazás tartamára szét kell szedni, becsomagolni, majd mikor megérkeznek kicsomagolni s újra összerakni. Bármilyen, ami nem bírná a hajóutat rendszerint maguk mögött hagynak és sok mindent, amit a kivándorló magával visz, valószínűleg sohasem raknak össze újra az eredeti alakjában.

36

A legtöbb özönvízről szóló szájhagyomány nem több, mint nyolc emberről szól. S ha ez igaz, bizonyosak lehetünk abban, hogy e rémült kis csoport számára lehetetlen volt létrehozni az özönvíz előtti világ műszaki hátterének valamennyi ágát. A műszaki berendezésű társadalom fönntartásához mint tudjuk, nagy népesség kell. Így nemcsak hogy nem volt elég ember közvetlenül az áradás után, de a műszaki berendezések is elpusztultak ugyanúgy, mint ahogy a természetes anyagforrások és az együttműködés; az emberek és gépek szakterületek szerinti tagozódása és rendezettsége is eltűnt. Ezért annak a civilizációnak a mértéke, amit a megmenekült család az özönvíz után létre tudott hozni, igen-igen lefokozott volt. Valószínűleg csak a műszaki tudás egyes elemeit őrizték meg, melyek hasznosak voltak arra, hogy kiegészítsék korlátozott forrásaikat az új földön. Bizonyos, hogy a

hagyományokban szüntelen fölbukkan a hit, mely szerint a szerencsétlenség előtt a felsőbbrendű tudás korszaka virágzott. A görögök, akik a közel-keleti civilizációk tudását örökölték nagyon is tudatában voltak annak, hogy a természetes okok miatt elpusztult civilizációk előtt még korábbi- társadalmak léteztek. Alexandriai Philó /Kr.e. 30-Kr.u. 40-ig/ írta: "A szüntelen és ismétlődő tűz és vízpusztítások miatt a későbbi nemzedékek nem örökölték a korábbi nemzedékektől az események rendjének és sorrendjének emlékét..": Plátó jegyezte föl a Timaeusban, hogy az egyiptomi papok mondták az egyik elődjének, Solonnak: "Az emberiség elpusztult és újra el fog pusztulni" s amikor a társadalmak elpusztulnak "újra kell kezdeni előlről, akár a gyermekeknek".

A sumérok, akik az özönvíz után megalapították az első művelt társadalmat /Mózes első könyve 10:810./ ugyancsak tudták, hogy már az özönvíz előtt is volt művelt társadalom, mely megelőzte az övéket. 1922-be a Weld-Blundell kutatócsoport Larsaban végzett ásatásokat Urtól, Ábrahám városától néhány kilométerrel északra s fölásta azt, amit most Weld

37

Prizmának neveznek s az oxfordi Ashmole Múzeumban őriznek. A prizmában történetet találtak, melyet Nur-Ninsbur nevű írástudó jegyzett föl kb. Kr.e. 2100-ban. Beszámolójában felsorolja az özönvíz előtti tíz király nevét és a következő szomorú szavakkal fejezi be írását: "S akkor az özönvíz elpusztította a földet." A sumérok s később az egyiptomiak és a babilóniaiak azt is elismerték, hogy az özönvíz előtti kor a felsőbbrendű írások forrása. Az egyik babilóniai király följegyezte, hogy szerette olvasni az özönvíz előtti írásokat. Asszurbanipal, a nagy ninivei könyvtár alapítója szintén emlegette az özönvíz előtti idők nagyszerű írásait. Nem szabad elfelejtenünk, hogy az özönvíz előtti és utáni társadalmak azért fejlődtek gyorsabban, mint a miénk, mert jobban használták az agyukat. Mi azonban az élettan tudósai szerint, csak az agyunk hatodát használjuk föl.

Guatemalában az ősi maják jegezték föl szent könyvükben, a Popol Vuh-ban, hogy az "első emberek" hatalmas tudással rendelkeztek: "Mindent meg tudtak érteni és megvizsgálták a négy sarkot, az ég ívének négy pontját, meg a föld gömbölyű arcát."/26/ A kínaiak szintén úgy tudták, hogy óriások éltek előttük. "Kétszer olyan magas emberek, mint mi" akik valamikor benépesítették a "boldogság országát", de elvesztek, mert nem éltek "az erény törvényei szerint" ./27/

Ismeretlen eredetű műszaki tudás számos töredéke bukkant felszínre az évek során s a mai tudomány rendszerint nem vette tudomásul, mert homály fedi eredetüket.

Van olyan tény, melyet nem vehetünk semmibe s föltétlenül figyelembe is kell vennünk, ha új fölfedezéseket becsülünk föl. A mi fejlett társadalmunk fejlődésénél tudjuk, hogy a tudomány mindig tudományos módszer segítségével halad előre. E módszer használatával: hosszú időn át végzett megfigyelés és a megfigyelt, ismétlődő folyamatok felől való mély gondolkodás - ez vezet a tudományos fölfedezés

38

re. Ugyanakkor a műszakiak átveszik azt, amit a tudomány fölfedezett és vagy közvetlenül alkalmazzák, vagy pedig használhatóvá alakítják át. A tudomány a természetes folyamatok fölfedezése; a műszaki tudás pedig e fölfedezéseknek gyakorlati célokra való alkalmazása.

Mind a tudomány, mind a műszaki ismeretek a választékosság egyre növekvő fokain át fejlődnek, nem pedig a véletlen folytán. A tudományban minden egyes fölfedezés új fölfedezésekhez vezető kutatásnak szolgál alapul. Ugyanúgy a műszaki fejlődés is átveszi az ismert tudományos elveket; új fejlődésre használja föl őket, melyet idő múltával a többi is-

merethez csatolnak, ami még választékosabb fejlődéshez vezet. Más szóval a választékoság minden egyes színvonala az előző színvonalától függ. Ezt a folyamatot, melyben az alkotórészek összekapcsolása nagyobb összhatást teremt, mint az összetevő alkotórészek külön-külön, az alkotóelemek együttműködésének nevezik.

A műszaki fejlődési folyamat előttünk legkisebb korszakában - a magunkéban - az alkotóelemek együttműködése, nem pedig a vak véletlen az uralkodó tényező. A nyugati társadalom első műszaki emberei nem úgy kezdték, hogy mindent végigpróbáltak, majd véletlenül botlottak a válaszokra. Hanem a tudományos fölfedezések nyújtotta elgondolások és következtetések között megvolt az elkerülhetetlen összefüggés, és azok között a célok között, melyek felé törekedtek.

Ha az alkotóelemek együttműködésén alapuló műszaki fejlődés jellemzi a mi társadalmunk előrehaladását - s ezt bizonyára senki nem vonja kétségbe -, akkor nehéz azt képzelni, hogy az ősi fejlett társadalom műszaki arculata nem ugyanígy haladt előre. A Teremtés könyvében és a történelmi följegyzésekben azt olvassuk, hogy az özönvíz előtti emberekben megvolt a szükséges tehetség ahhoz, hogy az alkotóelemek együttműködése szerint fejlesszenek ki olyan műszaki tudást, mely legalább olyan választékos, mint a miénk.

39

A régészet a világon semmit sem mond az özönvíz előtti korszakról, mert a legtöbb régész teljesen semmibe veszi az özönvíz előtti kort, mivel elméletük szerint az özönvíz helyi esemény volt csupán, amit nem érdemes belevenni a világtörténelem rendszerébe. Így azután az egyetlen mód amivel megkísérélhetjük vizsgálni ezt a rendkívül fontos korszakot az, ha megvizsgáljuk a történelmi ismeretek harmadik forrásában, a Bibliában található történelmet és leszármazásra vonatkozó följegyzéseket.

A Bibliára halmozott bírálatok ellenére régészeti körökben ma komoly hajlam mutatkozik arra, hogy megbízhatónak tekintsék a Biblia történelmi könyveit.

A tizenharmadik századig kevés tudós kételkedett a Biblia, mint az ősi idők történelemkönyvének megbízhatóságában. Ténynek tartották a teremtést s az özönvíz történelmét, az izraeliták vándorlását a pusztában. Később azonban változás állt be. Az ésszerűség hírhedt kora rést ütött a hit falán s a 19. század fejlődéselméletével és materialista bölcséletével a Biblia történelmi részeit száműzték a regék világába. A fölvilágosodás kora úgy kezdett a Bibliára tekinteni, mint jól kieszelt mesék láncolatára. Orlinsky M. Harry jegyzi meg az Ősi Izrael című műben, hogy "mendemondának tartják csupán s elvetik a pátriárkák: Ábrahám, Izsák és Jákob tetteit amint azokat a Teremtés könyve leírja. Azt tartották, hogy Józsuének kevés vagy semmi köze nem volt Kánaán meghódításához. Nagyon is túlméretezettnek tartották Dávidot meg Salamont..." A Biblia iránt tanúsított e tagadó hozzáállás tükröződik a közelmúltban például Russel Bertrand közismert bölcselő és Collingwood G.R. történész írásaiban. "Az inga ma nagyon is észrevehetően a másik irányba lendül ki" - folytatja Orlinsky. A mai történészek sem fogadják el történelmi ténynek a Biblia összes részét. Mégis arra a meggyőződésre jutottak, hogy a Biblia tényei, amikor az ősi történelemről szólnak, rendszerint megbízhatóak. E tények, amikor az újon-

40

nan fölfedezett Biblián kívüli források fényében vizsgálják meg őket, új jelentőséget és helytállóságot öltenek magukra. Sőt mi több, még a Biblia elvont részeit is a tények megbízható tükrének tekintik, amelyek a maguk módja szerint kizárólag a tapasztalatra támaszkodnak és ésszerűek. A régi nézet, mely a Biblia tényeit kétségeseknek, sőt valószínűleg hamisaknak tartja, ha nem támasztják alá a Biblián kívüli tények, ma már egyre inkább helyet enged annak a nézetnek, hogy a Biblia beszámolóit legtöbbször inkább igazak

mint tévesek, hacsak a Biblián kívüli kétségbevonhatatlan tények nem bizonyítják az ellenkezőjét."/28/

A baltimorei Hopkins John E. gyetemi világhírű régésze: Albright F. William egyetemi tanár hozzáfűzi "A régészet fölfedezései számtalan úton szemléltetik a Biblia nyelveit, népeinek életét és szokásait, erkölcsi és vallási eszméit."

A Bibliának, mint történelmi okmánynak ezen ajánlásai után bemerészkedhetünk Mózes első könyvének első fejezeteibe, hogy segítségünkre legyenek, amint nyomon követjük az emberi faj műszaki és művelődési vívmányainak fejlődését. Semmi más nem tud behatolni az özönvíz előtti kor történelmébe. Még a korszerű időmeghatározó módszerek sem segítenek, mert azok csak tárgyakra használhatók, nem pedig leírásokra s ezek a kormeghatározó módszerek is csak ötezer évnnyire tudnak visszavinni minket. Dr. Libby 14.F. a kormeghatározás korszerű módszereinek egyik legnagyobb tekintélye, aki Nobel-díjat kapott a karbon 14-en alapuló kormeghatározás terén végzett kutatásaiért, elképedve döbbsent rá, hogy ez így van. Azt remélte, hogy ez az újonnan fölfedezett módszer majd képessé teszi a tudományt, hogy visszagördítse az idő függönyét, de megrendülve tapasztalta a tudomány korlátozott voltát.

"Némely könyvekben olyan kijelentéseket olvashatunk, hogy ez és ez a társadalom, vagy az ásatásnak ez és ez a helye 20.000 éves, jegyezte meg. Meglehetősen hirtelen és váratlanul kellett rádöbbsen-

41

nünk arra, hogy e számok, ez ősi korok helytelenül élnek a köztudatban. Való tény az a legrégibb történelmi időpont, melyet megközelíthető bizonyossággal tudunk megállapítani, az körülbelül Egyiptom első uralkodóházával egyidős."/30/

A Teremtés könyve tudunkra adja, hogy Kain Kr.e. 4969-ben, Sét pedig 4924-ben született és vált fölnőtt korában annak a két különböző fajnak az ősevé, melyek egymástól elkülönülten éltek. A kainiták és a sémiták teljesen elütő életmódot fejlesztettek ki maguknak. Ha közelebbről megvizsgáljuk a két népet kormányzó vezetők és pátriárkák nevét és jellemzését, akkor jobban megértjük a képességeiket. S a következtetés, melyre jutunk, homlokegyenest ellenkezik azzal a fölfogással, hogy faragatlan barlanglakók, hajuknál fogva szánkóztatták végig a feleségüket a házaselet örömei felé.

A följegyzésekből tudjuk, hogy Kain Nod földjén élt. Nod száműzetés helyét jelenti. A Teremtés könyve megemlíti, hogy e hely nem adott termést. Nem ad további fölvilágosítást a korai évekből csak annyit, hogy Kainnak Kr.e. 4784-ben fia született, akit Enochnak /Henochnak/ hívtak. Valamikor fiának a születése és halála közt Kain összegyűjtötte utódait és várost épített, melyet elsőszülött fia után Henoch /Enoch/ városának nevezett el. Több megfigyelést tehetünk az első város építése felől: A városépítés megkövetelte a számtantudomány fejlettségét; az építőanyagok, talán kő és fa, megfelelő megmunkálását s az építészetben való jártasságot. A városépítés föltételezi valamiféle társadalmi és kormányzati rend létezését, nemcsak az építés időszakára, hanem a későbbi karbantartáshoz és városfejlesztésköz is. Amikor Kain egyetlen helységbe gyűjtötte a leszármazottait, ezzel az emberek első kormányzójának tette meg magát. Azzal pedig, hogy legidősebb fiáról nevezte el a várost, uralkodóház megalapítására törekedett, ami fönn tartaná a nevét.

Enoch /Henoch/ volt a következő kainita, aki a följegyzések szerint Kr.e. 4784-ben született. A

42

nevükön kívül keveset tudunk Kain leszármazottainak személyes történetéről. Csak nevük és sorrendjük lelhető föl a Teremtés könyvének /Mózes első könyve/ negyedik fejezetében. Tény azonban, hogy az ősi népek szokása volt olyan nevet adni az embereknek,

ami jellemezte társadalmi állásukat, jellemüket, vagy életük valamely nevezetes eseményét. A kaiták nevéből megtudhatunk valamit valamennyiük felől. Henoch neve olyan embert jelent, aki ájtatos, beavatott /a titkos tudásba/ tanító". Ez azt jelzi, hogy tanult ember volt, különösen a titkos ismeretekben volt jártas. A tény, hogy Kain a fiáról nevezte el a várost arra mutat, hogy a város nemcsak kormányzati, hanem vallásos központ is volt. Enoch /Henoch/ városában Henoch lehetett a főpap. És a helység valószínűleg szenthellyel meg áldozati rendszerrel is rendelkezett.

Irad, Henoch fia, Kr.e. 4599 körül született s 3689 körül halt meg. A neve azt jelenti, hogy városlakó, a város fejedelme. Természetesen Henoch városának a fejedelme volt s nagyapjától örökölte a trónját aki Irad életében halt meg. E szerint Kain uralkodóháza legalább a harmadik nemzedékig megtartotta trónját.

Irad fia, Mejuchael, Kr.e. 4415-ben lépett a színre s a neve Istentől lesújtottat jelent. Nem tudjuk mennyiben volt lesújtott, vajon betegség, rokkantság vagy természetes szerencsétlenség jutott osztályrészül neki, a följegyzés azonban arra utal, hogy ez büntetés volt.

A következő nemzedék képviselője Methusael, Kr.e. 4367-ben született s 3389 körül halt meg. A neve jelzi, hogy nagy ember volt Isten előtt.

Lamech, Methusael fia 4180 körül született s 3403-ban halt meg. S bár az apja köré font történet azt jelzi, hogy a két faj rövid időre összevegyült, talán valamely meghatározott, de meg nem nevezett céllal; a jelek szerint ez mégsem hatott a két faj különálló fejlődésére. Amint azonban végül is a két faj összekeveredett, a följegyzés szerint e fejlődő

43

társadalomban azonnal általános lett a nyílt törvénytelenység. Lamech neve erős fiatalembert, hőst jelent. A följegyzés szerint nemcsak erős volt, de gyilkos is és az első többnejű, akiről tudunk. Versben mondja el a gyilkosság történetét. Ebben az időben kezdődtek el a művészetek. Lamech első felesége művésznő volt. Nevének jelentése: disz, szépítés, előkelő. Második feleségének, Lillának a neve árnyalakot, zenészt jelent s lehet, hogy ő volt az első színésznő. A család többi tagját így említi a följegyzés: sátorlakó, marhatulajdonos, vándorló vagy kalandozó. Semmi kétség sem fér ahhoz, hogy a kaiták sokat jártak-keltek, bejárták a vidéket, legelőt keresve nyájaiknak s közben a művészetek különböző ágazataival kísérleteztek. Talán a legelők magánya serkentette e pásztorokat, hogy más-más zenével kísérjék énekeiket. Ebben nem vagyunk bizonyosak, mégis Jubál, Adah második fia "lett az ősatya azoknak, akik gitáron és fuvalán játszanak". Ez azt jelzi, hogy használatba jöttek mind a húros, mind a fúvós hangszerek.

Lilla második fiával, Tubalkainnal beköszöntött az özönvíz előtti világba az ipari tudás. Mózes első könyve 4:22, a bronz és vaskovácsok őseinek nevezi. A fémgyártás természetesen igen jelentős lépés a társadalmak kialakulásában, mivel egyengeti az utat a műszaki tudás és a tökéletesebb szerszámok és gépek fejlődése előtt. A vasgyártás föltételezi a vasérc és a vasöntés ismeretét. A réz használata azt jelzi, hogy értettek a rézöntéshez, a cink előállításához s a különféle ötvözetekben való keverésükhöz. A kovács kalapálja, vágja, csiszolja-reszeli a fémeket, ami föltételezi a szerszámok használatát s azt is, hogy valamit készített. E termékek jellegére Tubalkain nevéből következtethetünk, mert azt jelenti, hogy Kain reze, rézfegyverek, fegyverkovács. Tubalkain tehát a történelem első ismert fegyvergyártója. A fegyvergyártás persze háborúra vagy legalábbis a háború veszélyére utal.

44

1968-ban a Szovjetunióban az örményországi Medzamornál dr. Mogurcsián Koriun kiásta azt, amit a világ legrégebb nagyüzemi fémgyárának tartanak. Az ismeretlen történelemelőtti nép 4500 évvel ezelőtt 200 kohóval dolgozott itt. Különböző vázakat, késeket,

nyílhegyeket, gyűrűket, kapszokat stb. gyártottak. A medzamori munkások munka közben légszűrőt és kesztyűt viseltek. Így munkálták meg réz, ólom, cink, vas, arany, ón, mangán és tizennégyféle bronztermékeiket. Az olvasztókban többféle fémfestéket, kerámiát és üveget is gyártottak. De a legbeilleszthetlenebb lelet az a néhány acélcspesz volt, melyet a Krisztus előtt ezer körül lerakódott rétegben találtak. Meglepően nemes acélból gyártották őket. E leletet a Szovjetunió, az Egyesült Államok, Nagy-Britannia, Francia- és Németország tudományos szervei is megvizsgálták.

Vidal Jean, francia újságíró a Science et vie 1969 júliusi számában azt a nézetét fejtette ki, hogy e leletek a műszaki fejlettség ismeretlen korára mutatnak. "Medzamort - írja - korábbi társadalmak bölcs emberei alapították. Oly tudással rendelkeztek, melyet az előttünk ismeretlen ősi korban sajátítottak el, s mely kort jogosan nevezhetünk a tudomány és az ipar korának."

Az teszi figyelemreméltóvá a medzamori fémipari központot, hogy alig 25 km-re fekszik Ararát hegyétől - az elpusztult özönvíz előtti társadalmak menekültjeinek kikötőhelyétől." 31, 32, 33.

A sítiták fejlődése korántsem maradt el a kainiták fejlődésétől. Sét, alti Kr.e. 4924 körül született, nem lakott városban s nem is épített, hanem a jelek szerint békés életet élt a korai följegyzésekben említett négy folyó termékeny síkságain. Mégis történt valami, ami aláásta a sítiták testi jólétét, mert fiát, aki Krisztus előtt 4919 körül született, Énosnak hívták, ami gyöngé, halandó emberiséget jelent. Ez arra utal, hogy betegségek ragadtak el embereket. A héber Aggadáh jegyzi meg, hogy Enos élete idején az emberek arca fokozatosan hasonlítani kezdett a majmokéra.

45

De több férfi van még hátra, akikről szólhatunk, ha az özönvíz előtti nagyságok rövid névsorát tanulmányozzuk. Kainan /Kr.e. 4729/ szorgalmas férfi, mesterember volt, mint a neve jelzi. Ő volt talán az első, aki megindította a választékos szerszámok fejlesztését - évekkel azelőtt, hogy Tubalkain fegyvergyártásba fogott volna. Erre az időszakra már bonyolultabb szerszámok váltották föl az egyszerű szerszámok használatát, amelyeket a fa-, a cserép-, a szövőiparban és az építészetben használtak. A sítita népesség ekkorra már valószínűleg anynyira megnövekedett, hogy megoszthatták és szakosíthatták a munkaerőt. A munkaerő növekvő szakosodását a szakmunkás Kainan jelképezte, s ez a szakosítás mindig is a fejlődő társadalom velejárója.

Még többeket föl kellene itt sorolnunk, följegyzett foglalkozásuk azonban lelki jellegűbb volt s különben is jobban érdekel most minket az özönvíz előtti világ műszaki oldala. Ezért csak három további férfit említünk a sítiták közül: Matuzsálemet /Kr.e. 4367/; Lémeket /Kr.e. 4180/, Matuzsálem fiát és Noét /Kr.e. 3998/, Lémek fiát.

Matuzsálemmel a nyílt háború korába léptünk. telivel a neve repülődárdás férfit, nyilas embert, harcost jelent, kétségkívül hadakozó férfi volt még hozzá sikeres, mert tovább élt, mint bármelyik pátriárka. Amikor Kainan leszármazottairól szoltunk, talán már meg is említettük az ellenfeleit. Matuzsálem, aki a fegyverkovács, Tubalkain kortársa volt, jópár fegyverhez értett, köztük a nyílhoz és a repülődárdához. A repülődárda talán valamilyen irányított lövedék vagy rakéta volt. S ez az első jele annak, hogy a két társadalom - a kainiták és a sítiták - közt fegyveres összecsapás történt. A történelmi beszámolókból tudjuk, hogy Jubál, Tubalkain féltestvére volt az első, aki új területekre való behatolással terjesztette ki a hatalmát. Seregei talán azokat a területeket fenyegették előzőnléssel, ahol a sítiták laktak.

46

Lámech valószínűleg követte atyjának, Matuzsálemnek a foglalkozását, de 777 éves korában meghalt, ami meglehetősen fiatal kor volt az özönvíz előtti pátriárkák 919 éves

átlagéletkorához képest /Énokot leszámítva/. Még az apja is túlélte. Csatában szerzett sebesülésébe halt volna bele?

A bibliai Noé, aki Kr.e. 3998-ban halt meg, volt az utolsó özönvíz előtti óriás. A regékben Nu-u, Nu-wah és más neveken emlegetik. Ő volt az, aki a feleségével, három fiával és azok feleségeivel meg az állatország képviselőivel hajójával nekimerészkedett az özönvíz nyugtalan hullámainak s ezzel véget vetett a tíz pátriárka uralmának. Három fia: Sém, Kám és Jáfet alkották a tizenegyedik nemzedéket s mivel részben az özönvíz után éltek, özönvíz utáni pátriárkáknak kell tekintenünk őket.

Sohasem fogjuk megtudni, mekkora ismeretmennyiség veszett el. Noé és családja csak azt tudták újjáteremteni, amiben ők maguk jártasak voltak s természetesen ez korlátolt volt, mivel csak Noé és fiai érték el az előző magas színvonalat. Az özönvizet túlélő műszaki ismeret valószínűleg tíz nemzedék összegyűlt és egymást serkentő fejlődésének a végső eredménye volt, melynek közbeeső fokai teljesen elpusztultak. Noé és családja legalább támaszkodhatott a fejlett műszaki világ emlékére, az unokáinak azonban ez már nem állt módjában. Csak szüleik leszűkült műveltségét ismerték és értették, az özönvíz utánit, amit a szüleik megőriztek. Ennek fölépítéséből azonban hiányzott a műszaki elemek fokozatos fejlődése. Idő múltával a gyermekek kezdték elveszteni az alapvető elvek ismeretét és amikor a műszaki tárgyak elromlottak s nem tudták mások 31 helyettesíteni, egyszerűen eldobták őket.

Bábelnél, a Teremtés könyvében említett városnál nyílt az egyetlen lehetőség arra, hogy rendezett, jól szervezett társadalomban egyesítsék leszármazottaikat. A leírás elmondja, hogy Bábel tornyánál - az első felhőkarcolónál - komoly kísérlet történt arra, hogy egyetlen hatóság felügyelete alá

46 ""

szervezzék a növekvő népességet. Tervük azonban a nyelvek megzavarodása következtében dugába dőlt s az érintkezés, melyre föltétlen szükség volt az özönvíz előtti magas fejlettségű társadalom újjáteremtéséhez, elenyészett.

A Teremtés könyvének 10 és 11. fejezetében további két tényezőt találunk, melyek megakadályozták az özönvíz előtti ipar teljes visszaállítását. Noé leszármazottai fajokra és nemzetekre szakadoztak szét s ezzel elvesztették a közös hátteret. Volt aki megtartotta, volt aki elvesztette a régebbi tudást. Akiknek sikerült megőrizniük az özönvíz előtti tudás egy részét, különösen a műszaki tudás fejlett elemeit, azok számára az emberiség nemzetekre és fajokra szakadása hanyatlást jelentett. Hindu följegyzések kifejezetten arról beszélnek, hogy az özönvíz után rövid időn belül pusztító atomháborúkat vívtak. A korlátlan atomháború ezután csaknem mindent elpusztít, ezért elképzelhető, hogy a néhány fejlett műszaki tudással rendelkező központ egy időben tűnt el. Valószínűleg ez is hozzájárult ahhoz, hogy az özönvíz utáni korban miért tűnt el az özönvíz előtti műszaki tudás.

A Teremtés könyvének 11. fejezete további tényezőt is említ. A Noét követő nemzedék átlag életkora hirtelen összezsugorodott. több mint 500 évről 100 évre csökkent. Ez természetesen könyörtelenül korlátozta az egyén tanulási lehetőségét és tapasztalatát. azonkívül a megrövidült életkor következtében a nemzedékek gyorsabban váltották egymást. Most már több ember emlékezete játszott szerepet a tudás továbbadásában, s ezzel megnövekedett annak valószínűsége, hogy a tények eltorzuljanak.

Az írás, amit mi nagyon fontosnak, sőt elengedhetetlennek tartunk, úgy látszik teljesen ismeretlen volt az ősi emberek előtt. Talán nem is volt rá szükségük? Bár ma nekünk ez furcsán hangzik, a jelek mégis arra mutatnak, hogy így volt, mert nem haladásnak, hanem kifejezetten hanyatlásnak tartották az írást.

48

Platon, a görög bölcsele, a Phaedrusban ír Tothról, arról az egyiptomi istenről szóló legendáról, aki állítólag föltalálta az írást. Toth, hogy dicsekedjék a találmányával, megmutatta azt Thamus királynak. Hangoztatta előtte, hogy ez az újmódi hírközlés elő fogja segíteni a tudást. Ehelyett a király elmarasztalta őt s közölte vele, hogy pontosan az ellenkezője fog történni. Az írás, véleménye szerint feledékenységre tenné hajlamossá az embereket, mert elhanyagolnák az emlékezetüket. A tanulók a valódi bölcsesség helyett csak a bölcsesség látszatát szednék föl. Olvasnák és ismételnék a szavakat anélkül, hogy fölfognák az értelmüket. Szerinte az írás nem fejlesztené, hanem kalodába verné a tudást. S ahogyan megjövendölte, úgy is lett. Mivel mint már láttuk, a korai egyiptomi temetkezésszövegek mutatják e csökevényesedést, mikor is az írástudók úgy másolták a szövegeket, hogy nem értették a jelentésüket. Számos történész fölfigyelt a tényre, hogy a múltban az írott szó nem mindig a civilizáció fejlődését jelezte, de éppenséggel a hanyatlását.

Azonban Thamus király ellenzése dacára bevezették az írást, ami azután hatott a fejlődő társadalomra. Volt akinek segített, másrészt azonban komoly korlátokat hozott magával. Az emberek nem támaszkodtak többé az emlékezetükre. Ettől kezdve a könyvek lettek a tudás elsődleges tényezői. Jóllehet az özönvíz előtt a műszaki tények apáról fiúra, tudósról tudósra szálltak, ezentúl azonban ahelyett, hogy szájról szájra szállt volna a tudás, óriási könyvtárak jöttek létre s ennek következtében csak néhány kiváltságos ember vált a fölhalmozódott tudás kizárólagos letéteményesévé. Amikor azután a hódító nemzetek féktelen hadseregei előzőnlötték valamely országot, a világ nagy könyvtárai esztelen pusztításnak estek áldozatul. E szerencsétlen évek kitepték a történelem számos ma hiányzó lapját. Athénben szétdúlták Pisastratus /Pisander/ híres könyvtárát /Kr.e. 6. sz./. Szerencsére Homéros ver-

49

sei valahogyan megmenekültek. A memphisi Ptah templomának tekercsei teljesen megsemmisültek. Ugyanerre a sorsra jutott a Kisázsiai Pergamos 200.000 kötetes könyvtára. Kartágó városában, melyet a rámaiak 17 napos tűzvésszel romboltak le, tudomásunk szerint félmillió kötetes könyvtár volt. De a történelemtudományra mért legnagyobb csapás az volt, amikor Julius Caesar egyiptomi hadjárata alatt 700.000 fölbecsülhetetlen értékű tekercs pusztult el... A szerzők életéről szóló 200 kötetes hiánytalan ismertető is odalett."/34/ Az alexandriai könyvtár azonban túlélte a pusztulást s újra a tudás központja, a Földközi-tenger vidékének legfontosabb könyvtára lett, míg csak Omar, Iszlám második kalifája a városi fürdő fűtésére nem használta föl a milliókra rúgó könyvtekercseket /Kr.u. 640-bon/. Hat hónapon át lobogott a tűz, melyet a régvolt emberek tudása táplált. A kalifa kijelentette: "A könyvek vagy egyetértenek a Koránnal vagy sem. Ha egyetértenek a Korán elégséges nélkülük, ha meg nem értenek egyet, akkor fölöslegesek. Tehát égessük el őket."/35/

Tomas, a Nem mi vagyunk az első című mű szerzője megjegyzi, hogy az ázsiai könyvtáraknak sem jutott jobb sors, mert Chlin Shih Huang kínai császár /Kr.e. 212/ elégettette az összes történelemkönyvet. A nyolcadik században Konstantinápolyban Leo Isaurus 300.000 könyvet küldött a szeméttetőkre." A középkorban az inkvizíció által megsemmisített kéziratok száma alig becsülhető föl. E szerencsétlenségek miatt kénytelenek vagyunk beérni az összefüggéstelen töredékekkel, az alkalmi megállapításokkal s a szűkszavú beszámolókkal. Ha az alexandriai könyvgyűjtemény érintetlenül meglenne, a tudás történelme ma egészen másképp nézne ki."

De nem minden veszett el.

A második világháború után a Biblia tudósai körében a holt-tengeri tekercsek megtalálása keltett izgalmat, mert ezek az iratok, melyek a Krisztus előtti második századig mennek vissza, meglepő módon egyeznek a Kr.u. 10-ben írt masszoréta szöveg

50

gel. E szövegek csaknem hiány nélkül maradtak fönn. 197r-rben a szíriai Tel Mardiqh-i eblittáblák okozták a következő izgalomhullámot. Az a tény, hogy a holt-tengeri tekercseket Kr.e. 2. századra tudták keltezni, már magában meglepő volt. De mikor Kr.e. 2300-ból származó agyagtáblákra bukkantak, ez már valóban elképesztette a világot. A kánaáni és más nyelveken írt szövegek 1500 táblája a levelezés gazdag raktárának bizonyult, köztük államszerződések, jegyzőkönyvek, törvények, vallásos szövegek és történelmi ismertetések. "E táblák az özönvíz utáni pátriárkák korának fontos részét ölelik föl, mondta nekem nemrég egyik tudós ismerősöm. - Nagyon könnyen megtörténhet, hogy fontos adatokkal fognak szolgálni, melyek teljesen új megvilágításba helyezik az akkori társadalmakat. S pontosan az özönvíz utáni pátriárkák korszaka érdekel most minket.

Az évek folyamán, minden kétséget kizáróan az ősi tudás hatalmas kincstára veszett el, de nem minden esetben lett a pusztítás áldozata. Az özönvíz előtti időkből eredő tények túléltek a haragos hullámokat, gondosan megőrizve a megmenekült családok emlékezetében.

Az özönvíz előttieknek kétségkívül rendkívüli szellemi képességekkel kellett rendelkezniük, mivel igen sebesen haladtak át a fejlődés jónéhány fokozatán. A második nemzedék idejére már földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkoztak, ismerték a tüzet és az egyszerű szerszámokat; jártasak voltak a számtantudomány, a csillagászat, az építészetben és az első városi társadalomba szervezték magukat. A negyedik nemzedék idejére az egyszerű szerszámok összehatása oly szakmákká fejlődött, mint például a szövés, ácsmesterség és kőműves szakma. Végül a nyolcadik nemzedék idején a fémmunkálás, a hadviselés és az első művészetek kifejlődésével a találékonyság bőségének lehetünk tanúi. A Teremtés könyvének a civilizáció ezen elemeiről szóló beszámolója talán nem kelt mély benyomást ránk, de ne veszítsük szem elől aényt, hogy az első lépés az, amelyből

51

az összes további műszaki fejlődés eredetét veszi. Azt se feledjük, hogy a Biblia, bár számos történelmi adatot tartalmaz, alapjában véve mégiscsak vallásos könyv s a bibliai szerzők csak azokat a történelmi eseményeket jegyezték föl, melyek kihatottak a vallás fejlődésére vagy hanyatlására. Nem szabad elvárunk a Teremtés könyvétől /Mózes első könyve/, hogy részletesebben foglalkozzék az érlelődő társadalom műszaki oldalaival. Mikor a fejlődés korában találjuk magunkat, mint a mai korban gyakran eszünkbe sem jut, hogy a fejlődés lényegtelenebb eredmény, mint az első lépések. Azok az első lépések azonban kifejezett eltérések az egyik életformából a másikba - ez a teljesen példa nélkül álló átalakulás. Például Tubálkainnak a nemfémes korból a fémgyártásba való lépése sokkal nagyobb jelentőségű, mint a fémmunkálás bármely későbbi vívmányai. A földet benépesítő emberek az özönvíz előtti kor első nyolc nemzedéke alatt a maguk igyekezetével jutottak el a műveletlenségből a művelődésbe. Mégpedig az előző példa teljes hiánya ellenére ők voltak a kezdeményezők, fölfedezők, föltalálók, nemcsak a maguk, hanem az özönvíz menekültjeinek közvetítésével az összes özönvíz utáni civilizációk számára.

A fõntebb említett okok miatt a Teremtés könyve sajnos csak kevés támpontot szolgáltat a Tubálkain ideje utáni özönvíz előtti társadalmak fejlődés felõl. De ha szemûgyre vesszük amit odáig elértek akkor rájövünk, hogy minden kétséget kizáróan megvolt a lehetőség a fejlett műszaki társadalom irányába való további elõretörésre. Elõször is addigra már rendelkezésükre álltak a tudás szükséges alapjai. Az özönvíz előtti emberek elsajátították a fémkohászatot, a számtantudományt és a művészeteket s ezzel bebizonyították elemzõ, föltaláló és képzelõtehetségüket. Az első két terület - a számtan és a fémek - föltétlen szükséges a gépek bevezetéséhez, ami a szerszámok fejlõdésében a következõ ésszerû lépés. Másodszor, munkaerõre volt szükségük. A gépesített társadalom nagyszámú, szervezett

52

és sokoldalú munkaerőre támaszkodik. A Teremtés könyvének hetedik fejezete említi meg, hogy az emberek kezdtek elszaporodni a föld színén. Az ötödik fejezetben lejegyzett nemzedéktáblázatból világosan kikövetkeztethetjük, hogy az özönvíz előtt az embereknek nagy családjuk és hosszabb nemzőképességük volt. Bár a legtöbb esetben a család első fiát említi a származás vonalának követése végett, azt is ott olvassuk, hogy az összes pátriárkák további fiakat és lányokat nemzettek. Ez azt bizonyítja, hogy legalább négy gyermekük volt. Továbbá az életkor, amikor a pátriárkáknak fiuk született 65 /Mahalaleel és Énok/ és 500 év között változik /Noé: 435 év/. Így azután a hosszú élet és a nagy családok együttes hatására az özönvíz előttiék gyorsan "betölték az egész földet". Azt is tudjuk, hogy az özönvíz előtti népesség nagy része szervezett társadalomban élt. Már Kain városi társadalomba szervezte leszármazottait s megtanította őket arra, hogy polgári és vallásos vezetőkné válassék alá magukat. Kain idejétől, a negyedik nemzedéktől kezdve az emberek annyira elszaporodtak, hogy el tudták tartani a mesterembereket és a különféle szakágakat.

Sőt mi több, elég idő állt rendelkezésükre a fejlett társadalom létrehozásához. Tubálkain fémöntés-fölfedezésétől /kb. Kr.e. 4000/ az özönvízig /3398/ hatszáz év telt el s ezalatt az idő alatt további fejlődést érhettek el. Ez nagyon fontos szempont, mert mai társadalmunknak kb. 600 év kellett ahhoz, hogy eljusson mai fokára - a puskaortól és a nyomtatástól az atomhasításhoz és a számítógépekhez. Ha hatszáz év alatt ennyire előrehaladtunk, képzeljük el milyen messzire juthattak el az özönvíz előttiék ugyanennyi idő alatt - azok az emberek akik legelőször megteremtették a civilizációkat.

Bár özönvíz előtti elődeink sok tekintetben a mienkhez hasonló műszaki társadalmakat hoztak létre, némely különbség mégis oly nagy volt, hogy a történészek és a régészek még most sem ismerik föl teljesen a maradványok egy részét.

53

A legtöbb gépekhez nem szokott tudós nem is gondol arra, hogy valamely műszaki társadalom egyes termékei egyáltalán nem hasonlítanak arra, amit mi gépeknek nevezünk - nincs tengelyük, összekötőrudjaik, fogaskerekeik. Például, ha valamely megfelelő papírdarabra fémes tintával hálózatot rajzolnak, az a villanymágneses hullámok fölvevője lehet. Darabka rézcső a magas rezgésszámú hullámok hangverője lehet; valamely gyémánt felülete 100.000 közepes kötet lapjainak a fénymásolatát viselheti.

Az is a bökkenő, hogy amikor valamely gyártási módszertan fejlődésnek indul, módszerei és formái gyakran leegyszerűsödnek s fölismerhetetlenné válhatnak egy fejletlenebb tudású vagy értelmi színvonalon álló más társadalom előtt. Számos megtalált, érthetetlennek tűnő ipari termék oly ipari képzettség jeleit viselik magukon, amelyek nemcsak hogy fölértnek a mieinkkel, hanem olykor túl is szárnyalják azokat. Némely elhelyezhetetlen termék annyira elképzelhetetlennek tűnik, hogy egyszerűen nem értjük miről is van szó. Csak annyiban ismerjük föl és érthetjük meg e korábbi fejleményeket, amennyiben mi is megközelítjük, vagy elérjük a fejlettség ugyanazon fokát. A nyugtalanító kérdés azonban ez: hány elhelyezhetetlen termék kallódik el vagy marad föl nem ismert múzeumaink pincéiben, mivel senki sem tudja, hogy mi is lennének?

Második fejezet: A BESOROLHATATLAN LELETEK - EL NEM ISMERT TUDÁS

A besorolhatatlan termékének - legősbibb múltunk tanúinak - fölfedezései mindig a véletlen művei voltak. Olyan múlt maradványai ezek, amelyet soha teljesen föl nem ismertünk vagy amelyben nem hittünk. Mivel nem értjük meg teljesen e titokzatos özönvíz előtti társadalom nagyságát, elképedve állunk meg, ha szembetalálkozunk e társadalom valószínű maradványaival.

"De akkor hová illeszthetjük be a barlanglakó őseibert" sokszor találjuk szemben magunkat e kérdéssel, ha őseink nagyságát emlegetjük. "Még most is a társadalom fejlődésének lépcsőit másszuk"; ez másik gyakran hallott megjegyzés. "A múltunkban egyszerűen nincs hely efféle fejlett műszaki társadalom számára". - S a bírálógatók vállukat vonogatva ekkora gyerekes ártatlanság előtt, visszahúzódnak önelégültségük csigaházaiba.

Mit tudnak mégis kezdeni az ilyen nem helyükön való leletekkel? Az évek során túl sok efféle tárgy bukkant föl ahhoz, hogy semmibe vehessük őket.

Vegyünk szemügyre néhány följegyzett leletet. 1967. április 10-én érdekes hír látott napvilágot a nagy napilapok hasábjain. Azt jelentették, hogy Kolorádóban, a Rocky Point bányában megmunkált tárgyat és emberi csontokat találtak. Az iowa-i Szombati Hírnök beszámolója szerint az ásógépek 120 méter mélységben ezüstérbe ágyazott emberi csontot találtak. A földtan szerint a lelet néhány .millió éves. De a csontok mellett jól megmunkált négy hüvelyknyi /10 cm/ réz nyílhegyet is találtak. Sem a csontok, sem a nyílhegy nem sorolhatók be oda az elképzeléseik szerint, de mégis ott voltak - megmagyarázhatatlanul és kétségkívül váratlanul. A történészek és a földtan tudósai nem tudják beilleszteni e leleteket a

55

fejlődéstudomány kereteibe; részben ezért azután szép kényelmesen átengedik azokat a feledés homályának.

De ez az érthetetlen lelet nem csupán elszigetelt, magános jelenség. 1851 júniusában a Tudományos amerikai című lap /7. köt. 298. o./ jelenti, hogy Massachusetts államban Dorchesterben az Imaház-hegyen tömör sziklából fémvázát robbantottak ki. A bostoni Másolat is közölte e cikket. A következőket olvashatjuk benne: "Amikor összeillesztették a tárgy két felét, harang alakú 11 cm magas, 16 cm alapterületű, a tetején 7 cm s kb. 3 mm vastag edényt alkotott. Az edény színe cinkre vagy pedig ezüsttövezetre emlékeztet, jókora ezüsttartalommal. Az oldalán csokorba szedett 6 virág rajza díszlik, g.önyörű színezüst berakásból, s az edény alján színezüst szőlő vagy koszorú, szintén berakással. Valamely ügyes kezű művész kifinomult ízléssel végezte el a karcolást, a vésést, a berakást. Ezt az érthetetlen és ismeretlen edényt tömör, kavicsos kőből robbantották ki 5 m mélységben a föld alatt."

Honnan került oda?

Sem a földtan, sem a régészet tudósai nem tudják. De a sziklát, melyből e művészi vázát kiemelték, legalábbis jópár millió évesre becsülik. S mint az számos zavarbaejtő lelettel történik, a váza múzeumból régiségtárakba vándorolt s azután nyoma veszett. Kétségkívül valamelyik múzeumigazgató nyirkos pincéjében gyűjti a huszadik század porát...

Pontosan negyven évvel később, 1891 júniusában, Illionis államban, Morrisonville-ben Culp asszonybukkant hasonló leletre. Szenet lapátolt a konyhatűzhelybe. Az egyik széndarab magára vonta a figyelmét, mert kettéesett és finoman megmunkált aranylánc fordult ki belőle. A Morrisonville Times című lap június 11-én jelentette: "Culp asszony arra gondolt, hogy

valaki véletlenül ejtette a szén közé a láncot, de mikor fölemelte rögtön látta, hogy nem ez történt, mert amikor a széndarab kettétört, csaknem középen hasadt el s a lánc köre közel fogta egymáshoz a két féldarabot. S mikor a szén kettéhasadt, a lánc

56

közepe ugyan kiszabadult, vége azonban beágyazva maradt a szénbe... Ez az eset a régészek kivizsgálására vár, akik előszeretettel gyötrik az agyukat bolygónk földtani fölépítése felől, melynek ősi mélységéből szüntelenül tapintatlan tárgyak tűnnek elő."

A szerkesztő nem tudta mit is kezdjen e különös lelettel. Ugyanígy jártak el a földtan tudósai is, mivel a szén szénképző korból származott s néhány millió évesnek tartották.

A morrisonvillei lánc nem egyedülálló, mert 1844-ben Rutherford Mills közelében /Angliában/ az egyik kőbányában másik ismeretlen eredetű aranytárgyat fedeztek föl. 1844. június 22-én gránitot robbantó munkások váratlanul 2,5 m mélyen a sziklába ágyazott aranyszálra bukkantak. A földtan tudósok 60 millió évesre becsülték a sziklát. A londoni Times tudósítói jelentették, hogy véleményük szerint az aranyszál valóban mesterséges készítmény volt.

A tömör sziklák belsejében nemcsak nemfémes tárgyakat találtak. Az Illionis állambeli Springfield Republican közölte 1851-ben, hogy Witt de Hiram nevű üzletember kaliforniai utazásából ököl nagyságú arany tartalmú kvarcot hozott vissza magával. Amikor de Witt megmutatta az egyik barátjának a követ, kicsúszott a kezéből, a padlóra zuhant és kettéhasadt. A kvarc közepén kissé rozsdás, de teljesen egyenes és tökéletes fejű szöget találtak. Kíváncsi vagy talán a kvarc korára? A tudósok véleménye szerint több millió éves!

De ez nem az első szög volt amire rábukkantak. Hat évvel e lelet előtt Sir Brewster Dávid nagy föltűnést keltő jelentést adott be a Tudomány fejlesztésének Brit Társulatába. Emberi gyártmányú szöget találtak félig beágyazva az észak-Britanniai Kidgoodie bányából kivájt gránittömbben. Nagyon rozsdás volt, de mégis fölismerhető. S újra, a, gránit kora: legalább 60 millió éves.

Még másik oda nem illő készítményt találtak földpátban is: centis fémcsavart - Nevada államban, a Treasure City-ben levő Abbey bányában. A csavar

57

rég oxidálódott, de könnyen fölismerhető volt az alakja, különösen a menetek vonala a földpátdarabon belül. E fölfedezés itt is feje tetejére állította az ismert tudományos elméleteket, mivel nyilvánvalóan zavarba ejtette a vizsgálókat a kérdés, hogy hogyan lehetséges csavarlenyomatra bukkanni valamiben, amit több millió évesnek tartanak.

A salzburgi kocka

A különböző sziklarétegekben talált oda nem illő tárgyak nem csak egyszerű fémgyártásról tanúskodnak, hanem azt is jelzik, hogy az özönvíz előtti emberek géppel is megmunkálták a fémeket és bonyolult gépeket is tudtak építeni.

1855-ben az osztrák Braun Izidor vocklabrucki kohójánál jókora harmadkori széndarabot törtek szét. Kicsinyfémkockát találtak benne. A váratlan lelet megragadta Braun fiának a képzeletét. Ezért elvitte a kockát a salzburgi múzeumba, ahol Gurle Karl osztrák fizikus vette alapos vizsgálat alá.

A vizsgálatból kiderült, hogy a kocka acél és nikkelt ötvözet volt. Méret: 7x7x4 cm, súlya 85 dkg, fajsúlya pedig 7,75. E szokatlan kocka élei tökéletesen egyenesek és élesek voltak. Négy oldala lapos, másik két szembenfekvő oldala pedig domború volt. Körülbelül a

fele magasságban mély vágatot vágta. Semmi kétség sem fért ahhoz, hogy a kocka gépi gyártású volt s valamely nagyobb szerkezet része lehetett.

Sajnos 1910-ben a kocka eltűnt a salzburgi múzeumból s a második világháború bombázásai idején a kocka kiállításának idejére vonatkozó /1882-1910/ leltári iratok is teljesen megsemmisültek. Még mindig elég bizonyíték maradt fenn azonban a lelet valószínűségéről, mivel a tudományos folyóiratok kiadták a felfedezésről szóló beszámolót. /Nature. London, 1866 és L'Astronomie. Párizs, 1887/

58

A Caso hegymunkált tárgy

A közelmúltban további ilyen vitát keltő tárgyra bukkantak. 1961. február 13-án három kőzetgyűjtő - Nikesell Mike, Lane Wallance és Maxey Virginia - kőzetbe telepedett ércpéldányok után kutattak a kaliforniai Olanchától 10 km-re északkeletre. Miközben a Caso hegységben kerestek, az egyik csúcsához közel, kb. 1300 méterre a tengerszint és 110 méterre az Owen-tó kiszáradt feneké fölött, találtak is egy érdekes követ. A kőzetgyűjtők tévesen ért tartalmazó kőnek nézték /melynek belsejét kristályok övezik/, bár megkövesedett kagylók nyomait viselte magán. Másnap, amikor Nikesell kettévágta a követ - tönkretéve 25 centis gyémántfűrészét - látta, hogy nem kristály van belül, hanem teljesen ismeretlen valami, mégpedig valamely műszaki szerkezet maradványai. A megkeményedett anyag, kavicsnak és megkövesedett zárványokon belül hatszögletű ismeretlen anyagréteg rejtőzött, puhább mint az achát vagy a jaspis. Ez a réteg 2 cm széles porcelánhengert vett körül s a henger közepén 2 mm vastag fényes fémtengelyt találtak. Ez a tengely - vették észre a kőzetgyűjtők - mágneses volt s nyoma sem látszott rajta a rozsdának. A porcelánhengert rézgyűrűk fogták körül s ezek sem rozsdásodtak.

Nem tudták mit is kezdjenek szokatlan leletükkel, ezért elküldték a Ford Charles Társulatnak, mely a rendkívüli leletek vizsgálásával foglalkozik. Miután megröntgenezték a megkövesedett maradványokkal körülvett követ kiderült, hogy valóban valamilyen

i gépi szerkezet része volt. A fényképeken meglátszott, i hogy a fémrúd az egyik végén rozsdáta, de a másik i vége fémrugóhoz van rögzítve. A Caso-lelet, mint az ma közismert bonyolultabb, mintha egyszerű gépalkatrész lenne. A jól formált porcelán, a fémrúd, meg a réz alkatrészek arra mutatnak, hogy villanyműszer része volt. Gyújtógyertyára hasonlít, de némelyik része - különösen a rugó, vagyis a csavaros betét egyetlen ma ismeretes gyújtógyertyáéval sem azonos.

A furcsa kis műszert körülvevő titokzatosságok csak

59

még bonyolultabbá teszik a tényt, hogy a földtan tudósai szerint a kő, amelyben megtalálták, legalább félmillió éves.

Az ezeket a leleteket körülvevő viták a keltezésekre összpontosulnak, melyeket azok miatt a rétegek miatt szabtak rájuk, ahol találták őket. Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy Culp asszony szénkori rétegben találta az aranyláncot és a Rutherford Mills-nél talált aranszál is bebizonyított tény, mint ahogy Witt de Hiram szöge, sir Browster Dávid jelentése és az Abbey-bányában talált csavar is az. Nem szabad azonban figyelmen kívül hagynunk azt a lényeges tényezőt, hogy nem tekinthetjük pontosnak az eredetükre vonatkozó keltezéseket. Egyetlen lelkiismeretes földtantudós se merésznélne azt állítani, hogy nem férhet kétség a földfelület különböző rétegeinek időmeghatározásaihoz, állítólagos életkorához. Ésszerűbb azért, ha az özőnvíz földtanának megvilágításában vesszük szemügyre e termékeket. Az özőnvíz földtan nézete szerint a rétegekben képződött kőzetek a víz-okozta talajlerakódás termékei. Ez azt jelenti, hogy a sziklákban talált fémtárgyakat az özőnvíz

temette el, tehát az özönvíz előtti időkből származnak. A sehova be nem illő tárgyak szembeállítják a földtan tudósainak elméleteit a történészek elméleteivel, mivel az egyik csoport csökönyösen ragaszkodik a millióéves elmélethez s a maradi történészek semmiesetre sem hajlandók elfogadni a harmadkori szénrögbe foglalt, géppel megmunkált kocka hitelességét. Hihetetlennek tartják, hogy százmillió évvel ezelőtt igen fejlett társadalom létezett. Nincs más kiút: el kell vetnünk e túlzó időmeghatározást. Mivel elismerjük, hogy a szén az elpusztult, víz által összenyomott és eltemetett növények terméke, a salzburgi kockának, melyet az ún. harmadkori szénben találtak, az özönvíz előtti időből kell keletkeznie. Mivel a Caso-leletet is talajlerakódásból képződött sziklában találták, arra a következtetésre kell jutnunk, hogy ez is az. özönvíz idején rakódott le. E megmunkált tárgyakat az teszi figyelemreméltóvá, hogy vitán felülivé teszik a

60

tényt, hogy az özönvíz előttiék túlhaladtak az egyszerű fémgyártáson s nyilvánvalóan megtanulták, hogy bizonyos erőket igába hajtsanak - ez esetben a villanyerőt - néhány évezreddel azelőtt, amikor a mi társadalmunkba bevezették őket.

Hosszú évek óta lassú, de módszeres kutatás folyik Noé délibábos bárkája után, az után a hajó után, mely áthidalta az űrt az özönvíz előtti és utáni társadalmak közt. Mindig mint egyszerű, fából épült hajóra gondoltunk rá, melynek csak megközelítőleg ismerjük a méretét. Számos alkalommal vettem részt megbeszéléseken, ahol a hajó valószínű tartalmát találgattuk, de ezekben a hosszú, gondolkodásra készítő órákban mégsem gondolt senki arra, hogy Noé és családja fejlett társadalom tagjai lettek volna. Lekicsinylő legyintéssel intéztük el a szemét és hulladékeltávolítás, a szellőztetés, a fűtés, a karbantartás és a világítás kérdéseit.

"Nem volt elég választékos a műszaki tudásuk ez volt az általános nézet. "Ne kutassunk lehetetlenség után!"

Lehetséges lenne, hogy valamennyien tévedtünk? Vegyük szemügyre a Teremtés könyvének az özönvízről és a bárkáról szóló leírását, s osszpontosítsuk figyelmünket két megjegyzésre. E beszámolóban két támpontot találunk arra, hogy a villanyerő talán fontos szerepet töltött be a bárka működésében. Az egyik hivatkozás Mózes első könyve 8:6-ban található, ahol a héber challon, vagyis nyílás szót használja, mikor az ablakról beszél, melyen Noé kibocsátotta a madarakat. A másik helyen azonban más szót használ a tsohar-t -, melyet szintén ablaknak fordítanak, de egyáltalán nem jelent ablakot! Más helyeken ahol előfordul /az Ószövetségben huszonnégy/ fényességnek, ragyogásnak, a déli verőfény világosságának fordítják. Rokon fogalmaik arra vonatkoznak, ami fénylik, csillog vagy ragyog. A hagyományos iskola számos zsidó tudósa olyan fénynek tartja a tsohar-t, mely ragyogó kristályból ered. A héber hagyomány századokon át óriási ékkőnek vagy gyöngynek tartotta a tsohar-t,

61

amit Noé a bárka mestergerendáira függesztett s amely a magában rejlő erő segítségével bevilágította az egész bárkát az özönvíz időtartama alatt.

A jelek szerint századokon át megőrizték Noé fényforrását, mert utalásokat találunk arra, hogy talán bölcs Salamon, Izrael királya még mindig használta azt Kr.e. ezerben. A Sába királynője és egyetlen fia, Menyelek című ősi héber kéziratban - melyet Sir Budge Wallis E.A. fordított le - ott található e kijelentés: Salamon király palotájában nappali világosság uralkodott, mivel bölcsességében olyan fénylő gyöngyöket gyártott, mintha a nap, a hold és a csillagok ragyognának palotájának mennyezetén."

Ha ezt számításba vesszük, akkor nem fogunk meglepődni azon, hogy maga Salamon írta egyszer: Semmi sem új a nap alatt. Ha azt mondják valamire: Lám, ez új, az is régi; megvolt azokban az időkben, amelyek előttünk voltak. /Prédikátor, 1:9, 10./

A századok folyamán a villamosság egyik vagy másik formájában többször is a fölszínre bukkant. Goriondes Jozephus történész szerint Nagy Sándor írta Perzsia meghódítása közben a tanítójának, hogy az egyik indiai partmenti szigeten görögül beszélő, nyers hallal táplálkozó emberek élnek. ezek hite szerint Ádám dédunokája, Cainan az ő szigetükön volt eltemetve. Az özönvíz előtt - a monda szerint - a síremlék fölött magas torony állt, mely figyelemreméltó módon védte a síremléket. Ha valaki a sírhoz közelített, a torony tetejéből villámlás vágta agyon. Az özönvíz persze mindent elpusztított, de a torony és a sír történetét továbbadta a nagy szerencsétlenség óta a szigeten élő minden nemzedék.

Még elgondolkodtatóbbá teszi e hagyományt, hogy Kainan volt az a szakember, aki számos szakmát föltalált. A Biblia följegyzése szerint Kr.e. 3819 körül halt meg, ami azt jelenti, hogy csaknem száz évig élt azután, hogy Tubálkain fölfedezte a fémgyártást. Szakemberi voltának megfelelően, élete bölcs éveiben összekapcsolta Tubálkainnak a fémekre vonatkozó ismereteit a maga találékonyságával s talán ő volt az el-

62

ső ember, aki föltalálta és használta a villamosság erejét. Ez semmi esetre sem ésszerűtlen következtetés, ha figyelembe vesszük a bizonyítékot, hogy a szakemberek, mégpedig Babilónia és Perzsia arany- és ezüstművesei az özönvíz után is használtak villamosságot.

Az özönvíz előtti villamosság fölhasználásának másik bizonyítéka sumér szövegtöredékből származik, melyet a közismert régész, Kramer N. S. idéz könyvében. A történelem Sumernál kezdődik. /200 oldal/ Az idézett szöveg "Ziusudra királyról és az emberiség magjának megőrzőjéről" szól s arról, hogyan épített "hatalmas csónakot", mely a földet elborító özönvízben a "hullámokon hanykolódott". Ziusudra azonos Berosus Xisuthros és az idősebb sumér Utnapishtim-mel. A sumér szöveg azt is említi, hogy mikor Ziusudra "óriási csónakját" készítette, Utu hős elhozta a nap "sugarait a csónakba, hogy bevilágítsa azt". WoldBlunnel sumér névsorán Utu, Ubarat-utu-nak felel meg. Ő volt az özönvíz előtti tíz uralkodó közül a nyolcadik "király" - a bibliai Matuzsálem megfelelője. A Biblia időrendi sorrendjének szakértői megállapították, hogy Kainan, a villamosság fölfedezője, Kr.e. 3819-ben halt meg, Noé pedig, aki a bárkában a villany-tsohart használta, Kr.e. 3998-ban született. Ezek szerint a két férfi nem volt kortárs és nem Kainan volt az, aki fölfedezésével hozzájárult a bárka berendezéséhez. Matuzsálem viszont 548 éves volt mikor Kainan meghalt s mivel további 421 évet élt, kétségkívül mindvégig jelen volt a bárka építésének idején. Így, mivel kortársa volt mind Kainannak, mind Noénak, ő lehetett az, aki - amint a sumér hagyomány jelzi - továbbadta Noénak a villamosság titkait.

De a jelek szerint a villamosság az özönvíz előtti emberek nem egyetlen ismert erőforrása volt, mivel jó néhány megmagyarázhatatlan lelet és történelmi följegyzés is arra mutat, hogy az erőforrások hosszú sora állt a rendelkezésükre.

A Teremtés könyve 6:14 azt parancsolja Noénak, hogy tegye vízhatlanná a bárkát, méghozzá meghatározott módon: "Kívül is, belül is kend be szurokkal."

63

Az itt használt héber szó kopher - amit rokonnak tartanak az asszur kupurral - s ami kátrányt vagy aszfaltot jelent. Az aszfalt ugyebár nyersolaj-termék s mint tudjuk, a nagy nyomásnak és hőnek kitett növényi és állati maradványokból képződött. A teremtésben hívő földtantudósok véleménye szerint ez akkor történt, amikor az özönvíz eltemette az özönvíz előtti életformákat. A Teremtés könyve mégis világosan azt mondja, hogy Noénak aszfalttal

kell vízállóvá tennie a bárkát. Ez viszont fölveti a kérdést: létezett-e olyan kőolajtermék az özönvíz előtt, mint például az aszfalt? Igen, léteznie kellett s mivel nem képződött természetes úton föl kell tételeznünk, hogy mesterségesen állították elő. Ennek viszont az az előfeltétele, hogy nagyon jártasak legyenek a szerves vegytanban, különösen a szénhidrátokban. Ha pedig az özönvíz előtti jártasak voltak a szénhidrátok elméletében és gyártásában, akkor a kőolajtermékek egész láncolata állt a rendelkezésükre a vízálló szigetelőanyagoktól /a bárka kátrányától/ a műanyagokig. A legfontosabb azonban az, hogy elő tudták volna állítani a kenőolajokat és az üzemanyagokat.

Véletlen talán, hogy a vegytan - kémia - kem-ből eredőnek tartják, ami egyiptom ősi neve, vagyis Kám földje, az pedig Ham-ból származik, a Bibliából, és Noé egyik fia volt?

Nem tudjuk Noé melyik fia továbbította a villamosság ismeretét a következő nemzedéknek, de tény, hogy túlélte az özönvizet, kétségbevonhatatlan, amint arra elégséges bizonyítékot szolgáltat az ősi időkbe nyúló mai kutatás.

1938-ban dr. König Wilhem, a bagdadi Állami Múzeum alkalmazásában levő német régész egyik alkalommal céltalanul rakosgatott a múzeum alagsorában. Hirtelen olyan leletre bukkant, mely gyökeresen megváltoztatta a fölfogást az ősi idők tudománya felől. Olyan ládát nyitott ki, amelyben néhány kétezer éves cserépedény volt, melyet Kujut Rabua-ban, az egyik Bagdadtól délkeletre eső faluban ástak ki. A cserépedények már az első pillanatra szokatlanok voltak.

64

Minden egyesük 15 cm magas és 12 cm hosszú volt és kb 4 cm átmérőjű rézhengert tartalmazott. A henger szélét mintha 60-40% ólom-cin ötvözzel forrasztották volna le, ami a ma használt forrasztó ötvözetekkel rokon. E titokzatos hengerek alján forrasztott rézfenék volt s belül bitumennel vagy aszfalttal szigetelték őket. Másik szigetelő bitumenréteg zárta le az edényeket s rögzítette a rézhengerek közepén lenyúló vasrudacskákat. E rudak félreérthetetlenül magukon viselték valamely savas oldat marásának a nyomait, bár a sav már réges-régen elpárolgott belőlük.

Dr. König jártas volt a villamosságban, így azonnal fölismerte, hogy a réznek, a vasnak és a savnak ez a csoportosítása nem lehet a véletlen műve. Az edények nem mások, mint ősi szárazelemek. E fölfedezést a második világháború után erősítették meg, amikor Pittsfieldben /Massachusetts állam/ a tudománytörténész Ley Willy, Gray Willarddal együttműködve a General Electric magasfeszültségű kutatóintézetében másolatot készítettek az ősrégi agyagedényelemeiről. Rájöttek; hogy amikor rézgálicot, ecetet vagy citromsavat töltöttek bele - mindhármát jól ismerték kétezer éve - az elemek 1,5-2 Volt feszültséget állítottak elő. Korszerű társadalmunkban a villanyfejlesztésnek ez a módja csak 1800-ban vált lehetővé. Többfelé találtak efféle villanytelepeket. Négy hasonló rézhengert tartalmazó agyagedényt ástak ki egy kuruzsló kunyhójában Tel Omar-ban /Seleucia/, szintén Bagdadhoz közel. Vékony vas- és rézrudakat találtak mellettük, melyeket az elemek soros kapcsolására használhattak, hogy így erősebb áramot nyerjenek. A berlini Állami Múzeum régésze, Kuhnel E. egyetemi tanár tíz további elemet ásott ki Ktesphonnál, ugyancsak Bagdad térségében. Ennek alkatrészeit találták meg, mintha tömegesen gyártották volna az elemeket, közben azonban valami megzavarta őket, mielőtt kész telepekké állították volna össze az alkatrészeket.

A bagdadi múzeumban és más helyeken talált ősi szárazelemek mind a perzsa fennhatóság parbus korá-

65

ból valók /Kr.e. 250 és Kr.u. 650 között/. Találtak azonban ezüstözött tárgyakat - ami valamiféle villanyelem használatát föltételezi - Irakban, a babilóniai romok között is, s ezek

Kr.e. 2000-ig nyúlnak vissza. A jelek szerint a perzsa és később a bagdadi aranyművesek az egyik legkorábbi közel-keleti civilizációtól örökölték a villanyelemeket.

Egyiptomban is találtak ezüstözött tárgyakat, mégpedig a híres 19. századi régész, a francia Mariette Auguste. A gizehi szfinx közelében ástott s 20 m mélységben megmunkált tárgyakra bukkant.

A Dictionnaire Universal du 19th Sciele-ben írja le e tárgyakat: "aranyékszerek, melyek vékonyságából és könnyűségéből arra következtethetünk, hogy galvanizálással készültek, olyan ipari módszerrel, melyet manapság még csak 2-3 éve alkalmazunk."

Az évek múlásával a világ különböző részeiben számos mehökkentő és látszólag megmagyarázhatatlan fényforrásokról beszámoló történetek jutottak el hozzánk, melyek közül - könnyen lehetséges - némelyik villanyerővel működött.

Nyugat-Iránban - azelőtt holland Uj Guinea - a Wilhelmina-hegység közelében van egy falu, ahol a mesterséges világítás olyan rendszere működik, mely fölé a nyugati világban használatos közvilágítással. 1963-ban Guard Harold, az egyik United Press-hez küldött jelentésében idézi, hogy mit mondtak neki azok, akik jártak már e falucskában: "megdöbbenve látták, hogy jó néhány hold függ a levegőben s nagy fényességgel ragyog. Más látogatók arról számoltak be, hogy amint a nap eltűnt a dzsungel szövevényes növényzete mögött, ezek a "holdak", akár óriási kőlabdák, titokzatos ragyogással kezdtek fényleni. Magas oszlopokon álltak s bevilágították az egész falucskát. Ez talán ugyanaz a jelenség, mint amelyről Cenenera Barco számolt be 1601-ben. Azt írta, hogy amikor a spanyol hódítók fölfedezték a Paraguay folyó forrásvidékét, a Plualto do Mato Grosso területén, a városban 8 m magas oszlopon jókora hold volt, mely beragyogta az egész tavat s eloszlatta a sötétséget."

66

A történelem feljegyzéseiből tudjuk, hogy néhány héber titkos társaság, mint például a Kabala, egészen a középkorig megőrizte a villamosság ismeretét. Levi Eliphas jegyezte le a Histoire de la Magic-ban /Varázslás története/ a Jechielle nevű titokzatos francia rabbi történetét, aki IX. Lajos 13. századi udvarának volt tanácsadója. Kortársai jelentése szerint gyakran képesztette el a királyt "ragyogó lámpájával, mely magától kigyúlt". A lámpában nem volt se olaj, se kanóc s Jechielle közszemlére helyezte azt a háza elé. De, hogy mi volt a lámpa titkos erőforrása, azt a rabbi sohasem árulta el.

Másik szerkezettel pedig védte magát. Ellenségei erős villamos ütést kaptak, ha ajtajának kopogtatójához nyúltak. A 13. századi krónikás elmondja, hogyan ért hozzá a dolgozószobájában egy falba vert szöghöz, ahonnét abban a pillanatban sercegő, kékes szikra ugrott elő. Jaj volt annak, aki ilyenkor nyúlt a vaskopogtatóhoz: kétrét görnyedt, ordított, mint aki megégette magát. Aztán oly sebesen kerekét oldott, amilyen gyorsan csak vitte a lába. Úgy látszik, Jechielle kapcsológombot nyomott meg s ezzel áramot vezetett a kopogtatóvasba.

Lehet, hogy az ősi embereknek több fényforrás állt rendelkezésükre, mint képzeljük és sok minden erre is mutat. Amikor a kora 15. században Róma közelében kinyitották Pallos síremlékét, égő lámpást találtak benne, amely több mint kétezer éve bevilágította a sírbolt belsejét. Pausanias írja, aki a Kr. u-i 2. században élt, hogy Minerva templomában olyan lámpa égett, amelyet se a szél, se a víz el nem oltott.

A villanyvilágítás föltalálása /1890/ előtt csak gyertyáink, fáklyáink és olajlámpásaink voltak, olyan fényforrások, melyek füstöltek, tehát kormos lerakódást képeznek a mennyezeten. Mégsem találtak soha füst nyomára sem az egyiptomi piramisokban, sem a Királyok Völgyének földalatti sírjaiban. Eleinte azt gondolták, hogy az egyiptomiak talán valamiféle bonyolult lencse és tükörrendszer segítségével juttat-

67

tak nappali világosságot a kriptákba, de sehol sem bukkantak efféle rendszerek nyomára. Néhány ősi sírnak az alagutjai és folyosói túl bonyolultak voltak ahhoz, hogy a tükrrendszer elég fényt közvetíthetett volna a belső termekbe. Az egyetlen lehetőség az, hogy az egyiptomiak füstnélküli fényforrással rendelkeztek. Mivel volt villanyuk, "az arany ékszerek galvanizálásához - amint Mariette fölfedezte -, fölhasználták azt a sírok világítására is.

Mennyire választékosak lehettek az egyiptomiak a villamosság ismeretében és fölhasználásában. A Ptolemaiosz korszakban épített és Hathor istennőnek szentelt Dendera templom 17-es szobájában különös képet véstek a falba. az egyiptomi tudósok nem tudják vallásos vagy regetörténettel magyarázni meg e kép értelmét. Néhány villanymérnök meggyőződése szerint azonban egészen más értesítést tartalmaz. A kép jobb szélén doboz látszik, melyen Horus egyiptomi isten ül. Fején a jelképe - amely egyúttal az isteni erő jelképe is - a napkorong. Ez mutatja, hogy a doboz az erő forrása.

Fonott vezeték kapcsolódik a dobozhoz, melyet Hamis John egyetemi tanár, a villamos mágnesesség mérnöke, a ma használatban levő villanyvezeték-kötegeket jelképező szakrajzok lényegében pontos másolatának tart. A dobozból kiinduló vezetékek végighúzódnak a kép aljának teljes hosszán s két különös tárgynál érnek véget. Mindkét tárgy oszlopon nyugszik. Harris professzor magasfeszültségű szigetelőknak tartja az oszlopokat. Mindkét tárgyat egy-egy pap működteti.

A templomi kép két tárgya nagyon hasonlít a távlátó /tévé/ képcsövére s ez a benyomás nem járhat messze az igazságtól, mert Zecharius N. villamos-szakértő Crookes-csőeknek ismerte föl e tárgyakat, a korszerű távlátókészülék előfutárának.

Leegyszerűsítve, a Crookes-cső légritkított üvegdoboz, melyben villamos töltéssel rendelkező világító részecskék sugarát lehet előállítani. Amikor a cső működik, a sugár onnan indul ki, ahol a katódvezeték

68

belép a csőbe, onnét terjed a cső másik végéig. A templomban levő képen kinyújtózkodott kígyó jelzi a villamossággal töltött részecskék sugarát. A kígyó farka ott végződik, ahol az erőforrástól jövő vezeték belép a csőbe s a feje érinti a szemközti oldalt. Az egyiptomiaknál a kígyó az isteni erő jelképe volt.

Nos, a képen a bal oldalon álló üvegláda rendesen működik. A kép jobb oldalán levő, az erőforráshoz közelálló második üveglárával azonban érdekes kísérletet végeznek. Freedman R. Michael - villamosság és villamos mágnesesség mérnöke szerint a Horus fején levő napkorong nem más, mint egy Van de Graaf fejlesztő, ami viszont a nyugvó villamosság gyűjtője. A képen galléros páviánt láthatunk, amint kést tart a Van de Graaf napkorong és a második cső közé. Ha végrehajtjuk a kísérletet, a villamosság gyűjtőjéből a késbe kiáradó feszültség a Crookes-csőben elhajlítja a villamossággal töltött részecskék sugarát, mert a negatív töltésű kés és a negatív töltésű sugár taszítják egymást. A képen is a második csőben látható kígyó feje elhajlik a cső szemben levő falától, mintha a pávián kezében levő kés taszította volna el.

Ha szemügyre vesszük a kép egészét, minden egyes része e komoly tudományos kísérlet fontos mozzanatát alkotja. Az egyenes kígyót tartalmazó üvegláda az ellenőrző doboz /az összehasonlítás célját szolgáló, rendes körülmények közt működő/ a másik, az elhajló kígyóval a belsejében a kísérleti cső vagyis az a cső, melyre megváltozott körülményeket kényszerítettek/. Még a kést tartó pávián is azt bizonyítja, hogy az egyiptomiak nagyon is tudták, hogy veszélyes erővel kísérleteznek, ezért nem vettek részt közvetlenül a kísérletben.

A Crookes-cső nemcsak a távolbalátás /tévé/, hanem a belső sérülések vizsgálásához használt röntgengép előfutárja is volt. Még nem rendelkezünk bizonyítékokkal arra, hogy az

egyiptomiak használtak volna röntgenkészülékeket, de több minden utal arra, hogy a hinduk és a kínaiak rendelkeztek ilyen készülékekkel.

69

Kr.e. 500 körül Buddha egyik kortársára, Jivaka nevű orvosra ruházták az orvosok királya címet. A följegyzések szerint Jivakának olyan "ékköve" volt, melyet a betegségek megállapításához használt. Amikor valamelyik betegét az ékkő elé állította, az ékkő bevilágította testét, mint ahogyan a lámpa bevilágít a házban minden tárgyat s ezzel felszínre hozta az illető minden baját."

Jivaka csodálatos ékkövének nyoma veszett, de három századdal később Shensiben, Hien-Yang palotájában "becses tükörré bukkantak, mely megvilágította a test csontjait". Ez a tükör téglalakú volt, 110x130 cm-es és mindkét oldalán különös fényt bocsátott ki magából. A test szerveinek képét, melyet a tükör nyújtott, semmivel sem tudták elhomályosítani, ami a röntgensugarak átható erejére jellemző.

Ezek a fényforrások talán olyan erőforrásból táplálkoztak, mint a villamosság. De az sincs kizárva, hogy ennél is szokatlanabb erők működtették őket. Az ősi emberek talán rájöttek, hogyan fogják be kisebb területek bevilágítására az anyaghasításból fölszabaduló erőt. Ma már világosan látjuk, hogy az atomerő nagy szerepet fog játszani a jövő erőforrásai közt, a jelek szerint azonban nem újdonság az atomerő használata. Nemrégiben meglepő fölfedezést tettek Nyugat-Afrikában, amely fényt vet arra, hogy az ősi történelem idején mikor használtak első ízben/?/ atomerőt.

1972. szeptember 25-én Perrin Francis, a francia Atomerő Hatóság volt elnöke jelentést nyújtott be a francia Tudományos Akadémiának a történelem előtti anyaghasítás nyomainak fölfedezéséről. Percin akkor kezdte sejteni a dolgot, mikor a francia urániumsűrités központjában jelentették neki, hogy a nyugat-afrikai Gabon államból, a Francevillettől 70 km-re északnyugatra fekvő oklóí bányából származó urániumérc föltűnően szegény uránium 235-ben. Ma a világ összes urániumérc készlete 0,715% uránium 235-öt tartalmaz. Az Oldóban bányászott urániumérc viszont csak 0,62%-ot. Az egyetlen lehetséges magyarázat; erre az,

70

hogy a hiányzó U 235-öt már előzőleg kiégették az ércből. Ezt a magyarázatot csak még inkább alátámasztotta az, hogy a Cadarache-i Atomközpontban négy ritka elemre bukkantak, de olyan alakban, melyek az uránium atommaghasításának melléktermékeire jellemzőek: -neodímium, samarium, európium és cerium. Dr. Perrin azzal zárta jelentését, hogy véleménye szerint az oklóí urániumérc olyan atommaghasadáson ment át, mely természetes okokból, magától történt. Mivel az oklóí érc korát 1,7 billió évre becsülték, dr. Perrin azt a nézetet fejtette ki, hogy ez a hasadás ennek a kornak a kezdetén történt, amikor még az uránium a legtisztább volt.

Mikor azonban a francia Tudományos akadémia kiadta dr. Perrin jelentését, számos szakértő kérdőre vonta a következtetéseit. Seaborg T. Glenn, az amerikai Atomerő Bizottság feje, aki a nehéz elemek kivonása terén végzett kutatásáért kapott Nobel-díjat, rámutatott arra, hogy az uránium csakis akkor kezd égni, ha a körülmények pontosan megfelelnek a követelményeknek.

Amikor az uránium atomok sorra hasadni kezdenek, víz kell ahhoz, hogy lelassítsa a fölszabaduló neutronokat, máskülönben a folyamat megállna. Ennek a víznek teljesen vegytisztának kell lennie. Ha csak néhány milliomod szennyeződés van is jelen a vízben, megmérgezi, megállítja a folyamatot. Ennek a nézetnek tehát az a bökkenője, hogy a természetben sehol nincs vegytiszta víz!

A dr. Perrin jelentése ellen fölhozott második kifogás magát az urániumot illeti. Az erőműépítés néhány szakembere megjegyezte, hogy az oklói érc földtanilag fölbecsült életkora alatt sohasem volt elég gazdag ahhoz Uránium 235-ben, hogy magától égni kezdjen, még akkor sem, amikor az érc állítólag először létrejött, mivel az Uránium 235 radioaktiv bomlása igen lassú. Az égésre hajlamos anyag pedig sohasem volt 3%-nál töményebb - ami túl alacsony színvonal az égéshez. Ennek ellenére mégis végbement, ami arra mutat, hogy az eredeti uránium sokkal gazdagabb volt U 235-ben, mint a természetes érc valaha lehetett.

71

Tudomásul kell vennünk tehát, hogy olyan láncfolyamat ment végbe, melyet lehetetlen megmagyaráznunk természetes okokkal. Ha nem a természet a felelős érte, akkor mesterségesen kellett végbemennie. Lehetséges lenne, hogy az özőnvíz tisztított s Nyugat-Afrikában rakott le újra?

Soddy Frederick fizikus A rádium magyarázata című művének 182. oldalán /New York, 1920/ a következő figyelemreméltó megjegyzést tette az ősi hagyományokban és regékben előforduló atomfizikai ismeretekről: "E hagyományoknak és mondásoknak a találékonysága miket még a közelmúltban is hallani lehetett - annak a kérdésnek a fölvetésére készíti az embert, hogy vajon véletlenség esetei-e, vagy pedig olyan teljesen ismeretlen és föl nem tételezett ősi műveltség bizonyítékai lennének, melynek összes maradványa eltűnt? Érdekes elgondolkodnunk például azon, hogy mennyire figyelemreméltóak a bölcsék kövéről szóló hagyományok - az egyik legősibb és legelterjedtebb hiedelem melynek, bármilyen messzire tekintünk is a múltba, sohasem jutunk el az eredeti forráshoz. Nemcsak azt tulajdonították a bölcsék kövének, hogy átváltoztatja a fémeket, hanem hogy az élet varázsitala is volt. Mármint, bármi volt is ezeknek a látszólag értelmetlen gondolatoktyvalékoknak az eredete, ez valójában mégsem más, mint a mai tudásunk pontos, de kissé jelképes kifejtése. Nem kell nagyon megerőltetnünk a képzeletünket ahhoz, hogy az erőforrásokban lássuk a fizikai világegyetem életét, s hogy a testi világegyetem elsődleges forrásainak kulcsa mai ismereteink szerint a sorozatos változás. Véletlen lenne talán, hogy az átalakulás képességének ez az ősi gondolattársulása az élet varázsitalával fonódik össze? A magam részéről készségesebben elhiszem azt, hogy ez talán a világtörténelem föl nem jegyzett fejezeteinek, számos előző korszakának egy-egy visszhangja. Abból a korból, amikor az emberek azokat az utakat járták, melyeken mi járunk most, a talán annyira távoleső múltban, hogy még a művelődésük atomjainak is volt ideje azóta szétesni" - fejezi be.

72

Annak ellenére, hogy a maradi történészek vonakodnak ezt elismerni, a jelek szerint őseink igen választékos fémkohászatot örökölték a régebbi civilizációtól. Nemrégiben platinából készült inka előtti korból származó disz és más tárgyakat fedeztek föl. Ez komoly nehézségeket jelent, mert a platina olvadáspontja 1755 C fok. Nincs kielégítő magyarázat arra, hogy az ősi peruiak hogyan értek el ilyen magas hőmérsékletet.

Néhány évvel ezelőtt díszes derékszíjcsatot találtak Kínában. A Chin uralkodóház híres hadvezérének, Csou-Csü sírjában, aki Kr.u. 265-től 316-ig élt. A kínai Tudományos Akadémia Természettudományos Intézete és a Dunbai Műegyetem is megvizsgálták e csatot. Az elemzésen kiderült, hogy a csat-ötvözet: 5% mangán, 10% réz és 85% alumínium!

Az alumíniumot tudomásunk szerint csak 1803-ban fedezték föl s csak 1854-ben sikerült vegytisztán előállítani. Ma az alumíniumnak a bauxitból való kivonása igen bonyolult folyamat, a Revierbier kohó, a hőálló kamra, a hővisszanyerő berendezés használatát, valamint a villannyal való alkatrészekre bontást és 950 C fokot meghaladó hő igényel.

Az a kérdés, honnan vették a kínaiak a harmadik században a huszadik század műszaki tudását? Lehetséges lenne, hogy olyan alumínium-termelő módszereik voltak, melyeket még ma sem ismerünk?

Az ősi palesztinfaiak a jelek szerint szakosították magukat a fémkeményítő módszerek tökéletesítésében. Wilson Clifford egyetemi tanár erre a következtetésre jutott, amikor az ausztráliai Régészeti Intézetben a palesztinai Baál bronzszobron dolgozott. A szobor fél lába elveszett s amikor fémmunkásokat bíztak meg a hiányzó láb öntésével, meglepetten tapasztalták, hogy képtelenek előállítani az eredeti bronzot. Megdöbbenen és bosszankodva jöttek rá, hogy az eredeti bronz keményebb volt bárminél, amit ők önteni tudtak.

A világ más részein is találtak nagy, ősrégi öntvényeket s a fejlett fémfedzőmódszerek bizonyíté-

73

kait. Indiában az új delhii Kutb Minar udvarában áll az Ashoka-oszlop, melynek magassága kb. 7 m, súlya kb. 6 tonna, átmérője pedig 40 cm. Az oszlop eredetileg Muttra templomban állt, tetején Garudával, Vishu istennő madárváltozatával. De moszlim hódítók elpusztították a Garudát, kidöntötték eredeti helyéről az oszlopot, amit azután Delhiben állították föl újra a 11. század folyamán. Nincs pontos adatunk arra, hogy mennyi ideig állt Muttrában. Az oszlopon II. Chandragupta király sírfelirata olvasható, aki Kr.u. 413-ban halt meg, az oszlop tehát ezeröttszáz éves vagy még ennél is öregebb.

Ez az oszlop mély rejtélyt állít elénk, nemcsak terjedelmes mérete miatt, ami jókora öntvény-feladatot jelenthetett, hanem a kora miatt is. Az indiai forró égövi hőség és monszun évszakok felhőszakadásai következtében a 413-ban öntött vasoszlopnak már régen el kellett volna rozsdásodnia és elenyésznie. De az Ashoka vasoszlopon csak szemernyi rozsdásodás található s másfél évezredes kora bizonyítja, hogy az ősi világban választékos, de előttünk ismeretlen tudás létezett.

Másik említésre méltó vasoszlop maradt fenn Németországban Kottenforstban, Bonntól néhány kilométerrel nyugatra. A helybeliek vasembernek nevezik. Négyszögletes vasrúd ez, kb. másfél méter magas és két és fél méter mélyen áll a földben. Az egyik 14. századi okirat említi a vasoszlopot, mint a falu határkövét, de a bizonyítékok arra mutatnak, hogy az oszlop sokkal öregebb. A vasember mellett ősi kövezett járda látható és vízvezeték, mely nyílegyenesen az oszlophoz vezet. Akár az indiai oszlop, a kottenforsti oszlopon alig látszik nyoma a rozsdának.

Még a bizonyítékok egyfelől arra mutatnak, hogy az özönvíz előtti emberek a mienkhez mérhető műszaki tudással rendelkeztek, arra is komoly bizonyítékok akadnak, hogy bizonyos területeken oly ismeretterületekre törtek be, melyeket ma még alig érintettünk.

A világ egyik legnagyobb rejtélye a Keopsz piramis, mely Kairó közelében Gizelnél, a Nílus nyugati

74

partján áll. A régi királyság idején épült 800 évvel az özönvíz után s állítólag a fáraó sírhelye lenne, erre azonban semmiféle bizonyítékot sem találtak. A piramisoknak ez a síremlék szerepe soha nem elégítette ki teljesen sem a kutatókat, sem a történetírókat. Gyakran állították már, hogy a kétmillió háromezrezer kőből emelt mesterséges hegynek más céljának is kellett lennie, mint valamely ősi uralkodó síremlékének. A negyedik században élt Ammianus Marcellinus római történetírótól kezdve a kilencedik században élt arab Ibn Abd Hokem-ig arról szólnak az írók, hogy a piramis belsejében titkos termekben van elrejtve az ősi művelt társadalmak tudásanyaga. Azóta már fölfedezték és teljesen/?? átkutatták a piramis termeit, de semmi jelentőset nem találtak bennük még a múmiát sem, melynek kedvéért a piramist fölépítették. Ma már tudjuk, hogy ott az igazság magva az ősi

hagyományokban, mert a tudás nem valamely titkos teremben rejlik, hanem az a nézet manapság, hogy maga a piramis a tudás.

Az idők folyamán számos tudós látogatta meg a piramisokat s néhányan szokatlan jelenségeket fedeztek föl a gizehi nagy piramissal kapcsolatban. Néhány évvel a századforduló után Siemens Sándor brit föltaláló utazott megtekinteni a piramist. Arab idegenvezető kíséretében fölmászott a csúcsára. Mikor fölérték, a vezető arra a szokatlan jelenségre hívta föl Siemens figyelmét, hogy ha fölemeli karját s kinyújtja ujjait, csöng a füle. Siemens követte az arab példáját, de fülsöngés helyett határozott szúrás-bizsergést érzelt. Sejtette, hogy ez valamilyen villanymágneses jelenség, ezért gyorsan elővette az újságját, megnedvesítette a nála lévő borospalack tartalmával, majd a megnedvesített újságot az üres üveg köré csavarta. Ilyenformán Leyden-palackot készített - ami magába gyűjti a villamosságot. Mikor a feje fölé tartotta, érezte, hogy a palack egyre telítettebb lesz, annyira, hogy már szikrák pattantak ki belőle. Az arab idegenvezető, aki mit sem tudott a villamosságról, boszorkánysággal vádolta Siemenst s meg

75

akarta ragadni a karját. Siemens hirtelen mozdulattal az arab felé tartotta az üveget, s ezzel olyan villanyütést adott neki, hogy az arab elterült a köveken. Mikor a megrémült idegenvezető kissé összeszedte magát, vissza se pillantva, nagysebesen leugrált a roppant kőépítményről s azóta se látták.

Siemens azt a következtetést vonta le ebből, hogy a piramis valamely oknál fogva erőteljes villanymágnesességet bocsát ki magából... de hogy miért, arra már nem tudott megfelelni.

Másik, a közelmúltban a nagy piramis testvérépítményén, a chephreni piramison végzett kísérlet terelte a világ figyelmét a mágneses jelenség talányára. 1968-ban a Kairó közelében levő Ein Shams egyetem végzett kísérletet millió dolláros költségvetéssel, hogy lemérjék a piramison áthatoló kozmikus sugarakat. Azt szerették volna tudni, hogy van-e még benne föl nem fedezett terem, mert mivel a világűrből jövő sugarak mindenfelől egyenletesen érik a piramist, az észlelő berendezéseknek egyenletesen kellene szalagra venniük a sugárzást. Ha viszont üregek vannak a piramisban, azoknak az azokon a területeken szalagra vett eltérő erősségű észlelésekben kell előtűnniük.

A mágneses szalagok több mint egy éven át éjjelnappal hűségeken jegyezték az észlelők által érzékelt kozmikus sugarakat. Végül, a kísérlet végeztével elvitték a szalagokat az Ein Shams egyetemre s az IBM 1130-as számítógép elemezte az észleléseket. Az eredmény teljes zűrzavar volt! Ahelyett, hogy az észlelések az összes szalagokon meglehetősen egyenletesek lettek volna, a számítógép nyomtatásai azt jelezték, hogy a kozmikus sugarak napról napra változtak.

Dr. Gohed Amr, a kísérlet vezetője a következőket jelentette ki - amint azt az 1969. július 14-i londoni Times idézte: "Tudományos szemszögből ez lehetetlenség! Oly titkokkal állunk itt szemben, melyre nincs magyarázat... Nevezzük aminek tetszik, okkultizmusnak vagy boszorkányságnak - olyan erő okozza ezt, amely a piramison belül fittyet hány a természet törvényeinek."

76

A piramis képességére vonatkozó talán legjelentősegteljesebb kísérletet néhány évvel ezelőtt Bovis M. nevű francia végezte. Fojtó hőségben érkezett meg a nagy piramishoz s igyekezve elmenekülni a tikkasztó forróságtól, bemerészkedett a piramis király csarnokának nevezett legbelső termébe. Miközben a fölhalmozódott szemét és törmelék közt kutatott, dögölt macskát talált. Bovis meglepetten vette észre, hogy a terem párás levegője ellenére a macska nem indult oszlásnak, hanem múmiává aszalódott. Teljesen kiszáradt. Erre a

szokatlan jelenségre nem talált magyarázatot. Később, mikor hazaérkezett Franciaországba, még mindig ezen törte a fejét. Ott aztán kisméretű, de részarányos piramist szerkesztett kb. méteres oldalakkal. azt sem feledte, hogy a nagy piramis a világ egyik legpontosabban tájolt épülete - az alapja alig 3 másodperccel vagyis $1/720$ -ad fokkal tér el a mágneses északtól - ezért ő is északra állította be piramisát s néhány döglött állatot helyezett bele egyharmad magasságban. A döglött állatok ahelyett, hogy oszlásnak indultak volna, kiszáradtak. Bármiféle szerves anyagot helyezett is a piramisban, ugyanez a jelenség ismétlődött meg. Agyszövet, amikor négyszögletes dobozba helyezte, órákon belül romlásnak indult, de a piramisban még két hónap múlva sem indult oszlásnak. Egyszerűen múmiává aszalódott, kb. 75%-os vízveszteséggel.

Később, az ötvenes években, Drbal Karel prágai rádiómérnök figyelme ráterelődött Bovisnak a piramisokkal végzett kísérleteire. Megismételte Bovis kísérletét s ugyanazt az eredményt kapta, mint Bovis. De Drbal nem állt meg itt, hanem tovább ment a kísérleteinek eredményei mind a mai napig zavarba ejtik a szakértőket. Drbal kitompult borotvapengét tett ki a piramis titokzatos képességének. Örömmel vette észre, hogy a kitompult pengéje, miután 14 napig a piramisban hagyta, újra éles lett. Ismerte a tudományos kutatás módszereit, ezért többször megismételte kísérletét, s mindig ugyanazt az eredményt kapta: a piramisban működő erő helyrehozta a penge élét.

77

Tudta, hogy ennek kereskedelmi értéke is lehet, ezért szabadalmaztatni akarta fölfedezését s Keopsz piramis pengeélesítőnek nevezte el a szabadalmát. A prágai szabadalmi hivatal azonban nem osztotta a lelkesedésben s kereken megtagadta még azt is, hogy figyelembe vegye a találmány érdemeit. Az egyik főtanácsadó azonban maga is épített piramist s abban próbálta ki hatását a pengéjén. Csodálkozva tapasztalta, hogy a pengék újra élesek lettek. Így azután a piramis élesítő 1959-ben 91304-es számmal szabadalom lett Csehszlovákiában. Kis üzem épült, hogy 15 cm magas keménypapír piramisokat gyártson. Rövidesen kiderült, hogy bármilyen anyag megfelel, ezért ma Drbal piramisai sztirolhabból készülnek.

Mióta 1960-ban Drbal élező piramisai forgalomba kerültek, számos kutatást végeznek mind nyugaton, mind a keleti államokban, hogy megfejtsék a piramis erejének a titkát. A legtöbb ilyen kísérlet tudományos módon történik, az utóbbi időben azonban a természetfölötti tudomány elébe vágott a természettudományoknak. Az Egyesült Államokban, Kanadában, Európában és Ausztráliában nem pengék élesítésére használják a piramisokat, hanem gyors ütemben válnak az okkult tudományok eszközeivé s visszacsatolós-titokzatos piramisoknak nevezik őket. Az okkultisták szerint az a javasolt módszer, hogy leírják a kívánságukat, belehelyezik a pontosan észak-délre beállított piramisba s aztán imádkoznak a piramisban lakó erőhöz, hogy teljesítse a kívánságot. Akik így használják a piramis erejét, azt állítják, hogy valami valóban felel az imájukra oly mértékben, ami nem lehet pusztán véletlen.

De más híreket is hallunk Csehszlovákiából. Pavlita Robert még további lépéssel haladt túl Drbal piramisán s most mindenféle mértani testek összekapcsolásaival kísérletezik. Kikísérletezte azt, amit az okkult tudományokkal foglalkozó körökben okkult gépnek neveznek. Olyan gépnek, mely állítólag tárolni tudja az ember gondolatainak az erejét s azzal működik, állítja Pavlita. Amikor a "gép" működtetője a gép valamely pontjára összpontosítja a figyelmét, a

78

gép magához tud vonzani nem mágneses anyagokat, mozgásba tud hozni légritkított térbe helyezett kis motorokat, megtisztítja a szennyezett vizet, serkenti a növények növekedését, gyógyítja a betegségeket. S mindezen kívül az a hír járja róla, hogy végre tud

hajtani néhány okkult, érzékfölötti műveletet is. A föltaláló határozottan állítja, hogy gépe olvas a gondolatokban, uralkodik mások gondolatain, megjósolja a jövőt és földöntúli, más síkon élő lényekkel érintkezik.

S az teszi a legjobban fejtörést okozóvá az okkult gépeket, hogy Pavlita – bár kissé vonakodva - elismeri, hogy nem ő találta föl a gépeket! Azt mondja, e hihetetlen gépek elvét néhány, a prágai könyvtárban található hallatlanul régi kéziratokból szedte, ahol százával akadnak még megfejtésre és fordításra váró, ősi nyelveken irt iratok. A Pavlita által kiválasztott iratok a fekete mágiáról szóló értekezések voltak - pontosabban az egybeolvasztott okkult-műszaki tudásról, melyet az Egyiptom és Sumérfa előtti fejlett társadalmak tökéletesítettek.

A piramis erejének és az okkult gépeknek kettős a horderejük. Először: ősi eredetük és igen választékos műszaki tudásuk arra utal, hogy e tudás az özönvíz előtti időkből származik. Azt bizonyítják, hogy az özönvíz előtti utolsó időkben az emberek tudása annyira előrehaladott, hogy átlépték a tudományt és a színtiszta okkultizmust elválasztó vonalat. Valahogyan sikerült nekik összeforrasztani a természetfölöttit a természetessel s közben elpusztították társadalmukat.

A másik következtetés sokkal vésztjóslóbb. A piramis hatalmára és az okkult gépekre vonatkozó kutatás ma gyors lépésekkel közelíti meg azt a színvonalat, amelyet az özönvíz előtti emberek értek el közvetlen az özönvíz előtt.

Ha a tudomány is és az okkult tudás is megközelíti elméleti határát - céljuk a legvégső, mind a műszaki, mind a természetfölötti mesterkedésben. Könnyen lehetséges, hogy napjainkban újra megközelítettük a veszélyes pontot.

Harmadik fejezet - AZ ŐSI FELFEDEZŐK LÁBNYOMÁN

Még mindig a legsötétebb homály fűdi a vízözönhöz vezető, a vízözönt közvetlen megelőző eseményeket. Nincs más történelmi beszámolónk, mint a Biblia leírása és a Gilgames hősköltemény, hogy elég fényt vessen arra, ami az ősi világ egyik leg homályba burkoltabb szomorújátéka volt. Talán ezért is kell bármely más beszámolónál többre becsülnünk e két hagyományt. Mindkettő tanúskodik a vak rémületről, mely végigsöpört a sötétbe boruló világon, mikor az árvíz egyre magasabbra emelkedett.

A Gilgames hősköltemény írja: "S mikor a vihar elült s a borzalmas örvények kidühöngték magukat, kitártam az ablakot s fény játszott az arcomon. Kinéztem a tengerre s láttam, hogy az egész emberiség sárrá változott, a holtak úgy lebegtek a vízen, mint a hínár.

Leültem, sírva fakadtam s arcomon végigcsurogtak a könnyek." /128-137,sor/

S a bárka megfeneklett a hetedik hónapban, a hónap 17. napján az Ararát hegységben." Mózes első könyve 8:4.

Míg a bárka körül az özönvíz háborgó vizei örvénylettek, odabenn egészen más világ volt. A bárka 150 napig hánykolódott a haragos hullámokon, mielőtt végül nyugalomra tért az Ararát hegyén. A bárka mindaddig védelem és menedék volt Noé családja és az állatvilág képviselői számára. Hét nappal azután, hogy a hajó oldalán bezárult a nehéz ajtó, lezúdultak az első felhőszakadások és kezdeti, mindent összevágó földrengések törtek föl az özönvíz előtti tengerek mélységeiből, jelezve az előző világ végét és a következő világ kezdetét. A menekültek tizenhárom hosszú hónapon át éltek a pusztulás zűrzavarának közepette. Mégis megmenekültek a végveszedelemtől, biz-

80

tonságban éltek a külön világot képező bárkában, amint az a barátságtalan környezetben hanyódott-vetődött.

Bár a hajó mérete még mindig vita tárgya - a bibliai beszámoló- említette kubit /könyök/ bizonytalan hossza miatt - a tudósok többsége megegyezik abban, hogy 150x25x15 méteres volt.

Az ősi kéziratok más-más méretet tulajdonítanak a bárkának. Ezek közül a legrégebbi Origen bárka leírása a Teremtés könyvéről szóló értekezésekben. Ezt írja: "Az adatok szerint ítélve a bárkának téglalakú volt az alja. Az oldalak fölfelé fokozatosan befelé hajlottak. Szélessége a tetőnél egyetlen kubitra szűkült..."

Majd így folytatja: "Ha tekintetbe vesszük az eső és az áradás-teremtette állapotokat rájövünk, hogy a hajó alakja semmiképpen sem lehetett volna megfelelőbb, nem tette volna a bárkát meredeken csúcsossá, hogy levezesse az esővizet, akár a házak tetőzete. A lapos fenék megakadályozta, hogy a hajó bukdácsoljék a szél, a hullámok s az állatok nyugtalansága következtében."

De miért kellett Noénak ezek szerint a méretek szerint építenie a bárkát, kérdezhetnénk. Miért kellett előírni neki az arányokat? Miért nem építhetett volna például 100x70x10 méteres hajót vagy más méretűt?

A Teremtés könyvének leírása dobozszerű építésről szól, de nem négyzet alakúró, mint a Gilgames hősköltemény, amelynek a kocka alakú hajóját minden egyes szélroham megforgatta volna, mintha csak óriási örvény kapta volna el.

Noé bárkája nem ilyen volt.

A hosszúság-szélesség aránya 1:6 volt /300x50 kubit/, ami óriási fölényben áll a babiloni hősköltemény dobozépményével szemben. Az 1:6-hoz arány a lehető

legtökéletesebb a hullámozás hatásának csökkentésére, a ringó mozgás elkerüléséhez. A mai óriási tartályhajók aránya rendszerint 1:7-höz. Brunel I.K. hajómérnök 1844-ben tervezte meg a Nagybritannia nevű

81

óceánjáró személyszállító hajót. A hajó méretei: 107x26x16 méter, csaknem azonosak voltak Noé bárkájával. Noé bárkája a legelső volt az efféle vízijárművek közt. Hrunnelnek azonban néhány ezer év hajóépítő tudása állt rendelkezésére. De ez a fölgyülemlett tudás, melyből meríthetett, nem nyújtott neki a bárkáénál jobb arányméretet.

Nincs kizárva, hogy Noé olyan tudomány tanácsára támaszkodott, mely már elérte a csúcspontját.

A rakomány jellege és mennyisége fölül való eszmefuttatáskon kívül sok más szemszögek is vannak, melyeket érdemes közelebbről szemügyre vennünk. A legtöbb vélekedés szerint a bárka egyetlen fényforrása a tetején hagyott ablak volt. Itt szűrődött be a hajó belsejébe a napvilág, ez azonban nem lett volna kielégítő. Elsősorban az első 40 nap alatt, bármiféle szabadon hagyott nyílás beengedte volna a bárkába a szakadó esővíz tömegeit. Másodszor pedig a fölöttük gyülemelő viharfelhők hosszú napokon át elsötétítették az eget s igen kevés világosság szüremlett volna be még a felső fedélzetre is. A többi fedélzet pedig vaksötétben maradt volna. Ha volt fényforrásuk, annak a bárkán belül kellett lennie. A nyílt láng használata teljesen kizárt volt. A tsohar, amit talán villany táplált, lehetett az egyetlen fényforrásuk. Ez legalább egyenletes fénnel láthatta el őket az özönvíz egész időtartamára. Az összes fedélzeteken egyenletesen lehetett elosztani a fényét.

De honnét vették a levegőt és az ivóvizet? Nincs kizárva, hogy úgy építettek önálló oxigénkört a hajóba, hogy növényeket vittek magukkal a levegő frissítésére. Az sem lehetetlen, hogy Noé oxigént tárolt a bárkában, hogy maga is meg az állatállománya is életben maradhasson az utazás elején, amikor a dühöngő elemek ellen légmentesen zárták le a hajót. Ha az özönvíz előtti emberek jártasak voltak a szénhidrátok, mint például a kátrány előállításában, amint az ősi iratok jelzik, akkor kétségkívül elő tudtak állítani cseppfolyós oxigént és bánni is tudtak vele. Ezért egyáltalán nem meglepő ha azt halljuk, hogy a

82

közvetlenül az özönvíz utáni időkben ismert volt az oxigéngyártás. Indiában, Ujjamban, a Prince könyvtárban jó állapotban megőrzött iratok vannak, a Krisztus előtt ezer évvel írt Agastya Samahita. Ez az irat részletesen följegyezi nemcsak a villanyelem elkészítésének módját, hanem azt is, hogy hogyan lehet két különböző gázra bontani föl a vizet - vagyis a víz villamossággal való két részre hasítását. Az ivóvíznek a bárkában való tárolása számos nehézséget okozhatott. Mert bár a különféle hagyományok arról számolnak be, hogy Noé kb. egy évet töltött a bárkában, sehol sem említik meg az élelem s az ivóvíz kérdését. Pedig ezekre fölöttlen szükség volt családjára és az állatállomány életben tartásához. Lehetséges, hogy víztartályok voltak a bárkában, ahol a létfontartó készleteket tárolták. De az sincs kizárva, hogy Noé a tengerből pumpálta a vizet s aztán szűrte ki a szennyeződést s így tette ihatóvá.

Bár a találgatás az úr, amikor megkíséreljük magyarázni a nehézségek sokaságát, melyekkel Noénak szembe kellett néznie az ismeretlenbe tett egyéves utazása alatt, az állatállomány kérdése - amit a különböző beszámolók említenek - így is zavarba ejti még a legfoglalatlanabb kutatókat is.

Tételezzük föl, hogy az állatok ezrei mentek be a bárkába - máskülönben honnan eredne az állatvilág? Ezek táplálása és gondozása hihetetlen feladatot jelentett. Ezen fölül arra is módot kellett találni, hogy az állatok, különösképpen a termékenyebbek ne

szaporodjanak, vagyis elkerüljék a túlsúlyfolttságot. A szakértők vélekedése szerint talán az állatok anyagcsere-ütemét lassították le. Ha ezt meg tudták valósítani, akkor csökkent volna az etetések és az ellések gyakorisága. Lehet, hogy mesterségesen csökkentették az anyagcsere-ütemet Noé és családjának tudományos felkészültsége alapján. Az anyagcsere lassítása mégsem küszöbölte ki az etetést és a gondozást. Lehetséges, hogy gépesítéssel, a csúsztatók és vajak rendszerével juttatták el az élelmet és a vizet a tárolóhelyiségekből az állatokhoz. Hasonló berendezés-

83

sel távolíthatták el a trágyát is, amit az utazás idejére vagy tároltak, vagy pedig kiszórtak a bárkából. A magam részéről az utóbbi megoldást tartom valószínűnek: az állatok etetéséhez, tisztításához stb. ismerniük kellett a nap szakát. Az utazás első negyven napján azonban a bárka teljesen le volt zárva, tehát a nap járásából nem tudták számon tartani az idő múlását. ennek ellenére Noé mégis pontos és részletes naplót vezetett az eseményekről, amint azt a Teremtés könyvének 7. és 8. fejezetében olvashatjuk. Ebből arra következtethetünk, hogy mesterségesen mérte az időt, mégpedig valamilyen gépi szerkezet segítségével. Nincs ebben semmi valószínűtlen, mert legalább egy, az özönvíz utáni időkből származó időmérő szerkezetet találtak, méghozzá Görögország közelében. 1900 nagyszombatján történt, amikor Antikytheros szigete mellett a szivacsbúvárok elsüllyedt teherhajóra bukkantak, mely tele volt bronzszobrokkal és más ősi készítményekkel. A különböző föliratok alapján Kr.e. 80 és 50 közti időben süllyedt el a hajó.

A felszínre hozott leletek között összerozsdált bronz és fatömeg is volt, melyet a többi tárgyakkal együtt az athéni Nemzeti Múzeumba szállítottak. Néhányan ugyan megpróbálták megfejteni a bronz és fatömeg titkát, de mindannyian sikertelenül. Csak 1958-ban keltette föl dr. Prince de Solla Derek, a cambridgei egyetem kutatójának figyelmét ez a fölismerhetetlen rozsdáit, korhadt tömeg. Dr. Prince az oxidált tárgyak helyreállítása új módszerének segítségével meg tudta menteni a tömeg egyes darabjait s így próbálta újjáépíteni a szerkezetet.

Meglepetten jött rá, hogy a szerkezet különleges bronzöntvényből készült, bonyolult, kisméretű bolygó-számítógépezet részeiből állt. A helyreállított gépecske kis dobozba foglalt, több mint húsz fogaskerékből álló bonyolult kiegyenlítőmű volt. Forgattyús orsó hajtotta a fogaskerekeket a kívánt sebességgel s három jelzőtáblán mutatta a hold keltét, nyugvását és a holdváltozásokat; a Merkúr, Vénusz Mars, Jupi-

84

ter és Szaturnusz állását és mindezt megdöbbenő pontossággal. Sőt mi több, a szerkezet mutatta a nap szakait is.

Az Antikytheros szigete mellett lelt óraszerkezet messze meghaladta a görög és bármely ismert ősi társadalom műszaki képességeit - mégis ott volt, nem lehetett letagadni. A mögötte húzódó elgondolásnak még előbbi, még fejlettebb műveltségből kellett származnia - valószínűleg az özönvíz előttiből. Figyelemreméltó, hogy az antikytherosi gépezet főfeladata az volt, hogy az égitestek mozgásának utánzásából számítsa ki az idő múlását. Lehet, hogy a gépezetnek köze van ahhoz a módszerhez, melynek segítségével Noé számította és lejegyezte az idő múlását amint azt a Teremtés könyvének 7. és 8. fejezetében olvashatjuk. Ő is a holdon alapuló naptárrendszer segítségével számított napévben tartotta számon az időt.

Azt persze nem tudjuk, miféle erőforrás hajtotta a szerkezet tengelyét, de valószínűleg ugyanaz, mint ami a tsohart izzásba hozta.

Sohasem fogjuk pontosan tudni, hogy milyen lépéseket tett Noé a létfenntartás érdekében a bárkában töltött év előtt, időnként mégis felszínre tör az azzal a ténnyel kapcsolatos hír, hogy valahol létezik följegyzés, mely világot vet az emberiség történelmének

e homályba burkolt szakaszára. 1950-ben a keleti Régészeti Kutatóút kísérletet tett, hogy megtalálják az Ararát hegyén a csalóka bárkát. A kutatóút előtti hónapokban nyilvánosságra jött a csoport vezetője, dr. Smith J. Aaron és dr. Gooch Fülöp közt lefolyt levelezés tartalma. S ha valaha volt szükségünk arra, hogy gyorsítsuk a Törökországba induló kutatóút végső előkészületének az ütemét, ez a levelezés kétségkívül meggyorsította. Dr. Grooch - aki szabadkőműves volt, rendjének birtokában levő, állítólag ősrégi följegyzésekből idézve, a következő fölvilágosítást adta a mit sem sejtő dr. Smithnek: "Az özönvíz alatt és után olyan tanú élt a földön, aki részletesen lejegyezte az eseményeket, egészen az 547. életévében

85

bekövetkezett haláláig - írta dr. Smithnek. Isten élő tanúja volt ő, Noé menyee, Jáfet felesége, Matuzsálem tanítványa - akinek a keze alatt tanult s aki megtanította mindarra, ami az özönvíz előtt történt. Igen jártas volt az emberi faj történelmében le egészen az alapjáig. A könyve, melyet naplónak nevezett - tele vannak az Ádám /?/ idejétől a maga haláláig lefolyt eseményekkel s véleményem szerint a korai történelem legteljesebb följegyzése ez.

Ha valaki elolvassa Amoela naplóját, a földtantudósokat zavarbeejtő kérdések könnyen érthetővé válnak előtte. Miután legfiatalabb fia, Javan karjaiban meghalt, kiaszott kezébe helyezték a naplót - kvarckristály dobozba, melynek megmunkált csuklópántja és kapcsa volt, s melyet magasrangú szabadkőműves fedezett föl a múlt század vége felé. Az eredeti és a fordítása is a rend birtokában van."

Dr. Gooch-al folytatott. későbbi levelezés sem derített fényt arra, hogy hol lehet Amoela naplója. S rövidesen bekövetkezett halála csak még növelte a kételyt, mivel nem közölt sem a rend nevét, sem a páholy számát.

Valóság lenne-e vagy csak kitalálás Amoela naplója? Nyilvánvaló, hogy sohasem fogjuk megtudni, mi volt dr. Gooch hírforrása. Egyet azonban tudunk. Amikor a bárka oldalán levő hatalmas ajtó megnyílt, megváltozott világra tárult ki, melyről eltűnt az előző életforma s amely készen állt a megmaradt élet befogadására. Az özönvíz örvénylő vizei elsöpörték az előbbi társadalom nagy műszaki tudását. Millió részre zúzta, s a föld mélyébe rakta le a berendezéseit, távol a föld megmenekült lakosainak szeme elől.

A keresztények hosszú századokon át a kelet-törökországi Ararát hegyét tartották a bárka nyugvóhelyének, az özönvíz utáni társadalom kiindulópontjának. Csak a Teremtés könyve nevezi meg az Ararát hegyét, az összes többi hagyomány hallgat e kérdéstről. Talán azért nem értenek egyet a régészek azzal a nézettel, hogy Noé beszámolója a ma Ararát néven ismert hegyet említi, annak ellenére sem, hogy e hegy

86

török neve a bárka, perzsa neve pedig Noé hegyét jelenti. A babilóniai hagyomány Nisir hegyét említi, a mohamedán világ pedig Djudi hegyét tartja a bárka nyugvóhelyének. Az utóbbi nézet azonban nem érdemel figyelmet, mert egyre több iszlám tudós véleménye szerint Djudi hegye azonos Araráttal.

Ez a vita azonban egyáltalán nem akadályozza meg az örömeiket abban, hogy nekik is meglegyenek a maguk bárkahagyományai és szemtanú-beszámolóik.

A szerencsétlen 1970-es törökországi kutatóút után új fejlemény történt, olyan fejlemény, mely alaposan megváltoztatta volna a bárkakutató tevékenységek irányát.

Az 1970-es Ararát hegyén való kísérlet előkészületében Pak ezredes, a koreai szabadság és művelődési alap vezetője, a kutatócsoport egyik tagjának a barátja, millióleveles gyűjtést szervezett a kutatóalap számára. Első érintkezésünk után heteken belül 600.000 levelet küldtek ki a fontolva haladó köztársaságpárt névsorán szereplő amerikaiakhoz. Röviddel az első levélkötegek szétküldése után különös távbeszélőhívás érkezett az alap

központjába. A beszélgetés következtében örmény öregemberrel kerültem kapcsolatba, aki talán utolsó volt azok közül, akik látták a bárkát.

Board Mary eastoni ingatlanközvetítő hozott össze minket. "Van nekem egy régi ismerősöm Eastonban - magyarázta kapkodva a távbeszélőn -, öreg örmény, Hagopian George, aki azt állítja, hogy gyermekkorában látta a bárkát. A kutatóút támogatására fölhívó levél juttatta eszembe. Hosszú évek óta ismerem. Gyakran emlegeti a bárkához tett kirándulásait. Azt mondta, hogy fönn, közvetlen a hegy lábánál laktak. szeretnétek beszélni vele?"

Hogy szeretnénk-e?!

A bárka utáni kutatásban hallatlanul nehéz megbízható szemtanúkat találni, mert túl sok az olyan féktelen képzelőerővel megáldott ember, aki állítólag látta a bárkát. Mindaddig nem akadtunk hiteles szemtanúra. S most itt ez a férfi, aki a hír szerint

87

ott lakott közvetlen a hegy lábánál. Minden várakozásunkat fölülmulta az, hogy közvetlen közelünkben bukkanunk rá.

Miután a kutatócsoportunk néhány tagja találkozót beszélt meg vele, a bárkakutatók rangidős tagja: Cummings Eryl s én végül is rangos étkezdében jöttünk össze vele Eastonban /Ldaryland/. Elbűvölten hallgattuk az öreg Hagopian György visszaemlékezéseit azokra az időkre, amint szegény pásztorfiúként terelgette nyugtalan nyáját Ararát hegyének gypes lejtőin.

Szalagra vettem az egész beszélgetést.

"Azokban az időkben" - mondta György csöndesen, félreismerhetetlenül örmény kiejtésével, "a juhok őrzése közben föl szoktunk kapaszkodni nagybátyámmal a hegy oldalán. Aki csak tudta, fölhajtotta a nyáját a hegy zöldövezetébe s ott legeltetett. Nappal nem is volt semmi, de semmi baj. Már a tény, hogy elkísérhettük a fölnőtt férfiakat a szent hegy lejtőire, már ez nagyon kedvünkre volt - de az éjszakák!"

Lehánnya szemét, újraélve gyermekkori benyomásait.

"Jöttek a farkasok, támadtak a medvék. Mi meg lobogó lánggal égettük a pásztortüzeket, hogy távol tartsuk őket. A kutyák egész éjjel szaladgáltak és ugattak, terelték a nyáját s elijesztették a farkasokat, melyek lemerészkedtek a hegyoldalon, hogy ha többet nem, legalább kicsinyke bárányt ragadhassanak el..." György szünetet tartott s én gyorsan kérdést tettem föl, igyekezve a bárkára terelni a szót.

"A nagybátyjával volt, mikor először látta a bárkát?" kérdeztem.

"Igen, tíz éves lehettem, amikor először odamentünk. 1902 körül lehetett. Nagypám a Van-i nagy örmény ortodox gyülekezet lelkésze volt s gyakran emlegette nekem a szent hajóról és a szent hegyről szóló történeteket."

"Aztán egy szép napon így szólt a nagybátyám: György, följössz velem a szent bárkához." Fölrakta

88

az útravalót a szamarára, s elindultunk Ararát hegye felé.

"De bátyám, ez itt a szent hegy", mutattam az előttünk tornyosuló hegyre."

"Igazad van Gyuri" felelte. "Massis a szent hegy."

"Fáj a lábam, a szamar állandóan rossz irányba fordult, de mi csak folytattuk a hegymászást, míg a hegy oldalának fele magasságáig nem értünk. Ott a bátyám a hátára vette az útravalót is, meg engem is, s csak másztunk, meg másztunk..."

"Csaknem nyolc napig tartott az utunk a Van-tól, mire arra a helyre értünk a szent hegyen, ahol a nagypám meg nagybátyám szerint a bárka megfeneklett."

"A bátyám azért is tudott magával vinni, mert kevés hó hullt abban az évben", folytatta Hagopian. "Sima évnek hívtuk az ilyet. Nagyjából minden huszadik évben alig hullt hó.

"Azután megérkeztünk a bárkához" - György elhallgatott, kereste a szavakat, hogy a lehető legpontosabban fejezze ki emlékeit.

"Így szoltam: Bátyám, nagyon sötét ez a hely. Csak pára, meg pára. Ez lenne a világ teteje? Ilyen magasan kötött volna ki a bárka?"

"Igen, felelte, ez itt a szent bárka. Ez a nagy hajó közvetlen előttünk. Fölsegítelek rá."

"Roppant kötömeg meredt fenyegetően a magasba előttünk. Mintha csak fal lenne, épület fala. Lehetetlen, hogy ez lenne, hiszen még csak nem is hasonlított hajóra."

"Igazán ez lenne a hajó, bátyám? kérdeztem s megérintettem a magasba szökő sziklát. Nem fa ez, hanem kő!"

"Pedig ez az - felelte -, gyere segíts! Bebizonyítom neked."

"Letette a hátizsákot, aztán köveket hordtunk a hajó oldalához. Öles, erős ember volt s rövid idő alatt jókora rakást halmozott a hajó oldalához. Egyre magasabbra raktuk a köveket, míg végül rám szolt, hogy elég lesz."

89

"György, gyere csak ide, s játékosan elkapta a karomat. Fölteszlek a szent bárkára. Vállára emelt s így mászott föl a kőrakásra. Mikor a tetejére értünk, megragadta a bokámat s emelni kezdett.

"Nyúlj föl - kiáltotta - ragadd meg a szélét és kapaszkodj föl a tetejére."

A vén örmény szemét elöntötték a könnyek. Újraélte azokat a honvágytól fűtött perceket, s nem törődött vele, hogy észrevevessük a könnyeit. Fiatalságát idézte föl s ha nem lettünk volna ott visszhangverőnek, hangtalan emlék maradt volna csupán.

Jelenlétünk azonban életet lehelt emlékeibe. Majd folytatta:

"Fölálltam s alaposan körülnéztem a hajón. Jó hosszú volt. tudom, hogy gyermekszemmel minden nagyobbnak látszik, de most visszatekintve bizonyos vagyok benne, hogy legalább 300 méter hosszú s 180 méter széles volt, 15 méter vagy még magasabb lehetett.

"Nézz be a bárkába - szolt föl a nagybátyám. Keresd meg a nyílásolcat. Keresd meg a legnagyobbat. Nézz be s mondd meg, mit látsz."

"Reszkettem a hidegtől és a félelemtől, de azért körültekintettem. Megpillantottam a nagy, ásító nyílást. Erre gondolt a bátyám? Igen titokzatosnak látszott."

"Bácsi, félek, kiáltottam le neki. Nagy fekete nyílást látok a tetején. Ne küldj be a bárkába."

"Ne félj, Gyuri, nyugtatott meg. Nincs senki odabenn. Réges-régóta üres már. Ne nyugtalankodj." "Belemeresztettem a szemem a nyílás sötétségébe,

de nem láttam semmit. Azután letérdeltem s megcsókoltam a szent bárkát."

"Láttál mást is, míg fönn álltál? - szakítottam félbe. Más föltűnő vonást, minek hasznát vehetjük, ha és amikor megtaláljuk azt, amiről beszélsz?"

Igenlően biccentett a fejével. Izgalom ragyogott a szeméből.

"Igen, sok mindent! A mohára emlékszem - zöld moha fődte az egész bárkát. S mikor mi ott jártunk, frissen hullt vékony hóréteg borította a tetejét. De

90

mikor félresöpörtem a kezemmel a havat láttam, hogy fönn is moha nő rajta. Darabka mohát lehámoztam s láttam, hogy a szikla fásan erezett. Láttam a rostokat. Ez a zöld moha - puhának és penészesnek éreztem tőle a bárkát. Bátyám belelőtt fegyverével a bárka oldalába, de nem hatolt bele a lövedék, csak visszahullt róla. Az egész bárka megkövesedett."

"A nagy nyílásokon kívül láttál még valamit a bárka fedélzetén?"

"Igen, emlékszem, hogy kisebb nyílások húzódtak végesvégig a hajón - feleltem. - Nem tudom pontosan hány, de legalább ötven sorakozott végig, sűrűn egymás mellett a közepén."

Amikor közöltem bátyámmal, hogy láttam a lukakat, megkérdeztem tőle, hogy mire valók.

"Szellőztető nyílások, Gyuri. Réges-régen állatok és emberek éltek a bárkában, ezért kellett a lukak. Külön ablak is van rajta, ahol Noé kibocsátotta a galambot."

"Hová lettek, bácsi? - kérdeztem tőle." "Elmentek, itt hagyták a bárkát. A szent hajó most teljesen elhagyott és üres."

"Le akarok ereszkedni - kiáltottam - félek. Vegyél le!"

"Leveszlek, de ne ugorj hirtelen. Így azután addig ereszkedtem a hajó oldalán, míg éreztem, hogy megragadja a bokámat. Gyöngéden letett. Aztán együtt indultunk le a hegy oldalán."

"Páikor Vanba érkeztünk, legelőször is nagyapámat látogattam meg. Láttam a szent bárkát, nagyapa, meséltem neki büszkén és lelkendezve. Elvitt a bátyám. Föl is másztam rá. Benéztem a nyílásba."

"Nagyapám ködös szemmel ölelt át. "Gyurka, szent ember leszel, susogta, mert láttad Isten szent bárkáját."

"Sohasem tudta meg, hogy beteljesedett-e az álma, mert néhány év múlva Vanban meghalt."

Bár nagyon elgondolkoztató volt beszámolója, a részletek mégis kissé homályosak voltak. Cummingssal további három órán át faggattuk még barátságosan az

91

öreget, tényeket húzva ki belőle, különösen azokat, melyeknek hasznát vehetjük a hajó megtalálásához.

Összevetettük és átszitáltuk az emlékezéseit s határozott kérdéseket szögeztünk neki. Készségesen meg is felelt rájuk, lassan halványuló emlékezetéből.

"Még egyszer láttam a bárkát - mondta, azt hiszem 1904-ben. Szent virágot szedtünk a hegyen s elmentem a bárkához. Ugyanúgy állt ott, mint előzőleg. Ez alkalommal nem másztam föl rá, hanem csak alaposan szemügyre vettem. Kb. 1000 méter széles meredek, kékeszöld sziklapadon nyugodott. Föltűnt nekem, hogy nem látszottak benne szögek. Mintha az egész hajót egyetlen, azóta megkövesedett rönkből faragták volna. Bár már megkövesedett, még mindig jól látszott rajta a fa rostja.

Látott-e ajtót, ablakot? - kérdeztem.

"Dehogyan láttam. Nem volt azon ablak, ebben bizonyos vagyok" felelte határozottan, emlékezetében végigjáratva szemét a hajó oldalán. S ajtó sem volt azon a felén amelyet beláttam. Semmiféle nyílás. Talán a másik oldalán volt, azt azonban nem néztük meg. Nem lehetett hozzáférni. Csak az egyik felét láttam s a hajó elejének egy részét."

Milyen volt az alakja? Egyenes, négyszögletes vagy milyenféle?

Hiagopian nem válaszolt mindjárt, mert a pincér lépett hozzánk, hogy összeszedje a leveses csuprokat. György várt, míg végez a dolgával.

"Teteje lapos volt, csak a közepén futott végig keskeny, magasabb rész a hajó orrától a tatjáig, tele az említett nyílásokkal. Az oldala följebb kifelé hajlott - folytatta - s az eleje is lapos volt. Nem láttam én azon igazi görbületet sehol. Nem hasonlított azokra a hajókra, melyeket később láttam. Inkább csak lapos fenekű bárkákra."

De a hely, a hely, György. Emlékszik merre volt a bárka a hegyen? Emlékszik-e valamely föltűnő tájékozási pontra?

Lassan, de habozás nélkül felelt.

"Emlékszem, hogy a hegy egyik oldala megmászha-

92

tatlan volt. Bayaziton át mentünk a nagybátyámmal, közel a határhoz s Azerbajdzsán felől másztuk meg a helyet. Erdőkre és gyümölcsösökre emlékszem, négy és hatezer méter magasságban. Amikor csak lehetett, gyümölccsel táplálkoztunk. Nem hinném, hogy sokat változott volna a vidék. föl tudnák vezetni egyenesen a~ bárkához, de az én koromban nem lenne könnyű megmászni a Massist."

Az az állítása, hogy a bárka fája megkövesedett, ahhoz a jelentéshez vezetett minket, mely szerint az egyik korábbi kutató fát hozott vissza magával a hegyről - azt állítva, hogy Noé bárkájából hasították.

Haltopian azt felelte, amit felelnie kellett. "Idehallgasson fiam, nem hiszem, hogy Noé bárkájából való az a fa - vágta rá, csaknem félbeszakítva a kérdésemet. A bárka, amit én láttam fából készült, de megkövesedett már, nem lehet azt vágni. És nem is bukkanhattak rá 4000 méter magasan. Ez is azt bizonyítja, hogy nem a bárkából vették, mert amit én láttam, sokkal magasabban volt!"

"De ne higgyetek a szavamnak. Várjatok, míg megtaláljátok az igazi bárkát. Akkor majd meglátjátok, hogy a kettő között semmi összefüggés sincs."

Öt hosszú órával később, hogy az eastoni étteremben Hagopiannal találkoztunk, elváltunk t81e. "Találjátok meg a bárkát" mondta. Én már nem jö

hetek, de ti csak menjete. Találjátok meg. Ott jártam hetven évvel azelőtt, tudom, hogy ott van." Visszacammogott a házához.

Azóta csaknem az összes úgynevezett szemtanú-beszámoló hamisnak bizonyultak - vagy kimondott hazugságnak, vagy túlfűtött képzelet szülötteinek, ideszámítva azt a fiatalembert is, aki azt állította, hogy látta Noé holttestét, melyet a washingtoni Smith intézet rejteget valahol - Haltopian beszámolója az idő múlásával azonban csak erősödik. Ekkor már biztos voltam abban, hogy a bárka nem 4000 méter magasságban kötött ki, s ezért megvizsgáltattam a szalagot a belső feszültség mérőjével, a hazugságvizsgáló

93

berendezéssel, mely azzal leplezi le a félrevezetés kísérleteit, hogy leméri az emberi hang különböző rezgéseit. Bár György hangja itt-ott feszültségről árulkodik, ez a jelentéktelen feszültség azonban abból ered, hogy gyermekkori emlékeinek fölidézése érzelmileg viselte meg. Hagopian elbeszélése alapján véve szavahihető s talán ez az első hitelesnek ismert szemtanú-beszámoló. Azonkívül megegyezik az örmény nemzet hagyományaival.

A legendák és hagyományok sűrű hálót fontak a hegy lejtői és a környező vidék köré. Nakhichevant, az Araráttól délre eső várost még Flavius Josephus idején is Apobáterionnak, a beszállás helyének hívták. Nevének mai jelentése: ahol Noé partra szállt. az öreg emberek büszkén kalauzolnak el a pátriárka hagyományos sírhelyéhez. Ósidők óta Aghurit, a hegyoldalon meghúzódó városkát tartják annak a helynek, ahol Noé a partraszállás után az első szőlőt telepítette. Ugyanilyen jelentőségteljes az, hogy szovjet Örményország fővárosának, Jerevánnak a neve az első megjelenés helyét jelenti.

A történelem különböző korszakaiban Örményországgal és Araráttal fölváltva jelölték meg ugyanazt a területet s még ma is Ararátnak nevezik a tartományt, ahol a híres hegy áll. Az örmények talán az Araráthoz fűződő sok-sok hagyomány miatt tartják a világ bölcsőjének a helyet.

Van-e ennek valami alapja? Vannak talán véletlen tényezők, melyek alátámasztják a hagyományos nézetet, hogy az Ararát volt az özönvíz utáni művelődés kiindulópontja? A Teremtés könyvének tizedik fejezetében a törzsek és nemzeteknek a Közel-Keleten a történelem hajnalán történt szétágazásáról szóló beszámoló megőrzi ezt a világ bölcsőjéről vallott fölfogását. A Közel-Kelet régészetének nemzetközi tekintélye, Albright W.F.

egyetemi tanár írja erről: "Teljesen egyedülálló ez az ősi följegyzésekben. Még a görögöknek sincs megközelítő párhuzamos történetük... A nemzetek táblázata elképesztően pontos irat marad... Rendkívül korszerűen írja le a mai világ faji

94

és nyelvi helyzetét, a bonyolultságok ellenére is, olyannyira, hogy a tudósokra mindig is mély benyomást tesz szerzőjének e tárgyban való jártassága."

A névsor, melyre hivatkozik, felsorolja Noé leszármazottait, három fiának gyermekeit. Tovább megy mindhárom fiú gyermekeire s ami még fontosabb, közli a' nevüket is. Ez pedig gyakran dióhéjba foglalja a történetüket és lakóhelyüket. Az első és a második nemzedék nyomot hagyott maga után Egyiptomban, Palesztinában, Kisázsiaiban, Asszíriában, Föníciában, Örményországon, a Perzsa-öböl mellékén és a közbeeső területeken. A harmadik nemzedék /Kr.e. kb. 3230-2780-ig/ benyomult Európába, Spanyolországba, Dél-Arábiába, Alsó- és Felső-Egyiptomba, a Fekete-tenger mellékére és Babilóniába. A negyedik nemzedék /kb. 3096-2647/ gyors ütemben előzönlötte Jement, mely később mint Séba királynő földje vált közzismertté. Amikor az ötödik nemzedék színpadra lépett /3001-2597ig/ a följegyzés megemlíti a zarándokot, kivándorolt jelentő Ebert, a távoli területekre szétágazó habiru nép őseit. Alig tudunk valamit róluk egészen az ötödik nemzedékig. Ekkor említi Mózes első könyve 10:25-ben Peleget /2867-2528/, akinek a neve földosztást jelent: "...Az egyik neve Peleg, mivel az ő idejében osztották meg a földet."

Noé fiainak nemzedéktáblázatából világosan kitűnik, hogy az özönvíz előtti népek gyorsan terjedtek el a földön. Noé unokái már a második nemzedék idejére Perzsiától Spanyolországig, Észak-Európától Etiópiáig széledtek szét. A következő nemzedék és az ő leszármazottaik természetesen még messzebb terjeszkedtek. Az is nyilvánvaló, hogy a Teremtés könyve 10. fejezetében foglalt tények följegyzéseihez föltétlen fejlett hírközlésre volt szükség. E távoli területek gyarmatosítása idején lennie kellett valakinek - aki meglehetősen hosszú időn át - kapcsolatot tartott fenn a leszármazottakkal, máskülönben lehetetlen lett volna összeállítani a Teremtés könyve 10. fejezetének nemzetségtáblázatát. A távoli területek közti érintkezés föltételezi, hogy eddigre már

95

ismerték a területek földrajzát. S valóban, elég bizonyíték áll rendelkezésünkre annak megállapításához, hogy Noé leszármazottai röviddel az özönvíz után fölmérték az egész bolygót, föltérképezték az összes szárazföldeket és tengereket!

Az özönvíz utáni, az egész bolygónkra kiterjedő fölmérésnek fennmaradt a bizonyítéka néhány közégs reneszánsz kori térképben, melyek igen pontosak - annyira pontosak, hogy a szélesség és hosszúság mértékei, valamint a föld felületének e térképekből kiderülő ismerete messze túlhaladta a korai ismert történelem térképészeinek képességeit. E térképészek maguk elismerik - s ennek belső bizonyítékai vannak a térképeken -, hogy térképeik régebbi térképek másolatai, melyek eredete belevész az elmúlt idők homályába.

Különösen az egyik térkép, a Reis Piri 1513-as tengeri térképe terelte magára a figyelmet. Reis Piri, akinek az igazi neve Ahmet Muhiddin volt, nemcsak mint Nagy Szulimán tengerészkapitánya tüntette ki magát, hanem mint kóbor térképkészítő és gyűjtő is. Leghíresebb világtérképén, a Kitabı Bahriyen és az 1513-as tengeri térképén is följegyezte, hogy 20 régebbi térképről állította őket össze. E húsz közül nyolc állítólag a "Kétszarvú úr, Sándor" vagyis Nagy Sándor idejéből származik. Más térképeket 1501-ben attól a foglyul ejtett spanyol tengerésztől szerzett meg, aki közölte vele, hogy részt vett Kolombusz három újvilági utazásán. A szabadsága fejében e spanyol tengerész átadta a török kapitánynak a térképeket, melyeket előzőleg Kolombusz használt, hogy megtalálja a nyugati félteke szigetait. Kolombusz valójában csak azokat a területeket fedezte föl újra, melyeket

századokkal előbb más valaki már föltérképezett. A Bahriye-térkép használatban maradt Reis Piri 1554-ben bekövetkezett halála után is, de a tengeri térképe elveszett, egészen 1929. november 9-ig, amikor Malil Edhem, a török Nemzeti Múzeum igazgatója térképeket tisztogató az isztambuli Topkapi palotában, s megtalálta a régi térkép darabjait.

96

A térkép megtalálása, bár másolatokat küldtek a legfontosabb múzeumoknak, akkoriban nem vert föl nagy port. Csak 1956-ban történt, hogy látogató török tengerésztiszt másolatot ajándékozott az amerikai haditengerészet washingtoni Térképészeti Hivatalának.

Először az terelte magára Mallery figyelmét, hogy a térképen Dél-Amerika és Afrika a helyes földrajzi hosszúságban voltak ábrázolva. A 16. században, amikor a térkép készült, becslések szerint jelölték a földrajzi hosszúságot. Csak kétszáz évvel később állapították meg pontosan a két földrész közötti földrajzi hosszúságot!

Még jobban meglepte Malleryt, hogy a térkép pontosan ábrázolta Maud királynő földjét Antarktikában - annak ellenére, hogy 1513-ban szerkesztették s a délsarki földrészt csak 1819-ben fedezték föl! De ez még nem minden. Mallery rájött, hogy a déli sarki szigetek és a partvidék azonos a sarki jégmezők alatt fekvő földdel, mit csak a közelmúltban tapogattak ki a jég alatt rezgés-visszhang segítségével.

1957-ben megmutatták a térképet Lineham Dániel tiszteletesnek, a bostoni egyetem nyugati csillagvizsgálója igazgatójának, aki részt vett a déli sarki földrészen járt kutatóúton. Gondos vizsgálat után ugyanarra a következtetésre jutott, mint Mallery, vagyis: a Reis Piri térkép igen részletesen ábrázol olyan területeket, melyeket ma még alig-alig ismernek, köztük az egyik antarktikai hegyláncot, melyet a korszerű kutatás csak 1952-ben fedezett föl. Az volt az elkerülhetetlen következtetés, hogy Reis Pirinek olyan térképekkel kellett rendelkeznie, melyeket olyan emberek készítettek, akik még akkor jártak a déli sarki földrészen, mielőtt a jég elborította volna. A Reis Piri térkép nem lehetett beugratás, mert 1929-ben, hogy 1513-at ne is említsük, senki sem vethette papírra azt a földrajzi tudást, amit ez a térkép tartalmaz.

Rádióelőadás hangzott el a térképről, melyet az amerikai haditengerészet washingtoni Térképészeti Hivatalának térképésze, walters és Mallery meg Lineham készített.

97

Ez az előadás magára vonta Hapgood Charles egyetemi tanár figyelmét, aki Stachan Richard számtantudós, Keene Állami Egyetem hallgatóinak közreműködésével a legaprólékosabb térképészeti elemzés tárgyává tette. De nemcsak azt, hanem a reneszánsz kor többi térképeit is. Hapgood tanár vizsgálata néhány elképesztő megállapítást eredményezett, melyek mindenike még csak növeli a térkép eredetének titokzatosságát.

1. A Reis Piri térképnek középpontja az alexandriai délkör - a mai keleti hosszúság 30. foka - és a Ráktérítő kereszteződése. Mivel az összes ősi görög térképészek az alexandriai délkörre alapozták térképeiket, e központnak a Reis Piri térképén való alkalmazása alátámasztja Reis állítását, hogy forrástérképeinek némelyike Nagy Sándor korába nyúlik vissza.

2. A görög hatás másik nyoma az, hogy a térképen a gömbsíkon való ábrázolás a föld felületének 4,5 %-os túlbecslésén alapszik. Az ősi időkben csak egyetlen térképszerkesztő becsülte így túl a föld felületét - a görög Eratosthenes.

Amikor Reis Piri térképén újrarájzolták a hálózatos beosztást, hogy kiküszöböljék Eratosthenes tévedését, az összes hosszúságban elkövetett tévedés csaknem teljesen eltűnt. Amint azt Hapgood megjegyezte, ez csak azt jelentheti, hogy a görög térképkészítők, amikor Eratosthenes körmértét használták, olyan térképről másoltak, melyeket Eratosthenes tévedése nélkül szerkesztették - valójában: egyáltalán nem voltak rajtuk tévedések!

3. Az egész térképen igen pontosak a szélesség és a hosszúság méretei. Reis Piri napjaiban egyszerűen nem léteztek olyan műszerek, melyekkel a hajósok bemérhették volna a földrajzi hosszúságot. Csak 1765-től kezdve tudták pontosan mérni a földrajzi hosszúságot, miután föltalálták a pontos időmérést. A földrajzi hosszúság meghatározása még akkor is pontos csillagászati megfigyelést követel. Ahol a szakképzett emberek helyett kalandos kutatók végezték a mérést, ott jókora eltérések voltak. Például, amikor Kolombusz először hajózott az Újvilágba, egyszer sem

98

mérte be a földrajzi hosszúságot s a szélességet is csak háromszor kísérelte meg s mindannyiszor tévedett is. A híres hajóút után csaknem száz éven át az európai térképkészítők - a fölfedezők becslései alapján - a Ráktérítő fölé helyeztek akkora szigeteket, mint például Kuba és Hispaniola, ahelyett, hogy alá rajzolták volna.

Ezzel ellentétben a Reis Piri-féle térképen nemcsak a Karribean, a spanyol, az afrikai és dél-amerikai partok helyezkednek el pontosan egymáshoz viszonyítva, hanem még olyan elszigetelt szárazföldek is, mint például a Verde-fok szigetei, az Azori-szigetek s a Kanári-szigetek is a helyes hosszúságon fekszenek - az előző kettő egészen pontosan, az utóbbi pedig egyetlen foknál kisebb eltéréssel. tiapgood megjegyezte, hogy ha tekintetbe vesszük a 16. századi térképészek viszonylagos tudatlanságát, akkor lehetetlenség magyarázatot találni a Reis Piri térképére. A térkép megdönthetetlenül bizonyítja, hogy olyan tudomány gyümölcse, amely messze fölülmúlja a reneszánsz, a középkor, az arab világ vagy bármely más ősi térképszerkesztő, vagy hajós képességeit. Ez a térkép olyan ismeretlen rép terméke, mely az ismert történelem előtt élt.

4. A Reis Piri térkép a szokásos Mercator-féle hengervetület délköréhez viszonyítva merőlegesen ábrázolja a Karibbean térségét, Dél-Amerika pedig hosszúra nyúlik rajta. Hapgood szerint az eredeti forrástérképet, melyről Reis Piri térképe készült, gömb-háromszögön alapuló körös hálózattal szerkesztették, melynek középpontja Egyiptomban volt. Amikor próbára tették e föltételezését s az amerikai haditengerészet térképosztálya ugyanilyen hálózatot használva és ugyanazzal a középponttal készített korszerű térképet, akkor a Karibbean térség valóban derékszögben tért el, Dél-Amerika pedig megnyúlt. A körös ábrázolásnak ez a fajtája Európában csak századokkal a térkép megrajzolása után fejlődött ki. Reis Piri elárulta az effajta ábrázolásban való járatlanságát, mivel az eredetiről másolt szárazföldeket a síkos Merkater

99

féle vetület délkörei alapján ábrázolja, ezért kárpótlásul eltolta és illesztgette az eredeti hálózatát. Azonkívül a Reis Piri térkép Közép- és Dél-Amerika partjain olyan szigeteket és helyeket tüntet fel, melyeket 1513 előtt csak felületesen ismertek és pontatlanul jegyeztek térképbe, sőt olyanokat is, amelyeket akkor még föl sem fedeztek! A Fenyves és Andros szigetet, San Salvadort, Jamaikát és másokat. Lejjebb a dél-amerikai parton a térkép föltünteti az Amazon torkolatát és Marajo-szigetet, pontosan ábrázolva és tökéletesen a földrajzi hosszúságuk és szélességük szerint.

A Reis Piri térkép legelgondolkoztatóbb vonása kétségtelenül Antarktika partvonala, rajta Maud királynő földjének vidéke. A mai rezgés-visszhanggal készített térképek szerint a partvidék nagyon szaggatott, számos hegyláncolattal és egyes, még a jég mai szintjén is áttörő csúcsokkal. A Reis Piri térkép is ugyanilyen partvonalat jelez, de a jég nélkül. Megemlíthetjük például, hogy Mallery a Reis Piri térképen két öblöt fedezett föl ott, ahol a visszhanggal készült térkép földet mutatott. Mikor azonban megkérték a szakértőket, hogy ellenőrizzék a méréseiket, rájöttek, hogy a tizenhatodik század térképének volt igaza.

Mi tehát a térképészek végső következtetése? Hapgood egyetemi tanár és mások sehogy sem tudják összeegyeztetni az 1513-as térképészeti tudást a vitát keltő Reis Piri-féle térkép Antarktika földrajzára vonatkozó adataival. Arra a következtetésre jutottak, hogy a térképek bizonyítéka szerint olyan emberek mérték föl Antarktiktát - még mielőtt a jégpáncél elborította volna - akik a térképészítés olyan szakértelmével rendelkeztek, amit Európában csak a 19. században értek el. Antarktika partvidékén az 1949-es Byrd kutatóúton iszapmintákat gyűjtöttek a Ross-tengerből. A mintákból kiderült, hogy valamikor régen valóban jégmentes partok és folyók voltak a földrészen, mivel finom hordalék volt bennük.

Meglepve vehetjük tudomásul, hogy a sokat elemzett Reis Piri térkép nem az egyetlen olyan térkép, mely arról győz meg minket, hogy az ősi időkben jól ismerték az egész földet. Az 1531-es Orontius Fineus térkép, mely Antarktikában folyókat ábrázol ott, ahol ma másfél km vastag jégretegek vannak; az 1559-es Hadji Ahmed térkép, melyen ott szerepel az a földnyelv, mely a jégkorszakban Alaszkával kötötte össze Szibériát. Az 1380-as Zénó testvérek térképe, melyen a két testvér pontosan föltérképezte az északi-sarki jégmező alatt fekvő Grönlandot; az 1508-as Benincasa Andrea-féle térkép, mely azt a kort ábrázolja, amikor Észak-Európában a jégkor a legdélebbre terjedt ki.

E középkori térképek fölhalmozódott bizonyítékai alapján az az egyetlen ésszerű következtetés, hogy olyan forrástérképről szerkesztették valamennyit, melyek minden ősi műveltséget megelőző művelt társadalmakból maradtak rájuk. Jóval az egyiptomi, babilonai, görög és római művelt társadalmak előtt, abban az időben, amikor Antarktika és az északi sarkvidék éppen csak érezni kezdte a jégfolyamok hajthatatlan jégmezőinek a terjeszkedését, ez az ismeretlen művelt társadalom már olyan térképészeti tudással rendelkezett, mint amilyenel ma rendelkezünk. Ezek az emberek ismerték a föld pontos méretét, gömbháromszögtant használtak a mérésekhez, és a legkorszerűbb térképészeti ábrázolásmódokat alkalmazták.

A szakértelmükön kívül e földmérőknek rendelkezniük kellett a fejlett műszaki tudás tényezőivel: mérőműszerekkel meg képzett szakemberekkel a földrajzi szélesség és hosszúság beméréséhez. Az ősieket megelőző fejlett társadalmaknak - vonja le következtetését Hapgood tanár - világméretű szervezettel és kormányzattal kellett rendelkezniük.

Ahhoz, hogy be tudjuk illeszteni a történelem keretébe ezeket az ősi, világméretű föltérképezéseket, mit Albright egyetemi tanár is támogat a véleményével, kissé tovább kell vinnünk a föltételezéseinket. Mégpedig annyiban, hogy kijelentjük: ezeknek a földméréseknek röviddel az özönvíz után kellett tör

101

fenniük /amikor a szárazföldek fölvették jelenlegi alakjukat/, de még mielőtt a jég föl kezdett volna halmozódni a sarkokon.

A Teremtés könyvének 10:25-ben Noé leszármazottjával Peleggel ismerkedünk meg, akinek azért adták e nevet, mert "az ő idejében osztották föl a földet". E szöveg szokásos magyarázata az, hogy a nemzetek fölosztására hivatkozik; ezenkívül azonban fölosztást jelenthet más értelemben is: részekre osztás, területek fölmérése stb. Pontosabb lenne talán, ha így fordítanánk e szöveget: "Peleg idejében mérték, vagyis térképezték föl a földet." Még zavarbaejtőbb az, hogy a följegyzésekből ítélve mások is kivették a részüket a föltérképezésből. Noé unokája, Mizreim ötlük emlékezetembe, aki valószínűleg osztozott a föld föltérképezésének a felelősségében. a neve azt jelenti, hogy fölvázolni, tervrajzot készíteni, ábrázolni, különösen a távolságok fölmérésével kapcsolatban. Mizraim alapította meg ősi Egyiptomot. Figyelemreméltó, hogy a fejlett tudásról árulkodó reneszánsz kori térképek közül legalább kettő, a Reis Piri és a Reinal /1510/ tengeri térképek körön alapuló ábrázolással készültek s mindkettőnek Egyiptom a középpontja.

Almodad volt Noé leszármazottai közül a hetedik, aki föltehetően részt vett a földteke föltérképezésében, mert a neve héberül fölmérőt jelent. "Jonathan káldeus értekezésében" megőrizték az ősi hagyományt, mely elmondja, hogy ő volt a földmérés föltalálója "qui mesurabat terran finibus" aki a végeig lemérte a földet. Őt tekintik a dél-arábiaiak ősenek. Összefüggés lenne közte s a közt a tény közt, hogy a reneszánsz kori térképek többségén a föld olyan földrajzi jellegzetességei szerepelnek, melyekre először az arabok figyeltek föl, amikor a soha meg nem nevezett ősi forrásokból átvették?

Nincs kizárva, hogy szorosabb a kapcsolat Peleg, Mizraim és Almodad közt, mint amekkora első tekintetre a szemünkbe ötlük. A följegyzések szerint életük ideje részben fedi egymást. Tehát a föltérképezés teljes időtartama Kr.e. 2800-2500-ig, vagyis 300 év

102

- elég hosszú volt ahhoz, hogy teljes és alapos legyen. E következtetést az is alátámasztja, amit a reneszánsz kori térképeken látunk. Nem hagy helyet az okoskodásnak, mert Antarktika térképei közt, például az 1737-es Bauche-térkép /melyet régebbi török térképről másoltak/ teljesen jégmentesnek ábrázolja a földrészt. Az 1531-es Orontius Fineus térképből kiderült: a forrástérkép készítésének idején, a földrész központi része már jegesedni kezdett. Az 1513-as Reis Piri és az 1569-es Mercator-térkép szerint azonban Antarktikának már csak a partvidéke volt jégmentes. Az derül ki ebből hogy nemcsak egyszer, de több alkalommal is térképezték Antarktikát, mielőtt és mialatt a délsarki jégmező elborította azt. A Zeno fivérek 1339-es térképén Grönland még jégmentes, mint a jégkorszak előtt volt, ugyanakkor Ptolemy északi térképén már látni lehet, hogy a jégmező Délközép-Grönlandon hatol előre, ugyanakkor a jégfolyók visszahúzódóban vannak Észak-Németországból és Dél-Svédországból. Ez csak úgy lehetséges, ha a földtérképező csoportok járták a területeket a jégkor előtt, alatt ess után.

Az egész világ magán viseli a térképkészítők, földmérők és szakképzett kutatók tevékenységét az özönvíz, utáni fejlődés szürkülő hajnalának idején.

Az özönvíz utáni földmérések bizonyítékai

Nem szabad lebecsülnünk az ősi emberek földmérő tudásának horderejét. A Puransnak nevezett hindu szentkönyvek említik, hogy közvetlen érintkezés állt fönn India és a föld távoli helyei közt. Az indusok jól ismerték Nyugat-Európát, amit Varaha-Dwipa-nak hívtak. Sweta Sailának, vagyis a fehér sziklák szigetének nevezték Angliát. Hírányát, vagyis Írországot, amint azt az ir regék említik, dravidának látogatták meg Indiából. Az írek szerint csak rövid ideig maradtak és nem hódítók, hanem földmérők voltak. Az indus könyvek följegyzései azonban messze túlhaladnak Nyu-

103

gat-Európán. Leírják Észak-Amerikát, a Jeges-tengert, Dél- és Közép-Amerikát s más területeket. Az ősi sumérok háttérében végzett aprólékos kutatás is érdekesítő értesüléseket szolgáltat. A sumérok összefüggésbe hozták a 12 csillagképet és az irányukban fekvő területeket. Sumérfától észak-északnyugatra látszik a Bak csillagkép s ez a Kaukázus vidékének felel meg, mely az ősi időkben vad hegyi kecskéiről, különösen pedig Sumérfába szállított házikecskéiről volt nevezetes. Északnyugatra látszik a Vízöntő. Erre fekszik Kis-Ázsia, a Tigris és az Eufrátesz forrásvidéke. A regékben a folyó külön istenét mindig is úgy ábrázolják, hogy vizet önt a folyóba. A Hal csillagkép nyugat-északnyugatra látszik, a kánaáni és föníciai partok irányában, mely a halászaírók és bőséges halászatáról volt híres - és így tovább a többi csillagképek. Mindig is összefüggésbe hozták a csillagképeket és az azok

irányában fekvő területeket. S ha meggondoljuk, hogy a csillagképekkel összekapcsolt vidékek mekkora területeket ölelnek föl, akkor arra a következtetésre jutunk, hogy a sumérok már korai történelmük folyamán is jól ismertek olyan messze fekvő területeket, mint Észak-Afrikát, Indiát, Etiópiát, a dél-orosz síkságokat, sőt a Földközi-tenger keleti partvidékén fekvő országokat és Nyugat-Ázsiát is. Kétségtelenül nagy területeket ismertek ahhoz képest, hogy a közhiedelem kezdetleges népnek tartja őket.

A világ fölmérésének bizonyítékai Egyiptomban

Komolyan kell vennünk azt, hogy az özönvíz után Mizraim részt vett a világ föltérképezésében. Az egyiptomi történelemből tudjuk, hogy őt tartják az egyiptomiak ősapjának s figyelemreméltó, hogy Egyiptomban a nem vallásos följegyzéseik tanúsága szerint az egyiptomiak már történelmük hajnalán is jártasak voltak a földmérésben és fejlett volt a térképkészítésük is.

Livio Catullo Stechini, az ősi mértékek egyik legnagyobb világtekintélye, a negyedik uralkodóház

104

tól kezdve furcsa jeleket fedezett föl az összes fáraók trónjain. E jelek csomózott kötélből állnak, ami Alsó- és Felső-Egyiptom egységét jelképezi a 30. szélességi foknál, ahol a Nílus delta legdélibb csücske átszeli a Greenwich-től keletre eső 31 fok 30 perc délkörét, ahol a jelek szerint a történelem előtti Egyiptom nulla fok délköre volt. A jeleken 3 pár más-más méretű vonal látható, melyek azt a három különböző értéket jelképezik, amelyeket az egyiptomiak a Ráktérítőnek adtak. A középső jelzi a szokásos Ráktérítő-értéket 24 foknál, az alsó vonal a valóságos földrajzi szélességet: a 23 fok 51 percet s a felső vonal pedig 24 fok 6 percet. Ez utóbbi földrajzi szélesség, mely 15 percre fekszik a valódi értéktől, igen fontos, mert 15 perc a nap átmérőjének a fele, ami azt jelzi, hogy az egyiptomiak tudták, hogy a földméréstan méréseihez nem a nap közepét, hanem a külső peremét kell figyelembe venni. Pontosan ott, ahol a 24 fok 6 perc átszeli a Nílust, Aswannal szemben az Elefantine-szigeten az egyiptomiaknak fontos csillagvizsgálójuk volt.

A jelek szerint Egyiptomban számos fontos város az egyiptomi nulla fokhoz és a Ráktérítőhöz viszonyítva épült. az uralkodóházak előtti alsó-egyiptomi főváros - Buttó - pontosan a nulla délkörön épült /31 fok 30 perc/ a Nílus torkolatához közel. Memphis, az egyesült Egyiptom első fővárosa szintén a nulla fokon feküdt, a 29 fok 51 perc szélességen, pontosan 6 fokkal a Ráktérítőtől északra. A tizenkettedik uralkodóház idején újra áthelyezték a fővárost, ezúttal Thebesbe. Itt alapították meg az új központi délkört, 32 fok 38 percre Greenwich-től keletre, mely a Nílus delta keleti pontjával párhuzamos. Thebes ott épült, ahol a délkör 25 fok 42 perc 5 másodperc északi szélességi fokon érinti a Nílus keletre ívelő kanyarát. Ebben az a megdöbbentő, hogy az a szélesség csaknem pontosan az egyenlítő és az Északi-sark közötti távolság 2/7 része.

Az egyiptomiak földmérő tevékenysége nem csak a Nílus mellékén hagyott nyomot maga után, hanem az ősi világ többi részén is. Stechini megállapította,

105

hogy más ősi fővárosok, mint például Nimrud Mezopotámiában, Szárdisz Kisázsiban, Susa Perzsiában, de még Anyang Kínában is a legelső egyiptomi központi déli körhöz mérten épült. A földrajzi szélesség szerint alapították Delhit és Dodonát, az ősi Görögország legfontosabb szenthelyét, mégpedig az előbbi 7, az utóbbit 8 foknyira Buttótól északra, az egyiptomi mérésmodszerekből kiindulva.

Stecchini véleménye szerint, amikor Nagy Sándor elpusztította Heliopoliszt, az egyiptomi tudomány központját s a maga központjával Alexandriával helyettesítette, akkor talán az egyiptomi földmérő szaktudás utolsó maradványait pusztította el. Az alexandriai görög térképészek távolról Bern voltak olyan nagy tudósok, mint amilyenek régóta tartják őket. Nem tettek mást, mint fölüjírták, azt is csak részben, az előző ősi térképészeti tudást.

A világ fölmérésének nyomai Kínában

Az őskínaiaknál annak nyomaira bukkanunk, hogy ők is fejlett földrajzi ismeretekkel rendelkeztek, amit a közvetlen az özönvíz után végzett világtérképezésből merítettek. Az egyik legrégebb megmaradt kínai írásművet. Shan Hai Kingnek, A hegyek és tengerek remekművének nevezik, ez pedig földrajzi értekezés. Szerzőségét a "nagy Yu"-nak tulajdonítják, aki 2208ban lett császár, s az értekezés írásának a kelte Kr.e. 2250 körülre esik - körülbelül száz évvel Almodadnak, Noé hetedik ivadéka halála után, aki "a végeig lemérte a földet". Néhány századon át ugyan tudományos műnek tartották, de Kr.e. a harmadik században, amikor számos kínai följegyzést értékelték újra és sűrítettek össze, rájöttek, hogy ez a földrajzi ismeret nem vonatkozik egyetlen akkor ismert országra sem. Így azután regének nyilvánították San Hai Kinget s a kínai irodalom jelentéktelen művei közé sorolták be.

Az elmúlt néhány év folyamán azonban újra megvizsgálták a San Hai King egyes részeit, s tartalmuk

106

miatt sarkalatosan megváltozott a műről alkotott előző véleményük. A negyedik, a keleti hegyekről szóló remekműben négy rész azokat a hegyeket írja le, melyek a "keleti tengeren túl terülnek el" - vagyis a Csendes-óceán túlsó partján. Minden rész egy-egy hegység földrajzi jellegzetességeinek a leírásával kezdődik - magassága, alakja, ásványkincsei, folyói és növényzete -, majd közli a következő hegység irányát és távolságát stb., ez a rész zárószava. A kutatók, amikor követték ezeket az útbaigazításokat rájöttek, hogy e könyvek részletesen leírják Észak-Amerika nyugati és középső területeinek *hegy-* és *vízrajzát*.

Az első rész a Sweetwater folyótól indul ki s délkeletre Wyomingba vezet az utazót, a Medicine Bow csúcsához, majd tovább Longs csúcsra, Grays csúcsra, Princeton-hegyre és a kolorádói Blanca csúcsához; onnan az északi Truchas csúcsához, h9anzano csúcsához és a Sierra Blancahoz Uj-Mexikóban; majd a Guadalupe csúcsához, Baldy csúcsához s végül Chinati csúcsához, a Grande folyamhoz Texasban.

A második rész még szélesebb területen vezet át. A Winnipeg tó közelében emelkedő Hart hegységbeli Manitobától indul el s halad a Moose-hegyhez Saskatchewanba. Innét a Sioux hágóhoz vezet el, a wyomingi Wolf-hegyhez és a Medicine Bow csúcsához. Aztán a Longs csúcsához, Harvard-hegyhez és Sumit csúcsához Kolorádóba; majd Chicoma csúcsához Uj-Mexikóba; majd onnét át Mexikóba, ahol leírja a Madero, Pamathit, Culiacan és Rianguilo hegységeket a Mazatlan közelében ér ki a Csendes-óceán partvidékének hegyein vezet át: az alaszakai Fairwether és Bruketthegységen, a brit-columbiai Prince Rupert és a Waddington-hegyen, a washingtoni Olympus hegyen, az oregoni Hood-hegyen és a kaliforniai Shasta, Los Gatos és Santa Barbara hegyeken.

A negyedik és utolsó rész néhány aránylag kis területen fekvő csúcsot ír le: Rainer-hegyet Wachingtonban; Hood, Bachelor és Gearhart hegyeket, a Mahogany csúcsot és a Crane hegyet Oregonban; majd végül Trident és Capitol csúcsokat Nevadában.

107

A keleti hegyek remekműve nemcsak földrajzi leírás, de beszámol a földmérők megfigyeléséről és kalandjairól is, arról, hogy Nevadában fekete opált és aranyrögöket

szedtek, s hogy a San Francisco-öböl szikláin a fókák játékában gyönyörködtek. Megnevetette őket az a furcsa állat, mely azzal igyekszik menekülni ellenségeitől, hogy halottnak tette magát: az oposszum.

A Shan Hai King más részeiben is akadnak északamerikai területek leírásai, közelebbről a kilencedik és a tizennegyedik könyvben. A 14. könyv egyik figyelemreméltó leírása a "fényes vagy nagy szurdok", "a feneketlen szakadékban hömpölygő folyók"-ról szól, arról a helyről, ahol a nap születik." Aki valaha látott napkeltét a Grand Canyon-ban az tudni fogja, miről beszéltek ezek az utazók. A Shan Hai King más részei, melyeket most elemeznék, állítólag még keletebbre fekvő területek leírásait tartalmazzák: a Nagy Tavak környékét és a Missisipi völgyét.

A Shan Hai King földrajzi részleteiből és a személyes megfigyelések pontosságából minden kétséget kizáróan bebizonyosodik, hogy a kínaiak közel 4500 évvel ezelőtt messzemenő fölfedezőutakat tettek az észak-amerikai földrészen.

Világtérképezés - világnyelv

Amikor végignyomozták a Shan Hai King-ben leírt fölfedezőutakat észrevették, hogy azokon az útvonalakon, amerre az ősi kutatók jártak, néhány helyen sziklába vésett jelek vannak. A legszembeszökőbbek a Writing-szikla Észak-Dakotában Grenora közelében, a másik Writing-on-Stone Alberta tartományában, Kanadában. /Mindkét név sziklába írást jelent./ További sziklaírást találtak Brit-Kolumbiában s a kőképek között legelőször Thornburg Fülöp, a sziklaírás szakértője vette észre a sisutl, a kínai sárkány képét. Thornburg megjegyezte: "Valóban úgy fest a dolog, mintha keleti háttere lenne. Mivel homokkőbe vésték, csaknem lehetetlen fölbecsülni a korukat. Olyanokat

108

is találtam, melyeket 30 cm-es termőtalaj fődött. De nem olyan helyen, ahol az esővíz odahordhatta volna. Ez a talaj ott képződött, ami azt jelzi, hogy az íráskor 5 és 7 ezer év között lehet - ami igazán ősi ebben az országban /vagy az efféle kőzetben/." Thornburg olyan kőírást talált Vancouver szigeten, melyen már lukat fűrt a csöpögő víz, ami az írás nagy korát bizonyítja.

Coxon William és Mae Mária műkedvelő régészek azzal töltötték az elmúlt tíz évet, hogy a kanadai és a világ más részein található sziklaírást tanulmányozták. Arra a következtetésre jutottak, hogy az emberiség történelmének egyik régi szakaszán embercsoportok - akiket ők sziklaíróknak neveztek el - hagyták ott nyomukat az összes világrészen. Coxonék gondos összehasonlítással a mértani ábrák és jelképek 241 különféle csoportját fedezték föl. E sorozatok földrajzi megoszlása a következő: 201 a Közel-Keleten, 171 a Távol-Keleten, 131 az amerikai földrészen. A Nílus völgyében összevetéssel határozták meg e sziklaírások korát: 1500 évvel Egyiptom alapítása előtt vésték őket.

Magukból a sziklaírásokból a két kutató Coxton meg tudta állapítani, hogy a sziklaíróknak átlagos és átlagon fölüli volt a magasságuk. Az ősi egyiptomi munkásokéhoz hasonló térdig érő szoknyát hordtak. Erőseknek és szívósaknak kellett lenniük ahhoz, hogy be tudjanak hatolni sivatár területekre, ahol jónéhány írásra találtak. Coxtonék szilárd meggyőződése, hogy a sziklaírók nem vadász és nomád, hanem művelt emberek voltak, mert módszeresen dolgoztak. Jelképeik ismétlődése és elhelyezése mögött szándék és jelentőség rejtőzik. Coxtonék mondják: "Bejárták a tengereket, legalább is a partvidékeket s a folyók völgyén messze behatoltak a szárazföldekre... A folyók, tavak és tengerek partján irányító jeleket hagytak azoknak, akik követték őket..." A sziklaírók tehát fölfedezők és térképészek

voltak, valószínűleg ugyanazok a kutatók és térképészek, akik az özönvíz után térképezték föl a világot.

109

Más kutatók is alátámasztják Coxtonéknak a jelképekből levont következtetéseit. Hoos S.F. angol régész, miután Romániában tanulmányozta a tartárfai történelem előtti településeken talált táblákat, rokonságot fedezett föl a táblák jelei és a Krétán, Irakban, Egyiptomban és a Balkánon talált jelek közt. Ebből arra következtetett, hogy 6000 évvel azelőtt óriási területeken ugyanazt a jelrendszert használták. A kolozsvári múzeum egyik szakértője: N. Vlassa a maga fölfedezéseivel is támogatja e következtetéseket. Ugyanebből az időből származó, csaknem azonos jelzéseket talál Vincán és Tordám Troynál és az egyik Égei-tengeri szigeten, Meloson. A maga és szaktársai kutatása alapján Hoodnak az a véleménye, hogy a jelek egységes rendszere a Közel-Keletről származik s onnét terjedt szét nagy területre igen rövid időn belül. Tobisch O. Osvald a Kult, Symbol, Schrift c. művében további lépéssel vitte előbbre e kutatást s akár Coxtonék, szembeszökő párhuzamot lát az afrikai, európai, ázsiai és amerikai jelképek közt.

A sziklákon és táblákon hátrahagyott jelképek föltételezik azt, hogy azok az emberek szóbeli érintkezést tartottak fenn egymással.

Cohane Hohn ír szófejtő végzett komoly kutatást a múlt nyelvhasználata terén. Pontosabban: az elmúlt néhány évtizeden Cohane arra összpontosította igyekezetét, hogy részletesen tanulmányozza a föld csaknem összes nyelvében a szavak eredetét. Rájött, hogy sokkal több szó foglal magában hasonló szótöveket és szótő-összetételeket, mint a vak véletlen megengedné. Ezek a mindenfelé fölbukkanó szótövek, amint azt kutatásának már az elején fölfedezte, a Közel-Keletről származnak s vagy a sémita szövegekben foglalnak el fontos helyet, vagy ott találhatók az Ószövetségben, különösen a Teremtés könyvében /Mózes I. könyve/. Cohane a következőket írja ezekről a messzire szétágazó szótövekről: "Nem szándékozom ezzel azt állítani, hogy lehetetlenségnek tartom a sémitánál még ésszerűbb, még korábbi eredetet, de ha így van, nem találtam rá. A bizonyíték alapján úgy látszik a föld mai

110

lakosainak magas százaléka sokkal közelebbi rokona egymásnak, mint általában föltételezik s legalább egy olyan ősi vérkötelék fűzi össze őket, amely sémita eredetű." /2/

Cohane későbbi kutatásai folyamán meg tudta állapítani a tényt, hogy a távoli múltban a kivándorlás két főhulláma indult ki a Közel-Keletről. Mindkét hullám előzőleg kialakult szótöveket vitt magával. A második hullám a világ kis részére korlátozódott: a Földközi-tenger medencéjére, Európára, Afrikára, Ázsia egyes részeire, a nyugat-indiai szigetekre és Brazíliára. Az első hullám azonban, bár nyomai ma már kevésbé látszanak, mint a másodiké, fölölelte az egész földet, mégpedig ez Cohane véleménye szerint igen rövid idő alatt történt. Ezt mondja: "Ha olyan lapot helyezünk a világtérképre, melyre ráírtuk a nevek első csoportját s erre másik lapot, melyen csak a nevek másik csoportja áll, akkor a legésszerűbb következtetés az lesz, hogy a történelem előtti időkben, egy helyett két szétszóródás történt a Földközitenger vidékéről kiindulva. Az első igazán világméretű volt, a második azonban lendületét veszi tette Amerika keleti partján, az egyik, Japánban, a Fülöp szigetekben, Ausztráliában és Új-Zélandban a másik irányban. Ismét lehetséges, hogy ésszerűbb következtetést vonhatunk le az adatokból, de ha így van, nem jöttem rá. S ismét... Mindkét csoportban a kulcsszavaknak feltűnő eredeti pontja van a sémita hagyományokban és közismert sémita helységnevekben." /

E ténymegállapítások több mindent tudtunkra adnak. A jeleknek és szavaknak az eredete közös pontból, valahonnan a Közel-Keletről való szétáradása teljesen alátámasztja a

Teremtés könyvének történelmi följegyzéseit s azt az állítását, hogy a nemzetek egyetlen pontról terjedtek el. A nyelveknek az egész világra való szétágazásában szerepet játszott a világ ősidőkben történt föltérképezése is, amint azt a reneszánsz korban megtalált térképek is bizonyítják. Cohane nagyon sok helységnévgyökeret talált. Azok számára, akik ebben a Biblia történelmének bizonyítá-

111

sát keresik, azokat érdekelni fogja Mózes I. könyve 11:1-ben az özönvizet követő állapot leírása: "Az egész földnek ugyanaz volt a nyelve és ugyanazok voltak a szavai." Cohane második nyelvszétzóródása minden valószínűség szerint azonos lesz a Babel tornyát követő nyelvzavarodással, amit Mózes I. könyve 11:7 említ.

A világtérképezés oka - A föld mágneses vonalai

Kétségbevonhatatlan, hogy nem sokkal az özönvíz után s a nyelvzavarodás előtt meg után, az özönvíz utáni második és hetedik nemzedék között /Kr.e. 3000-2500/ Noé leszármazottai kutatóutakat tettek és föltérképezték az egész világot, térképekben, jelekben és helységnevekben hagyva nyomokat maguk után. Ezt kétségtelenül az özönvíz előtti korból megőrzött tudás segítségével végezték, mégis fölmerül a kérdés, mi lehetett acélja? Miért vállaltak magukra ily roppant feladatot? Mi célból vállalkoztak efféle kalandra, amikor a világpusztulás még frissen élt az emlékezetükben?

Néhány magától értetődő magyarázat kínálkozik erre. Amikor Noé és családja kiszállt a menekülésüket szolgáló bárkából, teljesen ismeretlen világba léptek ki. Az összes ismerős földrajzi vonások eltűntek s a mélyebb területeken még ott álló vízből a rothadás orrfacsaró bűze szállt föl. A földről, melyet valamikor jól ismertek, az árvíz teljesen elsöpörte az előző társadalmak nyomait. Mintha csak más bolygón kötöttek volna ki.

Amikor az Ararát lankáin új nemzedékek születtek és nőttek föl, a velük született kíváncsiság sarkallta őket, hogy távolabb fekvő területekre merészkedjenek, fölkutassák a termékeny völgyeket, síkokat és erdőségeket. A följegyzésekből kiviláglik, hogy ezek az első nemzedékek nagyon is tudatában voltak annak, hogy ők lesznek a jövő nemzedékek ősei, mert ez sok esetben kiderül a nevükből, sokszor megnevezi a foglalkozásukat vagy a területeket, melyeket elfoglal

112

tak. Csökönyös következetességgel költöztek szét, s kezdték meg a történelem első honfoglalásait: kijelölték területi igényeiket. Mikor olyan vidékeket találtak, melyek megfelelőek voltak ahhoz, hogy nemzetek otthonai legyenek, oda telepedtek s jogot formáltak az újonnan szerzett területekre. Tartalékolták azokat gyermekeik s a gyermekeik gyermekei számára. Az özönvíz kavargó vizei elmosták és máshova rakták le a föld értékes nyerskészleteit. Természetes hajlamaik arra sarkallták az özönvíz utáni nemzedékeket, hogy fölkutassák e kincsesbányákat. Hapgood tanár további okot is szolgáltat. Véleménye szerint olyan óriási földrész, mint például az Antarktika feltérképezéséhez - mert nagy szervezetet, számos kutatóutat s az adatgyűjtés jónéhány fokozatát követeli meg nagyon erős indítók kellett. Szerinte az anyagi nyereség is okul szolgált, a kutatóutak azonban többet tettek annál, hogy csupán fölfedezték és művelés alá vették az új területeket. Mégpedig azt, hogy fölosztották a földet s határokat jelöltek ki mindegyik óriásteleknek azzal, amit ma ugarvonálnak hívunk.

A húszas évek elejéig, addig a bizonyos meleg nyári délutánig nem volt más bizonyítéka annak, hogy ez valaha megtörtént, mint a Teremtés könyvének följegyzései. Ezen

a délutánon Watkins Alfréd kereskedő, akinek a történelem előtti kor kutatása volt a kedvenc időtöltése, a Bredwardine dombok közt lovagolt, az angliai Hereford közelében. Mikor fölért az egyik buckára, pihenőt tartott s megpihentette szemét a békés angol tájon. Hirtelen fölfigyelt valamire, amit eddig még sohasem vett észre. Néhány templomtorony egyvonalba épült. Tudta, hogy ezek a templomok történelem előtti szenthelyeken épültek, s az a gondolat ötlött eszébe, hogy valamikor talán a vonalak láthatatlan hálózata kapcsolta össze e helyeket. Amíg még mindig ezen töprengett észrevette, hogy nem csak az ősi templomok, hanem sírhantok, régi álló kövek, keresztek, tatkereszteződések, szent fák, sáncok, és szent kutak ugyanazon az, egyenesen helyezkednek el!

113

Hazasietett s a környék térképébe gondosan berajzolta az ősi építkezések helyeit, emlékműveket, melyeket tanulmányaiból ismert. Tudta, hogy még öt-hat egy vonalba helyezett épület sem lehet a vak véletlen műve. Ezért megdöbbenve látta, hogy kilenc, sőt még több pont fekszik nyílegyenes vonalban! Tovább vitte kutatását a többi helyi térképre, ahol már előzőleg jelölt be helyeket s rájött, hogy ezzel jókora távolságokra tudja nyújtani a vonalakat, melyek végül is rendszerint hegycsúcson vagy magas sziklán érnek véget. Egyik barátja segítségével hozzáfogott egész Anglia és Skócia részletes átfésüléséhez s mindenhol további nyomait találták e történelem előtti nyílegyenes vonalhálózatnak, mely valamikor teljesen beszötte az egész szigetet.

Watkins, eredményeiből kiindulva Taylor H. őrnaggyal és hivatásos földmérővel látott neki, hogy még alaposabb tanulmányozás alá vegye ez érthetetlen egyenes vonalakat. Taylor további, azideig ismeretlen vagy legalább a mai térképekről kihagyott tájékozódási pontokat talált. Majd végül könyvben adta ki fölfedezéseit: Az ősi építkezések mértani elrendezése címen. De ha azt képzelte, hogy elsőnek adott ki ilyen tárgyú könyvet, akkor tévedett. Mert az amszterdami nemzetközi értekezleten dr. Heinisch német térképész már az első évben felolvasta ugyanezeket a tárgyakat érintő fölfedezéséről szóló értekezését: A történelem előtti vallás földrajzának elvei címen. Kifejtette feszülten figyelő hallgatói előtt, hogy a régmúltban varázsvonalak elve létezett s ezek alapján jelölték ki a szenthelyeket. Olyan vonalakon építették ezeket, melyek összefüggtek a nap, a hold és a bolygók állásával. Azonkívül azt állította, hogy olyan bizonyítékokra talált, hogy ezeknek a vonalaknak a kijelölésénél, akárcsak a korai egyiptomi földrajzi felméréseknél, a föld méreteinek egyszerű hányadait vették alapul. Erre nemcsak Britanniában, hanem Európa és a Közel-Kelet szelvében-hosszában is talált példákat. E vonalak pontossága és hallatlan kiterjedése nagyon mély benyomást tett rá. Azt a kö

114

vetkeztetést vont le belőlük, hogy ezek a régi időkben volt olyan széles körű művelt társadalom létezését bizonyítják, melyek fejlett műszaki tudással és a varázslás fejlett módszereivel rendelkeztek.

Britannián kívül is találtak ilyen vonalakat, a föld csaknem minden sarkában: Azonkívül furcsa módon mindenfelé a varázserő áramlásának számos története áll kapcsolatban velük! Írországból jó néhány tündérösvényekről szóló rege él, mely ösvényeken az év bizonyos szakain tündérek és más szellemi lények utaznak. Ezek a régi varázsutak ma már forgalmas utakká és jól kitaposott ösvényekké váltak. Dr. Evans-Wentz A kelta országok tündérregéi című könyvében megemlíti, hogy ez ösvényeken titokzatos áramlatok folynak, az áramlatok minéműsége azonban feledésbe merült. Guichard Xavier folytatott hasonló kutatást s az ő felfedezései is hatalmasan támogatják a brit és német kutatók következtetéseit. Szülőföldjének, Franciaországnak néhány ősi városáról írja: "Ezeket a városokat ősi időkben alapították, elmozdíthatatlan csillagászati vonalak mentén, melyeket

először az égen jelöltek ki, majd szabályos közönként átvetítettek a földre, a föld 360-ad részén."

Ott találjuk e vonalak létezésének bizonyítékait az ősrégi irodalomban is. Például az etruszkok meghódításakor a rómaiak fölfigyeltek rá, hogy Toszkánában egyenes vonalakban fölállított kövek hálózák be az egész országot. Később Görögország meghódításakor is észrevették, hogy véges-végig a dombos hellén tájakon nyílegyenes sorokban kőoszlopok álltak az utak mellett. Ez nem lepte meg különösebben a rómaiakat, mivel már előzőleg ott találták az egyenes vonalakat csaknem minden leigázott országban: Európa széltében-hosszában, Észak-Afrikában, Kréta szigetén s keleten egészen az ősi Babilon és Ninive térségéig. Ma már tudjuk, hogy a rómaiak részben azért is tettek szert az egyenes útvonalak építőinek hírnevére, mert egyszerűen fölhasználták ezeket a jóval a hódításuk előtt fölállított egyenes vonalakat, melyeket azután katonai és kereskedelmi utakká alakítottak át. Az

115

észak-afrikai beduinok a sivatag pusztá vidékein való utazásaikban mind a mai napig használják e fölállított kövekkel és kőrácsokkal jelölt vonalakat. Ha megkérdezed tőlük, hogy mikor állították föl e köveket, a nomádok a fejüket rázzák, mert bár nélkülözhetetlenek nekik, mit sem tudnak az eredetükről.

Bár a legtöbb országban feledésbe merültek e vonalak, a világ más részein e történelem előtti vonalrendszer még mindig használatban van. Ezek egyikét az Ausztrália belsejében élő őslakók használják, akik az elmúlt korra hivatkoznak, az álomidőkre, amikor a teremtető istenek járták az országot s újjáformálták a földet, hogy a toringákhoz, a fontos ösvényekhez igazodjék. Azt mondják, hogy az év bizonyos szakaszaiban, a bennük áramló erők életre keltik a toringákat, azok pedig új életet lehelnek a körülöttük fekvő területekbe. Az őslakók, hogy az év bizonyos szakaszaiban biztosítsák maguknak az ősi termékenyítés bekövetkezését, meghatározott helyeken gyűlnek össze, szertartásos táncokat lejtenek, melyeket a régmúlt szabott ki rájuk. Majd imádkoznak a vonalban rejlő erőhöz. S még ma is óriási távolságokról közvetítenek üzeneteket s figyelmeztetéseket rajtuk, ha idegenek közelítenek hozzájuk - mindezt a varázsvonalak segítségével. A földgolyó másik oldalán az inkák még a 16. században is használtak hasonló szellemvonalakat, melynek a cursoi naptemplom volt a középpontja. De egyik nemzet sem becsülte olyan sokra a vonalak létezését, mint a kínaiak. Ők még a 19. sz. második felében is gyakorolták e tudást, melyet feng-shui-nak, szél és víznek neveztek, ami láthatatlant és megfoghatatlant jelent. A feng-shui művelőinek az volt a kötelessége, hogy meghatározzák a leng-mei vagyis a sárkány-áramlatok folyását s megfejték azokra a környékekre gyakorolt hatásukat, ahol átáramlottak. A kínai tájon így helyeztek el minden egyes épületet, követ, ültetett fát, hogy megfeleljenek e vonalakon végigömlött titokzatos sárkány-áramlatoknak. A kínaiak hite szerint ezeknek az erőknek a főútvonalait a nap, a hold és az öt főbb

116

bolygónak az eget átszelő pályái határozták meg. A sárkányvonalaknak nagy beleszólása volt a kínaiak életébe. Kína feudális napjaiban a császár azzal hangsúlyozta országának e titokzatos erőttől való függését, hogy minden évben többször fölmászott a Peking közelében fekvő mesterséges dombra, a Kolra, hogy lemérje az ég és a föld erőit s egyesítse azokat az ország javára. Néhány kutató azt állítja, hogy így kísérelték meg összeházasítani a varázslást a valósággal.

Azok az ősi hagyományok, hogy a bolygók mozgása kihat a föld áramlataira és az áramlatok kihatnak a termékenysége, nem üres képzelgések, sem vallásos babonák. Nagyon is valóságos tudományos elveken alapulnak. Mi még csak most kezdjük érteni, hogy a föld egész felülete a föld mágneses erejében fürdik, s hogy a mágneses tér bizonyos felülről és

alulról jövő hatások alatt áll. A mágneses áramlat erőssége és iránya a nap, a hold és a közelebb keringő bolygók állása szerint változik, hasonlóan ahhoz, ahogyan az ár és az apály változik. Ugyanakkor a mágneses áramlat jellegzetességeire kihat a terep is, amely fölött folynak. Lapos vidékeken egyenletes és rendszeres a mágnesesség, míg a sziklás vagy egyenetlen területeken rendszertelenül viselkedik. A mágnesesség áramlása különösen örvénylő a földtörések fölött, s ezeken találták meg a történelem előtti ugarvonalakat is.

Míg a kutatók egyik csoportja a föld felületi áramlatainak a változásait tanulmányozza, mások azt igyekeznek fölfedezni, *hogyan* milyen hatással vannak bizonyos élettelen és élő alkotóelemekre. Tíz éves kimerítő kutatás, több mint 200.000 kísérlet után Piccardi Giorgio megállapította, hogy a víz nagyon érzékeny a mágneses terekre. S hogyha megváltoztatjuk a tereket, megváltozik a víz vegyi összetétele is. Azt is megállapította, hogy mivel a föld mágneses tere a nap és a hold változásaitól függ, a vízen alapuló vegyi változások is ennek megfelelően módosulnalc. Fisher W. H. a kolorádói Boulderben levő Léggörri

117

Kutatás Nemzeti Központjának a tagja is megerősítette a firenzei vegyész következtetéseit. Azt is hozzáfűzte, hogy mivel a víz az élet folyadéka, a mágneses áramlatok változásai kihatnak a növekedésre. Az uthai boe a. és dr. Salunke D.K. figyelemreméltó eredményeket értek el. Amikor például zöld paradicsomot helyeztek mágneses térbe, 4-6-szor olyan gyorsan értek meg mint közönségesen. A kutatók azt is észrevették, hogy a jó néhány fajta mag sokkal gyorsabban fejlődik, ha mágneses áramlatnak teszik ki őket. A későbbi kutatások nemcsak azt fedezték föl, hogy az áramlatok az élő növényekre hatnak serkentőleg, hanem azt is, hogy kihatnak a termőtalajra is. Az égitestek mozgása úgy látszik a mágneses erősség bizonyos változásait idézik elő, ami növeli a növények termékenységet, mert megváltoztatják a talaj ásványtartalmának vegyi összetételét.

Persze még csak most kezdenek derengeni előttünk az égi és a földi mágneses hatások mögött meghúzódó elvek, úgy látszik azonban, hogy a régmúlt századokban nemcsak hogy ismerték ezeket az elveket, hanem javukra is fordították, ki is használták azokat. Az őskori embereknek ehhez először is tudományos felkészültséggel kellett rendelkezniük, hogy ismerjék az áramlatokat, tehát műszereket szerkesztettek az áramlatok érzékelésére. Másodszor, birtokukban kellett lennie a kutatás és kísérletezés talán századokon át folyó, szívós igyekezettel fölhalmozott eredményeinek, melyek alapján irányítani tudták az áramlatokat, előrelátott eredményekkel. Csak abból tudunk találgatni, ami a korábbi művelődésből fennmaradt, mivel mi még nem értük el a tudás ily magas színvonalát. A jelek szerint az áramlatok a földben képződnek, bizonyos erőforrásoknál. Ezek a helyek később a vallásos szertartások helyei lettek. Innét irányították őket kijelölt központokba - tornyokba vagy mesterséges halmokba, ahol összegyűjtötték, majd végül szétárasztották azokat a környező vidékre. A csillagászati megfigyelések hallatlan fontosak voltak, mivel csak az égitestek mozgásának szüntelen

118

szemmel tartásával tudták mérni s megjósolni az áramlatok erősödését és csökkenését.

A jelek szerint a mágneses áramlatok irányítása az ugarvonalakon fölállított kövek segítségével történt. Az írott történelem összes időszakában a helyi hagyományok különleges erőket tulajdonítottak jó néhány állókőnek. A Finistre francia város közelében álló kőcsoport például állítólag gyógyítja a reumát; más szomszédos kövek pedig a lázat és a bénulást. A mai kutatók is észrevették, hogy némely kőből titokzatos erők áramlanak, mert a fényképfelvételeiken olykor fényköd veszi körül a kövek alsó felét. Underwood Gey, A múlt rendje című mű szerzője szerint az állókövek ugyanazt a célt szolgálták, mint a kínai tűszúrásos gyógy mód tűi. Amint állítólag a tűk más irányba terelik a testben az élet erőinek

áramlását, hogy helyreállítsák az egészséget, pontosan ilyen elgondolás szerint helyezték el az állóköveket, hogy a föld mágnesességét természetes ösvényeikről a mesterséges ösvényekre tereljék át. Underwood különleges forráskutató műszereket használva bebizonyította, hogy a szülőföldjén, Britanniában a mágneses áramlatok valóban párhuzamos vonalakon haladnak az álló kövek egyyenesével, mégpedig akkora pontossággal, mely inkább vall emberi építésre, mint a természetre.

Az ősrégi regék azt bizonygatják, hogy az ugarvonalrendszer főcélja a talaj termelőképességének növelése és a növények fejlődésének serkentése volt. A jelek szerint azonban más célokra is fölhasználták őket. A mai druidák azt állítják, hogy az ősatyáik építette ugarvonalak erőit repülésre is föl tudták használni. Amikor valamely vonal életre kelt, mivel a napkeltekor a nap egyenesen végigsütött rajta, akkor úgy irányították az áramlatokat, hogy annyira föltöltsenek velük valamely testet, hogy az szabadon lebegjen a levegőben. S akkor végig tudták azt irányítani a meghatározott mágneses erősségű vonalon. A druida hagyományok arról beszélnek, hogy Ruith Meg, Blaudud Abris varázsló és mások, akiknek olyan repülőgépeik voltak, melyeket a vonalakon áramló erők

119

olyannyira életre keltettek, hogy még Görögországig is el tudtak repülni bennük. A repülés történetei rendszerint szerencsétlenséggel végződnek - hold vagy napfogyatkozás következik be, ami hirtelen elvágja az erő forrását a vonalak hosszában s a hős is, gépe is lezuhan a földre, a pusztulásba. E történetek mögött tudományos tény húzódik meg, mert a nap vagy a holdfogyatkozás valóban hirtelen csökkenést idéz elő a föld felületén a mágneses erő áramlásában. Tudjuk, hogy szerte a világon az ősi művelt társadalmaknak rögeszméjük volt a nap és holdfogyatkozások előre meghatározása. Talán nem a babonás félelem volt ennek az oka, mint föltételezik, hanem azok a változások, melyeket a holdfogyatkozások a földfelület mágneses áramlásában okoztak.

Figyelembe véve azt, amit az ugarvonalakról tudunk, levonhatunk néhány következtetést. A világon mindenfelé megtalálhatók e vonalrendszerek nyomai Európában, Afrikában, Ázsiában, Ausztráliában és Amerikában. A velük kapcsolatos legendák és hagyományok tanúsítják, hogy ugyanazon az elven, a mágnesesség kihasználásán alapultak, s ugyanarra a célra használták őket. Az elgondolás semmi setre se származott valamely elszigetelt népcsoporttól, sokkal valószínűbb, hogy e rendszer egyazon időben keletkezett az egész világon, olyan szervezet terve szerint, mely fölmérte a földet és föltérképezte a földrajzi vonásokat, s ezek azután elárulták a mágneses tevékenység főbb központjait. Magának a vonalak működtetésének a jellege megkövetelte, hogy a rendszer hathatóssá tételéhez össze kellett fogni az összes létező földfelületi áramlatot. Az ugarvonalrendszernek tehát valóban világrendszernek kellett lennie. Michell John írja a vonalakról az Atlantiszon át c. művében: "Hatalmas tudományos műszer borítja a föld egész felületét. A régmúlt korban - talán négyezer évvel ezelőtt - embercsoportok járták be a világ csaknem valamennyi táját, mégpedig határozott célkitűzéssel. Valamely hatalmas erő segítségével óriási köveket vágtak és állítottak föl s roppant csillagvizsgálókat szerkeszt

120

tettek belőlük. Álló oszlopok köveit, piramisokat, alagutakat, a láthatártól a láthatárig. Nagy, faragatlan kövekkel, mesterséges dombokkal és sáncokkal jelzett vonalakat." /4/

Az ilyen világraszóló vállalkozás a föld valamennyi lakójának tevékenységét irányító, egyetlen központi hatóság létezését követeli meg. S ahogyan az ugarvonalak helyi szakaszainak megvolt a kijelölt gyűjtőpontjuk, sőt néhány csomópontjuk ahova összegyűjtötték az erővonalakat, úgy az is valószínű, hogy a központi hatalomnak világközpontja is volt, ahova az egész világról összevonták a vonalak erejét. A jelek szerint ez a rendszer

bizonyos időszakon át működött, de akkor valami történt - nagy horderejű esemény, mely törést jelentett a világ állapotán s véget vetett az erővonalak rendszerének. Azelőtt a vonalrendszer föltétlenül szükségessé tette a világegységet. A történelem bizonyos időpontján valami megdöntötte ezt az egységet. A központi irányító hatóság hatalmát veszítette s a világgözpont beszüntette működését. Ez után az esemény után új állapotok jöttek létre, s a világ népei csoportokra szakadtak, lehetetlenné téve az ugarvonalak közös és egybehangolt működését.

Michell így írja le: "Csak annyit tételezhetünk föl, hogy valamely - akár természetes, akár embercsinálta - elsöprő szerencsétlenség elpusztította a rendszert, melynek fönntartása attól függött, hogy igába képesek-e hajtani valamely természetes erőt, mégpedig az egész föld felületén. E rendszer helyreállítására tett összes kísérletet - bármi volt is az, ami a nagy világegységben összeomlott - azontúl mindig megzavarta a pártoskodás és az elzúllás. A szerencsétlenséget túlélők elszigetelt csoportjai egyre mélyebben bukva a tudatlanságba, egyre inkább kiszolgáltatva az ellentétes álmódzóknak, elfeledték előbbi egységüket. S miközben igyekeztek újraéleszteni a régi egyetemes rendszer helyi változatait, megrontották a hagyományokat és elveszítették a régi jelentőségét is." /5/

121

Végül részben összezavarták vagy elfeledték még az elferdített változatokat is. Nem használták többé még a helyi rendszereket sem. Ma már csak a régi világrendszer árnyékai és maradványai találhatók meg.

Hála a régészek fölfedezéseinek, nagyon nagy rész abból, amit a Teremtés könyvében a nemzetek keletkezésének leírásából regének tartottak csupán, igaznak bizonyult. A régi világegység, mely a kezdet kezdetén részekre szakadt, ma már a valóság köntösét veszi magára. A még régebbi történelmi beszámolókra alapított, a Teremtés könyvében olvasható Bábel tornyáról szóló beszámoló elmondja, hogy az új nemzedékek kétségbeejtő erőfeszítést tettek az együtt maradásra "nehogy szétszóródjunk a földön". Ezért kezdtek világgözpont s égig érő torony építésébe.

Úgy látszik, hogy amikor a lakott területeken az özönvíz utáni népesség elég nagy volt ahhoz, hogy tevékeny műveltség alapjául szolgálhassanak, a világ lakossága aggódni kezdett, hogy fönnálló egységük idővel fölbomlik." Aggodalmuk alaposnak bizonyult, mivel olyan egységes világtársadalmat igyekeztek újra létrehozni, mint amilyen az özönvíz előtt volt. Bábelt választották a világ fővárosának, az özönvíz utáni emberek központi hatalom alatt való megszervezése jelképének, mint ahogyan Kain Énoch város fölépítésével szervezte egyeduralkodó alá a leszármazottait. Bábel egyesült nemzeteket jelentett, vagyis a világgözpont hatalmának központját. Másrészt Bábel tornya, az egekbe nyúlónak tervezett torony talán még jelentősebb volt. Mint már korábban említettük nagyon valószínű, hogy olyan világgözpont működött, ahol összegyűjtötték a föld felületének erőit. Tudjuk, hogy az ilyen gyűjtőközpontok mesterséges dombok vagy tornyok voltak. Bábel tornya talán a világot behálózó ugarvonalak gyűjtőállomása lehetett. A központi kormányzat a világ erőközpontjának birtokában, a szó szoros értelmében uralta a világot, mivel aki hasznát akarta látni a vonalrendszernek, annak Bábel urait kellett szolgálnia.

Az összes beszámolókból tudjuk, hogy természetfölötti célokra is használták a vonalakat, ezért nem

122

csak anyagi, hanem lelki erőkről is szó volt. Az özönvíz utáni ugarvonalrendszer valószínűleg az özönvíz előtt használt rendszer újjáépítése volt. Az özönvíz előttiek olyan választékos műszaki tudást hoztak lépre, mely fölölelte mind az anyagi, mind a szellemi erők

hatalmuk alapjául való hasznosítását. S az ugarvonalrendszer egyszerűen e természetfölötti műszaki tudás kiterjesztése volt.

Negyedik fejezet FEJLETT REPÜLÉS A TÖRTÉNELEM ELŐTTI IDŐKBEN

Nem sokkal a bábeli világközpont lerombolása után néhány másodlagos művelődési központ keletkezett a világ különböző részein. A kezdeti szerencsétlenség mely a zűrzavar korszakába taszította a világot, talán száz évig is eltarthatott. S ez idő alatt számos Babel-előtti nemzet elszakadt egymástól. Másokat meg azok a gyökerüket vesztett törzsek rohanhattak le, akik a zavaros időkben rótták a földet.

Néhány nemzet műszaki tudása azonban túlélte a viszontagságokat. Így továbbra is fenn tudták tartani a választékosság és a tudomány magas színvonalát. A reneszánsz térképek bizonyítják, hogy az egyik ilyen magas műveltséggel rendelkező társadalomból az ősi térképkészítők legalább öt nemzedéke végezte a földgolyón a földmérés zavartalan sorozatát a jégkorszak előtt, alatt és végén. Az addig fennálló körülmények, melyek alatt működtek, nagyon megváltozhattak, mert míg a Babel előtti korban egyetlen központi világkormány igazgatása alatt tevékenykedtek, a Babel utáni világ nagyon is megváltozott helyzetet teremtett. A világ most már más-más birodalmakra szakadt, minden részük igényt tartva a többi fölötti uralomra és a többiektől való függetlenségre. Megszűnt az előbbi világméretű együttműködés s különböző politikai és nemzeti egységek vetélkedni kezdtek a világuralomért. A Babel utáni zűrzavaros század első felében a vetél-

123

kesés nem borította föl a hatalom egyensúlyát, de a század vége felé természetes szerencsétlenségek - valószínűleg a jégkor beállásának következtében - megingatták ezt a nyugtalan egyensúlyt. A bekövetkező erőszak korában e csoportok kölcsönösen elpusztították egymást. A fejlett műszaki tudás, amit nemzeteik nagyságának érdekében oly igen meg szerettek volna őrizni, most a fegyverek olyan választékát fialta, amely végül is pusztulásukat okozta.

A Babel utáni világban a fejlett társadalom nyolc olyan központja maradt fenn, ahol becsben tartották és igába fogták az özönvíz előtti műszaki tudást: a Közel-Keleten, Észak-Európában, az északi Sarkvidéken, Dél-Amerika nyugati és központi részén, Észak-Amerika délnyugati területein, a Nyugat-Indiai szigeteken, Indiában, a mai Góbi sivatag helyén és az Antarktikán. A zűrzavar kezdeti szakaszán e központok ideiglenesen elszakadtak egymástól, rövidesen azonban újra fölvtették egymással az érintkezést. Az érintkezés egyik módja a jelek szerint a légi közlekedés volt, bármilyen szokatlannak is hangzik ez ma nekünk, mert a Wright fivérek találmányát még mindig a találékonyság huszadik századához illő önkénytelen kitörésének tartjuk. S későbbi népek számos regéje emlegeti azt a kort, amikor a légi közlekedés jól ismert tudományág, a repülés pedig mindennapos esemény volt. A repülés egyik legrégebbi említését a babiloni Halkatha nevű törvénykönyvben találjuk, melyben ez a néhány sor olvasható: "A repülőgép működtetése nagy kiváltság. A repülés ismerete a legősibb időkől származik. A régi istenek ajándéka ez, az életmentés céljaira."

A babiloni Etena hősköltemény történelem előtti repülést ír le, de csak töredékekben maradt ránk a Kr.e. 3000-2400-ig terjedő korból. A hősköltemény elmondja, hogy Etena, a szegény pásztorfiú sérült szárnyú sast talált. Gyógyulásig ápolja a sast, ami hálából megígéri, hogy fölviszi őt a hátán az egekbe. Etena felül a sas hátára, azután együtt szárnyalnak föl a magasba. Időről időre pedig visszatekintenek a földre.

Az első visszatekintéskor a sas fölkiált: "Nézd, barátom, milyen innen a föld. Nézd meg a tengert is. Zme olyan lett a föld mint valamely domb, a tenger pedig akár a folyó!" Ezt a megjegyzést kétórás menetelésnek megfelelő emelkedés után teszi - a mai időkben 10-12 km. Egyre magasabbra emelkedve Mezopotámia fölött Etena megpillantja északon Örményország hegyeit, délkeleten a Perzsa-öblöt, mely folyóként nyúlik a láthatárig.

A történet szerint háromszor kettős menetelésnyit emelkednek tovább, mielőtt a sas újra a földre irányítaná Etena figyelmét. Innét, mondja, olyan a világ akár az ültetvény, a föld akár a kunyhó a tenger udvara mellett. Etena olyan magasra ért, ahonnét már látja az Indiai-óceán, a Vörös-, a Fekete- és a Földközi-tengernek a Közel-Keletet körülölelő vizeit.

Amikor még magasabbról tekintenek alá a föld köszörűkönek, a tenger öntözőcsatornának látszik. A hegyek már nem vehetők ki. A föld felülete simának és íveltnek látszik akár a köszörűkő. A széleken Etena észreveszi az Ázsiát, Európát és Afrikát körülvevő óceánokat. Még magasabbra szárnyalnak s a sas megjegyzi, hogy a föld kertre hasonlít, a tenger pedig fonott kosárra. Kivehető a szárazföldek jellegzetes alakja, a narancsszínű sivatagok, a sötétzöld erdőségek, a sötétzöld völgyek és a barnássárga hegyek, melyek akár valamely kert más-más színű ágyai. Ezúttal Etena látja a világ óceánjait is, nemcsak mint a kép szegélyét, hanem mint külön medencéket, vízzel telt kosarakat.

Végül olyan magasra érnek, ahonnét már nem tudja megkülönböztetni a földet a tengertől, ahol a felhők és a levegő páratartalma kékesfehér fátyolba rejti a föld részleteit. Innét már nem szállnak magasabbra, hanem visszatérnek a földre.

A hősköltemény egyetlen regeszerű eleme a sas, ami valamilyen repülőgépet jelképezhet, melyet az idő múltával madárrá alakítottak át olyan emberek, akik nem ismerték a repülés titkait. Bármilyen is volt a repülő jármű, az Etena-hősköltemény kétségkívül nagyon

pontosan írja le a föld különböző magasságokból megfigyelhető távlati képét - leírások, melyeket a mi korunkban csak az 1950-es évek magasrepülései és a hatvanas évek ürrepülései igazoltak.

Az a kérdés, ki végezte el és ki jegyezte le ezt a megfigyelést az ősi keleten 2400 évvel Krisztus előtt?

Másik káldeus mű: a Sifr'ala, több mint ötezer éves. S bár töredékes, fordítása csaknem száz oldalt tesz ki. A'haaron Iban régész és az összehasonlító néprajz tudósa, aki a szöveg megfejtésén dolgozott, csodálkozva jött rá, hogy Sifr'ala részletesen leírja, hogyan kell repülőgépet építeni és működtetni. Rezgő gömböket, grafitrudakat, réztekeresztet emleget az alkatrészek közt, a repülésről szólva pedig szélellenállásról, siklórepülésről és vezérsíkról beszél. Sajnos a szöveg számos kulcs-sora hiányzik, lehetetlenné téve a jármű újraépítését.

A régi kínai évkönyvek is többször hivatkoznak a repülés művészetére. Shun császár, aki Kr.e. 2258 és 2208 közt uralkodott, a jelentések szerint nemcsak repülőgépet épített, hanem ejtőernyőt is próbált ki - több mint 36 századdal Leonardo da Vinci előtt.

Kr.e. 1766-ban másik kínai császár, Cseng Tang parancsolta meg udvari mesteremberének, Ki-Kung-Sinek, hogy építsen repülőgépet. A mesterember meg is építette a gépet a próbarepülésre Honan tartományba repült rajta. A császár azonban elrendelte a gép megsemmisítését, nehogy illetéktelen kezekbe kerüljön a titka.

A repülés titka úgy látszik a Kr.e. hatodik századig fennmaradt, mivel Csu Yun kínai költő zsád-zöld repülőgépen, a Góbi sivatag fölött írta le élményeit. Látta délnyugaton a Kunlun hegységeket. Megfigyelte a vidéket a levegőből s a tényeknek megfelelően följegyezte, hogy a magasban szárnyaló repülőgép mentes volt az alattuk elterülő puszta szelének és porának hatásától.

S mégoly későn is, mint a Kr.u. negyedik század, Ko-Hung nevű másik kínai író beszél fából készült re-

126

pülő kocsirol, melyen forgó légsavar volt, mely az égbe röpítette a kocsit. Ugyanebben a században Ceylon fölött is jelent meg repülőgép, ahol Gunarvarman buddhista szerzetes szokott a 3600 km távolságban fekvő Jávába repülni.

Szó van még repülésről a nepáli Budhasvamin Brihát Katha Shlokasamgraha-ban, az ismeretlen korból eredő szájhagyomány a 12. században megörökített változatában. E mű 1908-ban jelent meg először Európában Lacote Félix francia fordításában. Bírhat Katha Rumanvit történetét mondja el, annak a királynak a szolgájáét, aki repülőgépen kívánta bejárni a földet. Rumanvit, hogy eleget tegyen ura óhajának, megparancsolta a négy udvari tervezőnek, hogy építsék meg az óhajtott gépet, ők azonban azt válaszolták, hogy nem tudják. Sok gép működését ismerik ugyan, de csak a yavanaok ismerik a repülés titkát.

Yavana a Földközi-tenger keleti medencéjében lakó világosabb bőrű népek szanszkrit neve volt. Közelebről Javanból származik, Noé egyik unokájától, akinek leszármazottai az özönvízet követő első néhány száz évben Görögországot és a Földközi-tenger szigeteit népesítették be.

Rumanvit története azzal végződik, hogy egy yavana jelenik meg urának udvarában, aki teljesíti az uralkodó kívánságát, hogy a levegőből lássa a világot anélkül azonban, hogy fölfedte volna előtte a repülés műszaki titkait. Úgy látszik a magas műveltséggel rendelkező központok tudatosan törekedtek megakadályozni a fejlett műszaki tudás terjedését azok között az emberek között, akik a Bábel utáni időkben elvesztették a tudást. Inkább csak a maguk hasznára és hatalmának fönntartására tartogatták azt.

Ősrégi repülés a Csendes-óceánon

A nepálihoz hasonló hagyományokat találtak a polinéziaiak közt. A Csendes-óceán déli felén, Ponape szigetén a bennszülöttek világos bőrű tanult emberekről beszélnek, akik a nyugatról jöttek hozzájuk, de

127

sokkal hamarabb, mint az európai fölfedezők. E régmúlt világos bőrű emberek "fényes csónakokban" jöttek, melyek "a tenger fölött repültek". Nagyon rövid ideig maradtak csak, de a bennszülöttek még mindig emlegetik az ősi nyugati emberek "csodás dolgait".

A Gambier szigetcsoport legnagyobb szigetének, Mangareva bennszülötteinek is vannak a régmúltból fönntmaradt repülőhagyományai.

Elmondják, hogy "repülő hajó, nagy, oldalához szorított szárnnal" jelent meg előttük, s a repülő "papok" nagy távolságokra tudtak szállni bennük egészen a Hawai szigetekig, 4000 km távolságra. Eskridge Lee Robert, a polinéziai népmesék gyűjtője, találkozott olyan bennszülöttel, aki részletesen le tudta írni, sőt meg is mutatott neki az ősi repülőhajóról készült kis másolatot. Eskridge szerint ez valóban repülőgép lehetett s különösen a szárnya, mely az egyiptomi művészetben gyakran szereplő Honis isten szárnyas napkorongjaira emlékeztette őt.

A Saqqara-madár

1898-ban kis repülőgépmintát találtak Egyiptomban az egyik sírban Saqqara közelében. A sír körülbelül Kr.e. 200-ból származik. A lelet idején a mai repülés föltalálása még néhány évvel a jövőben szunnyadt, így azután mikor elküldték a tárgyat a kairói ősi leletek múzeumába, 6347-es számmal könyvelték a leltárba a 22. számú szobában s attól kezdve a polcon porosodott a többi vegyes leletekkel - senki sem ismerte föl, hogy mi is lehet az.

1969-ben dr. Messiha Kail, az egyiptomi ősrégiségek tudósa és régész a múzeum pincéjében tisztogatta a raktári helyiségeket, amikor észrevette a mintarepülőt. A dobozban elraktározott többi tárgyak nyilvánvalóan madarak voltak, de az egyik megmunkált tárgy sehogy sem illett közéjük. Olyan jellegzetességei voltak, melyek nem lelhetők föl a madarakban, hanem a korszerű repülőgépre jellemzőek. Dr. Messiha, aki fiatalkorában repülőgép-modellező volt, rögtön

128

fölsimerte a repülőgép vonásait. Rábeszélte az egyiptomi művelődési miniszter helyettesét, dr. Moukhtart, hogy alakítson bizottságot a modell megvizsgálására, 1791. december 23-án meg is alakult a történészekből és a légiszakértőkből összeállított bizottság. Az előzetes kivizsgálás oly mély hatást tett rájuk, hogy a 'mintának a kairói múzeum nagytermének a főhelyére való kiállítását javasolták.

A modell szárnya egyenes és a légmozgástan szabályai szerint képzett. A szárny hossza kb. 18 cm. Az orra hegyes, 3 cm hosszú, hajója pedig 13 cm hosszú, keskenyedő és függőleges vezérsíkban végződik. A külön darabból faragott beillesztett farokfelület pontosan olyan, mint a mai repülőgépek vezérszárnya. A kis gép nagyon könnyű jávorfából készült s körülbelül 30 grammot nyom.

Amikor megkérdeztek néhány repülőszakértőt és pilótát, mindegyik talált rajta néhány figyelemreméltó vonást. S minden vonás azt bizonyította, hogy a kis repülő építői jártasak voltak a repülés elveiben, ami az európai és amerikai tervezőknek száz évig tartó, a repülőfelület felfedezésére és tökéletesítésére végzett kísérletek eredménye volt. A hajó légerőtannak megfelelő alakján s a szárnyszelvény bogárhátú tervezésén kívül a szárny maga alul vályús, ami óriási felhajtóerőt fejtett ki. A jelek szerint az ősi repülőgép föladata inkább az volt, hogy nagy rakományokat szállítson, minthogy sebesen közlekedjék. A géptervezők megegyeztek abban, hogy nagy terheket tudott szállítani, de igen lassan, 100 km-es sebességen alul. az egyik szakértő megjegyezte, hogy feltűnő a hasonlóság az egyiptomi repülőgép lehajló orra, hegyes szárnya és a között az új ferdeszárnyú gép között, melyet az amerikaiak most terveznek. Ez utóbbit is nagy rakományok kis motorokkal való szállítására szántak. azt azonban, hogy mi hajtotta az ősrégi gépet, nem tudjuk. A farok alsó része egyenetlen, nyilvánvaló, hogy letörtek róla valamit s az a valami a motor lehetett. A repülőmérnökök észrevették, hogy a kis gép, még így is ahogy van, tökéletes vitorlázó

129

gép. Tény, hogy csak kicsiny hajítógép kellett volna ahhoz, hogy az életnagyságú vitorlázót levegőbe lőjék. Még most is, pedig már több mint 2000 éves, a kicsiny repülő jókora távolságot repül be igen kis lökéssel!

A repüléstan egyik szakértője, amikor tervrajzot készítettek a gépről észrevette, hogy az egész kis vitorlázógépben igen-igen pontos az arányok elosztása, mégpedig 2:1 és 3:1. Nyilvánvaló, hogy az ősi kis gép nem véletlen műve és nem játéknak készült, hanem a számítások és kísérletek tömkelegének a végső eredménye. Dr. Messiha megjegyezte, hogy az ősi egyiptomiak arányos kis mintát készítettek mindenről amit építettek, mert a sírboltok tele vannak kis, részleteiben tökéletes templomokkal, obeliszkekkel, házakkal, harciszekerekkel, hajókkal stb. Most, miután megtalálták e kis mintarepülőt, dr. Messiha azon

töpreng, vajon ott hevernek-e valahol a sivatag, a Nílus partjának homokja alatt az életnagyságú vitorlázók maradványai.

Azóta több más kis mintarepülőt találtak és ismertek föl más sírboltokban, összesen tizennégyet. Sanderson T. Iván, az élet és állattan tudósa. A Megmagyarázhatatlan dolgok kutatása Társulatának feje jegyezte meg: "Alig néhány éve, hogy a leletek annak kétségbevonhatatlan tényét kényszerítették ránk, hogy az ősi emberek ismerték a repülést. Most valahogyan ezt meg kell magyaráznunk. S amikor megmagyarázzuk, akkor át kell majd rendeznünk számos, az őstörténelemtől alakított fölfogásunkat."

Arany repülőgép az Újvilágból

1954-ben Kolumbia kormánya az Egyesült Államokba küldte kiállítás-körútra a birtokában levő ősi megmunkált tárgyak gyűjteményének egy részét. A kiállítások idején megbízták Sauba Emanuelt, Amerika egyik legnevesebb ékszerészét, hogy készítsen öntvénymintát hat aranytárgyról. Tizenöt évvel később elemzésre átadták Sanderson Ivánnak az egyik öntvényt. Miután

130

alaposan megvizsgálta a tárgyat és kikérte a repülés néhány szakértőjének a véleményét, észbontó következtetésre jutott. Véleménye: az aranytárgy több mint ezeréves lökhajtásos repülőgép modellje.

A tárgy kb. 5 cm hosszú és láncon hordták nyakéknek. Észak-Kolumbiában találták és a színu korszakból valónak nyilvánították, ami inka előtti társadalom volt Kr.u. 500 és 800 közt. A kolumbiai kormány jobb név híján zoomorfica-nak vagyis állatalakú tárgynak nevezte el. Az állattan szempontjából azonban mind az élettantudós Sanderson, mind dr. Poyslee Artur, a new york-i Repüléstan Intézet tagja arra a következtetésre jutottak, hogy a tárgy nem ábrázol semmilyen szárnyas állatot, se madarat, se denevért, se rovar, se repülőhalat. A kis kolumbiai megmunkált tárgy jellegzetes vonásai inkább gép, mint állatjellegűek.

A fontos vonások között találjuk az első szárnyat, mely delta alakú tökéletesen egyenes szélekkel - egyáltalán nem állatra vallók. Young Artur repülőtervező jegyezte meg, hogy ha a tárgy repülő állatot ábrázolna, a szárnyaik rossz helyen vannak. Túl messze, hátul fekszenek ahhoz, hogy egybeessenek az állat súlyközéppontjával. A szárnyak azonban a megfelelő helyen vannak, ha farkmotoros lökhajtásos gépről van szó.

Berepülő pilóta és a repüléstan szakértője: Ullrich A. Jack mutatott rá továbbá arra, hogy az első szárnyak delta alakja és a törzs repüléstanilag tökéletes keskenyedése azt jelzik, hogy az eredeti repülőgép lökhajtásos volt és a hangsebességnél gyorsabban közlekedett.

Másik repülőmérnök Heuer Adolph, miután megvizsgálta az arany modelltől felvett képeket, fölfigyelt a harmadik pontra, mely jelzi a repülő lehetséges sebességét. Bár a legtöbb korunkbeli gép szárnya kissé fölfelé hajlik, csak az aránylag nagy motorokkal ellátott gépek szárnya hajlik lefelé. Ott látjuk ezt a jellegzetességet a hangsebességnél gyorsabban repülő Concorde utasszállító gépen, s ott a kolumbiai aranytárgyon is.

131

Talán a farka a legkevésbé állati, de a leginkább repülőgép jellegű. Egyenlőszárú háromszög alakú sima a felülete és pontos derékszöget képez a törzsszel és a deltaszárnyal. Nincs olyan madár vagy rovar, amelynek ilyen szárnya lenne. Csak a halaknak van álló farkuszonyuk, de a egyiknek sincs álló uszonya ellensúlyozó alsó uszony nélkül. Az arany modell háromszög-elrendezése azonban szabvány alakzat a korszerű gépeken.

A farok másik érdekes vonása a jelzése, mely a kormányfelület bal síkján látható, pontosan ott, ahol sok repülön a jelzés ma látható. A jelzés talán ugyanannyira oda nem illő, mint maga a kisgép, mivel az arám vagy kora héber bet vagy B betű áll rajta. Ez talán azt jelzi, hogy az eredeti repülőgép nem Kolumbiából, hanem Közel-Keletről érkezett.

Ez az arany repülőgép egyáltalán nem az egyedüli Újvilágban fölfedezett modell repülő. Hat nagyon hasonló aranytárgy van kiállítva a csikágói Field Természettörténeti Múzeumban, másik kettő a Smith Természettörténeti Múzeumban Washingtonban és a primitív művészetek múzeumában New Yorkban. Mindegyik a repüléstan törvényei szerint készült törzzsel, szárnyakkal és egyenlőszárú háromszögű kormányfarokkal teljes. A kolumbiaival együtt összesen tizen négy van belőlük. Ezek is jóval öregebbek ezer évnél, de a lelésük helye nagy ki terjedésű. E többi repülőkre Costa Ricában, Venezuelában és Peruban találtak rá. Ha a Közel-Keletről átrepülték az Atlanti óceánt, akkor találkozniuk kellett Közép- és Dél-Amerika félprimitív lakosaival. Ha együtt vesszük a modelleket azt látjuk, hogy egyetlen repülőgép változatai. Vagy az ékszerkészítő benyomásai arról amit látott, vagy pedig a távolabbi múltból származó repülőgépregekben hallott leírásból merített rá ihletet. A kolumbiai kisgépen látható korai héber bet erősen támogatja ezt a következtetést, s a Krisztus előtti második évezrednél régebbinek keltezi az eredeti repülőgépet és annak az amerikai földrészekre tett utazásait.

A hindu vimanák

A történelem előtti repülőgép legérdekesebb leírásai Indiából származnak. Az ősi hindu szentkönyvek közt találhatók a Samaranga Sutradhara, a tizenegyedik században összegyűjtött, de meghatározatlan ősiségű szövegek. A Samarangában 230 bekezdést találunk, melyek részletesen leírják a repülés minden elképzelhető oldalát. Attól kezdve, hogy mivel hajtották, egészen a repülők ruházatáig és étrendjéig. Nemrégiben a Szanszkrit Kutatás Nemzetközi Akadémiája Mysore-ban Indiában különleges kutatást végzett ez ősi művek szövegében, aminek az eredményét könyvben adta ki Repülés kézirata a történelem előtti időkből címen. A szöveg olyan tudást árul el a repülőgép tervezés, üzemeltetés és teljesítmény területén, mely fölötté áll annak, amit a valószínűség törvényei megengednek, ha a mű csak valaki képzeletének a szülötte lenne. Itt közlünk néhány kivonatot a szövegből: "Vimanának hívják azt a repülőgépet, mely a maga erejéből közlekedik, akár a madár - a földön, vízen vagy a levegőben. Ami az égen tud utazni helyről helyre, azt a régi mondák vimanának nevezik."

"A törzset könnyű fából erősnek és tartósnak kell építeni, olyan alakúra, mint repülés közben a kinyújtott szárnyú madár. Ebbe kell helyezni a higanymotort, alá pedig a vasból készült fűtőberendezést.

"A nagyobb gépekbe, mivel nehezebbek, négy erős higanytartályt kell beépíteni. mikor ezeket a fűtőberendezés segítségével szabályozott hővel fűtjük, a higanytól a vimanának mennydörgés ereje lesz. Jól hegesztett varrásainak kell lennie, amit aztán higanyval töltenek meg s mikor átvezetik a tüzet a fölső részbe, az erőt fejleszt olyan zúgással, mint az oroszlanordítás. A higanyban rejlő erő által a ható forgószelel mozgásba jön s a vimana belsejében az utas olyan messzire utazhat a levegőben, hogy csak gyöngyszemnyinek látszik."

Feltűnő módon hiányzik a szövegből, hogyan is kell fölépíteni a repülőgépet. Az ősi hősköltemények szerint "bajt okozhat bárki, aki nincs beavatva a repülőgépek építésébe".

Más szóval a repülőgép és a repülés bonyolult tudását a kiváltságos néhány tartotta ellenőrzés alatt.

A Szamarangában leírt hindu vimanák főrejtélye azonban a hatóerő, melyet mint a szöveg megmondja, "valamiképpen a higanyban rejlő erő szolgáltatott". Figyelemreméltó tény, hogy a higany különleges helyet foglalt el az ősi emberek vegytanában a középkori Európa alkímistáiban is. Da Costa Andrade Edward Neville brit atomfizikus, az 1946 júliusban Cambridgeben elmondott beszédében említette, hogy a tömegvonzás törvényének híres felfedezője, Newton Izsák tudott valamit a higany titkáról. Andrade idézte Newton egyik kortársát, Lord Atterburyt: "A szerénység megtanít minket arra, hogy tisztelettel szólunk az ősi emberekről különösen azért, mert nem nagyon ismerjük a vívmányaikat. Newton, aki jóformán kívülről ismerte őket, a legnagyobb tisztelettel viseltetett irántuk. Lángeszű és fensőséges gondolkodású embereknek tartotta őket, akik ha az írásaikból ítéljük meg őket, sokkal messzebb jutottak el felfedezéseikkel, mint ma meggondoljuk. Több ősi írat veszett el, mint amennyi megmaradt s lehetséges, hogy a mi új felfedezéseink kevésbé értékesek mint azok, melyeket elveszítettünk."

Majd folytatta Newtont idézve: "Mivelhogy a higanyt így lehet beitatni, helyénvalónak tartották, hogy akik ismerték azok elrejtésék. azért lehet, hogy ez csak az előszoba volt valami nemesebbhez, amit nem közölhettek anélkül, hogy hallatlan veszedelemnek ne tegyék ki a világot."

Nem tudjuk mi rejlik a higanyban, ami hallatlanul veszélyes lenne a világra. Mégis nyilvánvalónak látszik, hogy az ősrégi emberek jól ismerték a higany gyakorlati fölhasználását. Nemrégiben a szovjet üzbég köztársaság fővárosa; Taskent közelében ásatásokat végző szovjet kutatók néhány kúp alakú cserépedényt

134

találtak. Mindegyik gondosan le volt pecsételve s mindegyikben egyetlen csöpp higany volt. A korszerű műszaki ember című folyóiratban közölték a titokzatos edények leírását és fényképeit. Fogalmunk sincs, mire használták a higanytartókat, de bizonyára nagy becsben tartották, ami fölülmúlja jelenlegi elméleti és műszaki tudásunkat. Megtalált titok volt ez, melyet néhány kiváltságos ember használt és őrzött - csak hogy azután újra elveszítsék, talán örökre.

Ötödik fejezet: ATOMHÁBORÚ A KEZDETLEGES EMBEREK KÖZÖTT

Miután a világközpont egysége megbomlott, nagy zavarodottság uralkodott a világon. A reneszánsz kori térképészek térképei jelzik, hogy a világot járó földmérő csoportok fenyegető változásokat jelentettek az északi és déli jégmezőkről. Az összes szent történelmi iratok azt sejtetik, hogy Jób ebben az időben élt, mivel történetének bizonyos részei hirtelen lehúlésről, zúsmarás állapotokról, északról előretörő jégmezőkről, az óceán szintjének csökkenéséről, gyors párolgásról, széles körű áradásról és hóolvadásról szólnak.

Jób akkor tapasztalta e jelenségeket, amikor az észak-arábiai Uz városában élt. Ma e vidéken az éghajlat nagyon száraz és forró, mégis áradó folyókat, esőt, sőt havat emleget.

Érthetetlen? Egyáltalán nem, legalábbis az éghajlatban jártasak előtt nem, mert ők tudják, hogy a Közel-Keleten valamikor mindennapinak tekintették az ilyen éghajlatot, mégpedig a jégkorszakban!

Az éghajlati viszonyok romlása és az eljegesedés kétségkívül gyökeres változásokat idéztek elő a művelt központok életmódjában és fejlődésében. S talán emiatt pusztult el

legalább három ilyen központ. Antarktika volt az egyik, melyet az előretörő jégfalak elpusztítottak Valószínűleg sohasem tudjuk meg a dél

135

sarki földrészen volt művelt központot és az emberek életét sújtó veszedelem részleteit. A történelem döbbenetesen hallgat a föld leghidegebb területeinek dolgairól, mégis akad jó néhány kezdetleges forrás, mely arra mutat, hogy a délsarki földrész régen-régen lakott terület volt.

Maziere Francis, aki széles körű kutatást végzett a közép-csendes-óceáni bennszülöttek regéiben és népköltészetében fölfedezte, hogy a polinéziaiaknak a hajózás és a földrajz terén nagyon választékos a tudásuk. Tudomásuk volt oly távolfekvő területekről, mint például Uj-Zéland, Hawaii, Húsvét-szigetek, de még Dél-Amerika délnyugati partvidékéről is: a Drake tengersizos rettenetes viharairól is, Dél-Amerika legszélén a Szarv fok alatt. A polinéziaiak nagyon is jól tudták, hogy a Déli-sarkon földrész létezik. Hagyományaik szerint volt idő, amikor nem borította jégpáncél a szárazföldet, hanem több nemzet is élt ott. Az ausztráliai bennszülöttek az istenek földjének tartják Antarktiktát, melyet a múlt ismeretlen időpontján "hideg víz és kvarckristályok" borították el. E szavak találóan ecsetelik a havat és jeget, ha meggondoljuk, hogy e bennszülöttek soha ilyesmit nem láttak sivatag-otthonukban.

Maziere találkozott egy Veriveri nevű Húsvétszigeteken lakó polinéziai vénnel, aki elmondta neki, hogy a déli-sarki földrész közepén nagy vörös köszikla áll. Érdekes megjegyeznünk, hogy ugyanilyen feltűnő tájékozódási pontot fedezett föl nemrégiben az Antarktika legbelső területére bemerészkedett amerikai kutatócsoport. A vörös szikla azonban jó néhány száz kilométerre benn a szárazföldön van, tehát nem figyelhették meg a partról. A polinéziaiak számára lehetetlen lett volna átkelni a déli földrészen jelenlegi fagyott állapotában, hogy tudjanak a vörös szikláról - s hogy élve maradjanak elmondani, amit láttak. Ha a polinéziaiak valamelyik őse látta az égbe nyúló vörös sziklát amint a rege jelzi, hogy valaki igenis látta, az csak akkor történhetett, amikor a déli földrészen még egészen más volt az éghajlat.

136

Másik terület, melyet a jégkor jegesedése maga alá gyűrt, az Északi-sarkkör övezete, közelebbről Grönland szigete. A reneszánsz kori térképek közül a Zénó fivérek 1380-ban szerkesztett térképe jégmentesen ábrázolja Grönlandot.

Ez a térkép annak az utazásnak a gyümölcse volt, melyet a két Zénó fivér tett Velencéből a 14. század elején. Kutatóútjuk állítólag kiterjed Izlandra, Grönlandra a talán még Nova Scotiára is. Térképet szerkesztettek, mely később két századra eltűnt, mielőtt a Zénó fivérek leszármazottai újra rájuk találtak.

Ha tanulmányozzuk a térképet rájövünk, hogy a Zénó fivérek nem lehettek az eredeti térkép szerkesztői. A két fivér állítólag partra szállt Izlandon és Grönlandon, térképük mégis igen pontosan jelzi a földrajzi szélességet és hosszúságot. De nemcsak ezeket a helyeket, hanem Norvégiát, Svédországot, Dániát, a német Balti partvidéket, Skóciát s még olyan félreeső kikötőhelyeket is, mint Shetland és a Fáraó-szigeteket. A térkép annak is magán viseli a jeleit, hogy sarki vetületen alapszik, ami meghaladta a 14. századi térképkészítők tudását. A térkép eredeti szerkesztői ismerték az egész Észak-Atlantióceán földjei hosszúsági fokainak pontos távolságát; így tehát igen valószínű, hogy a térkép nem az észlelt tények alapján készült, hanem a Zénó fivérek utazásuk előtt rajzolták s tájékoztatónak használták az északi földekre tett kutatóútjukon.

Hogy milyen ősrégiak lehettek a fölhasznált forrástérképek, azt abból a tényből mérhetjük le, hogy a Zénó-térkép teljesen jégmentesen tünteti föl Grönlandot. Ott találjuk rajta a sziget belsejének hegyvonulatait, a tengerbe ömlő folyókat, ahol ma legtöbbször

jégfolyamok áramlanak. Mallery A.H. kapitány, akinek a Reis Piri-féle térképen végzett munkája /lásd 3. fejezet/ arra vezetett, hogy tanulmány alá vegye a többi reneszánsz kori térképeket is mint például a Zénó fivérékét - különösen fölfigyelt a Grönland belsején végighúzódó síkságra, melyet

137

hegyvonulat oszt ketté. Az 1947-49-es Victor Paul-Emile-féle francia sarki kutatóút pontosan ilyen vidéket észlelt visszhangmérő berendezésekkel.

Azzal kapcsolatban, hogy az északi-sarki földek valamikor talán lakottak voltak és jégmentesek, messze mutató hagyományokat találunk - vagyis, hogy régen művelt emberek éltek az északi földeken, melyek most kilométernyi jégréteg alatt szunnyadnak. A regék Thuleről, Numinorról s a föld északi határán túl élő hyperboreaiakról beszélnek, az Északi-sarkvidék földjeinek századokkal ezelőtt élt lakosairól. Sykes a nem klasszikus regék szótárában, a 20. oldalon azt mondja, hogy véleménye szerint Fimbelvetről, vagyis a borzalmas télről szóló északi rege, mely szerint ez a tél okozta Ragnarok óriási szerencsétlenségeit s Valhalla isteneinek pusztulását, valószínűleg történelmi tényről tükröz: azt, hogy a jégkorszak vége semmisítette meg az északi területek fejlett, történelem előtti társadalmát.

Az északi népek fejlett műszaki társadalmának nyomai természetesen szétmorzsolódtak a millió tonnányi mozgó jég alatt, mégis csodálatos módon maradt valamelyes nyoma a történelmi leszármazottaiknak, mert nagy kiterjedésű romokat találtak, melyek választékos történelem előtti művelődés létezését bizonyítják. Észak-Alaszkában Ipiutaknál /Point Hope vidékén/ 800 épületes nagy település romjai találhatók. Jól rendezett helység volt ez - s elég nagy ahhoz, hogy több ezer ember itt lakhasson. Sajnos nagyon kevés megmunkált tárgyat találtak itt, melyek elárulhatnák nekünk az ipiutaki település titkait. Annyit azonban tudunk, hogy semmi setre sem volt egyszerű vadászfalu. A jelek szerint az itt élt emberek ugyanolyan jártasak voltak a számtantudományban és a csillagászatban, akár az ősi mayák. A régészek alig hisznek a szemüknek, hogy ekkora közösség tudott megélni Ipiutakban, mert az altalaj soha ki nem enged, az Északi-sarkköről messze északra fekszik, ott ahol ma csak kisdud eszkimó csoportok tengődnek szűkösen vadászatból. Ipiutak csak akkor tarthatott el akkora

138

lakosságot, ha Alaszka éghajlata lényegesen eltért a maitól, s az egyetlen időszak, mikor ez a vidék jóval melegebb volt, az a jégkorszak előtt és kezdetekor volt.

Nagyon valószínű, hogy Ipiutakban azok az északi-sarki magas műveltségű központokból jött emberek éltek, akik elmenekültek ugyan a sarki jegesedés első betörése előtt, később azonban maga alá gyűrte őket a délre tovább húzódó sarki jegesedés. Az ipiutaki temetőből megtudjuk, hogy a lakosság olyan magas, szőke emberekből állt, akik hasonlítottak az európai cro-magnoniakhoz.

Nemrégiben orosz régészek Szibéria északkeleti fagyott tajgáin bukkantak néhány, az ipiutakihoz hasonló történelem előtti település maradványaira. Az éghajlat itt is nagyon kedvezőtlen az összes életformák számára, a régészek mégis csiszolatlan kőkorszakbeli, sőt bronzkori nagy településeket fedeztek föl, amelyek a jelek szerint egyidőben léteztek ugyanazon a környéken. Jakutiában csiszolatlan kőkori sziklarajzokat találtak, melyek igen hasonlítanak a francia és spanyolországi magdalén /cro-magnoni/ barlangfestményekre. Jakutia és Nyugat-Európa között fekvő óriási területen és a történelem előtti művelt társadalmakban semmiféle nyoma nincs ehhez fogható művészi fejlettségnek. Szibéria és az európai késő kőkorszakbeli művelődés közt az egyetlen kapocs csak az Északi-sarkon át volt lehetséges, az északi-sarkvidéki közös haza és eredet irányából. Durant Will történész A

művelt társadalom történelme című könyvében olyan kijelentést tesz, mely több igazságot tartalmazhat, mint előzőleg gondoltuk: "Vaskos köteteiket írtak, hogy megmagyaráznák a kezdetleges emberről szóló tudásunkat és elkendőzzék a tudatlanságunkat... A kezdetleges művelt társadalmak nem szükségszerűen a mieink elődei, mivel tudunkon kívül létezhetnek valahol magasabb műveltségek tönkrement maradványai, mely művelt társadalmak akkor hanyatlottak el, amikor emberi vezetés lépett be a jég nyomán." /1/

139

A Bábel utáni művelt társadalom harmadik, a jégkorszak által elpusztított központja a Karibean térségében volt. 1968 óta megmagyarázhatatlan leletekre bukkantak a Karibean part menti tengereiben, pontosabban a Bahama zátonyok vidékén. Két és harminc méteres mélység közt számos hatalmas építmény áll - falak, óriási termek, keresztek és más mértani alakzatok, meg ívek és piramisok is -, persze mindenben megkövesedett kagylók és mangrove-gyökerek rétege, ami régiségüket bizonyítja. Az első leletek között volt egy fal, amelyben még 5x6x3 métere, kb. 25 tonnás kőköbök is voltak. Úgy látszik az építkezés az Észak- és Dél-Bimini szigeteket vette körül védőfallal. A védőfal hosszában 1-1,5 méteres vájatos oszlopdarabokat is találtak az eredeti helyén beépítve, némelyiket pedig ledőlve, homokkal takarva a tenger fenekén. Mivel az oszlopok szabályos közönként állnak az elsüllyedt fal hosszában, azt tartják róluk, hogy talán folyamatos oszlopcsarnokot képeztek. Mind a fal, mind az oszlopok nagy mérnöki tudásról árulkodnak.

A bimini védőgáthoz közel, négy méteres vízben a búvárok kőből épült boltozatot, 30x50 méteres alapzatú, csapott tetejű piramist, azonkívül hatalmas kör alakú kőépítményt találtak, mely hat és fél méter hosszú kőköbökéből készült, s mely a jelek szerint jól tervezett víztároló lehetett, amikor még a tengerszint fölött volt.

A Pine Key közelében levő Andros-szigetnek is megvannak a maga víz alatti építményei. 1969-ben repülőgépről cca 20x30 méteres négyszögletet fényképeztek le, melyet tisztán ki lehetett venni a sima víztükrön át. E négyszög keleti részét és nyugati sarkait lekerekítették. Az a megdöbbentő a víz alatti négyszögben, hogy csaknem pontosan akkora és olyan, mint a Teknősök temploma, a yukatáni Uxmálnál talált ősrégi Maya szenthely, jelezve, hogy a karibeani művelt társadalom menekültjei hatottak a korai közép-amerikai és a mesterséges dombok építőinek műveltségére.

140

A karibeani vidék más elsüllyedt építményei között 10 m magas védőgátat találtak, mely kilométereken át egyenes vonalban halad a venezuelai partokon, az Orinoko-folyó torkolata közelében; fellegvárszerű építménytömeget is találtak, utcákkal, két és fél holdnyi területen két méter mély vízben Kuba part menti vizében; elsüllyedt épületek maradványait Hispaniola mellett, melyek közül az egyik 80x27 méter; több kövezett utat 10-30 méter mélységben, melyek Mexikóban Quintana Roo mellett és Brit-Hondurasban Belize közelében hagyják el a partot s kilométereken át haladnak a víz alatt ismeretlen céljuk felé; víz alatti szikla peremén épült védőgátat Cay Lobos közelében; és óriási kőnégyzeteket, derékszögeket és kereszteket, melyeket nyilvánvalóan emberek emeltek véges-végig az összes korallzátonyokon egészen Orange korallzátonyig.

Ezek a Karibean-vidéki romok zavart keltettek a régészek és maradi történészek között, mivel ez az építészet messze felülmúlja mind az amerikai indián, mind a spanyol hódítók építészeti tudását. Még megdöbbentőbb a tény, hogy a legkésőbbi időszak, amikor a jelen karibeani tengerfenék szárazföld volt, tehát a titokzatos falak, piramisok és templomok fölépülhettek, az a jégkorszakban volt. Úgy látszik, a karibeani művelődés akkor fejlődött ki, amikor a tengerek szintvonala a legalacsonyabb volt s akkor került a víz alá, amikor a Bahama homokzátonyát előntötte a tengerszint-emelkedés, amit az északi jégmezők olvadása

okozott. Az áradás valószínűleg igen lassú volt, mivel a hallatlanul nagy védőgátak főrésze a jelek szerint azzal a céllal épült, hogy bizonyos területeket megóvjon az áradó tengertől. A védőgátak azonban elégtelennek bizonyultak. Az óceán vize végül is elárasztotta a földet s a karibeáni művelt társadalom megsemmisült.

A Babel utáni művelt társadalmak három központja tehát természetes szerencsétlenségeknek esett áldozatul, a másik öt központ romjai pedig embercsinálta végveszedelem jeleit viseli magán - olyan hallatlan

141

pusztítását, melyet a második világháború vége előtt elképzelni sem tudtunk.

A tüzzel-vassal való pusztítás bizonyítékaira találunk a hindu irodalmi művek legjelentősebbjében, a Mahabharatában, a 200.000 soros hőskölteményben, mely jelen alakjában Kr.e. 500-ig nyúlik vissza. A szövegben található megjegyzések azonban arra mutatnak, hogy a Mahabharatában leírt események egy-kétezer évvel előbb történtek. Ismételt hivatkozás történik benne a nagy istenkirályokra, akik vimanákban, vagyis "égi kocsikban jártak, melyek légi harckocsik voltak, vasoldalakkal és szárnyakkal." A vimanákat békében szállításra használták, de háború esetén is bevethették őket. A Mahabharata 18 napos háborút ír le, melyben a kauravák és apandavák vettek részt, akik a Gangesz felső vidékét lakták. Röviddel e háború után másik csatát is vívtak az ugyanazon a területen lakó vriahnisok és andakák ellen. Mindkét háborúban bevetették a vimanákat is, azokról lőtték ki a rettentő, pusztító erejű fegyverüket. A Mahabharata írja: "A hősi Advattán hűségesen vimanájában maradt, leszállt a vízre s onnét eresztette útjára agneya fegyverét, melynek még maguk az istenek sem tudtak ellenállni. Gondosan célba véve elleneit, a tanító fia hallatlan erővel engedte útjára a füstmentes tűzű lángoló, irányított lövedékét.

Felhőszakadáshoz hasonló sűrű lángnyilak zúdultak a természetre. Hullócsillagok villantak alá az égből. Sötétség nyelte el az összes égtájakat. Sűrű árnyék telepedett sebesen a pandava seregekre. Dühöngő szélvész kerekedett. Felhők ropogtak föl a magasba, port és kavicsot záporozva.

A madarak eszeveszetten krárogtak, a vadállatok reszkettek a pusztítástól. Mintha maguk az elemek is megzavarodtak volna. A nap inogni látszott az égen. A föld rázkódott, mert fölégette a fegyver borzalmas támadó hősege. Az elefántok tüzet fogtak s zavarodottan szaladgáltak föl-alá, védelmet keresve a rémület elől. Más állatok - nagy-nagy területen - összeestek és megdöglöttek. A vizek fölforrtak s a bennük élő

142

állatok kimúltak. A lángnyilak továbbra is vadul tüzeltek a szélrózsa minden irányából. Adwattan fegyvere a mennydörgés erejével robbant s az ellenséges harcosok összeestek, akár a tomboló erdőtűzben a fák. A hadijárművek ezrei borultak föl mindenfelé."

A második csata leírása ugyanilyen ijesztő, mint az első: "Gurkha gyors és erős vimanájában szállt az égen s kilőtte a virshnik és adhakák három városa ellen az egész világegyetem összes erejével megtöltött röppentyűjét. Füst és tűz izzó oszlopa - olyan ragyogó, akár tízezer nap - emelkedett az égre teljes pompájában. Ez volt a titkos fegyver, a vas villámcsapás, a halál roppant hírnöke, mely hamuvá égette a vishnik és andhakák egész fáját."

"A holttestek fölismerhetetlenségig összeégtek. Kihullt a hajuk és a körmük. Cserépedények törtek össze minden ok nélkül. Fölriasztott madarak köröztek az égen s váltak fehérré. Az élelmiszer mérgezett lett. A harcosok, hogy elmenekülhessenek, bevetették magukat a patakokba, hogy megmosakodjanak és lemossák a fölszerelésüket is. Mikor a pusztulás véget ért értesítették a kuni királyt Yudistthirát, hogy mekkora a vasvillámcsapás pusztító hatalma s arról, hogy kipusztították a vishniket." /2/

Tulajdoníthatnánk ugyan e leírást valamely régenvolt hindu regös túlfűtött képzeletének, de túl sok olyan részlet akad bennük, mely ijesztően hasonlít az atombomba szemtanúinak beszámolóihoz; a robbanás ragyogása, a magasba lövellő füst és tűzoszlop; a radioaktív hamueső, a nagy hő- és légnyomáshullámok; az áldozatok kinézése; s a sugárzás mérgező hatásai.

A hindu tudósok szerint az ősrégi atomrobbanás vagy Kr.e. 3102-ben, vagy 2449-ben történt. A későbbi keltezés valószínűbb, mivel a Mahabharata részletesen leírja a csillagképek állását. Ha az utóbbi keltezés a helyes, akkor a Biblia időrendi sorrendje szerint az anyaghasításos fegyvereket ezer évvel az özönvíz után használták. A hagyományos hindu történetírás szerint a Bharata-háborút néhány nemzedékkel annak

143

a Manu nevű férfinak az uralkodása után vívták, aki hajón menekült meg családjával a világpusztító áradásból - ami Noé és bárkája hindu megfelelője.

Amikor a brit uralom idején európai tudósok kezdték vizsgálat tárgyává tenni a Mahabharatát, költői túlzásnak tartották a repülőgépek és a félelmetes tűzfegyverek leírását. Az egyik múlt század végi szövegmagyarázó szavaival: "Ebben az irodalomban minden a képzelet szülötte, ezért teljesen valótlannak kell tekintenünk." A századfordulón azonban, mikor úttörő kutatás folyt a sugárzásban és az anyaghasítás természettanában már akadtak olyanok, akik fölismerték a Mahabharatában és más ősi regékben azokat az erőket, amelyeket a mai ember akkor éppen csak érteni kezdett. Soddy Frederick, A rádium magyarázata című művében jegyezte meg az ősi beszámolókról: "Azt olvashatjuk ki belőlük - joggal -, hogy valamely feledésbe merült faj nemcsak arra a tudásra tett szert, melyet most érünk el, hanem olyan erőket is igájába fogott, mellyel még nem rendelkezünk... Véleményem szerint éltek a múltban olyan társadalmak, melyek jártasak voltak az atomerőben és rosszra fordítva azt, teljesen elpusztultak." 1945 óta persze már megtanultuk, hogy mik az atombomba pusztító erejének a következményei - s a Mahabharata leírása egycsapásra nagyon is valóságos lett.

Az atomfegyvereknek a 4000 évvel ezelőtti Indiában való használata föltételezi, hogy a mienkkel vetélkedő anyaghasításos természettannal rendelkeztek. az ősi hindu följegyzésekben valóban akadunk is ilyen tudásra. Néhány szanszkrit könyv például az idő igen széles körű osztalékaira utal. Az egyik végleten a csillagászattal foglalkozó hindu szövegek megemlítik a kalpát, vagyis a Brahma napját, a 4,32 billió éves időszakot. A másik végleten hivatkozást találunk a kashtára, ami a másodperc három egyszázmilliomod része /0,00000003/. A mai szanszkrit tudósoknak fogalmuk sincs mire kellett az ősrégi időkben ily hosszú és ily rövid időegység. Csak annyit tudunk, hogy régen használatban voltak s kötelességüknek tartják, hogy fönntartsák e hagyományt.

144

Bármiféle időbeosztás azonban arra utal, hogy időtartamot mértek vele. A természetben az egyetlen olyan jelenség, amelyet évmilliókkal és milliomod-másodpercekben lehet mérni; a rádióizotópok fölbomlásának az üteme. Ezek az ütemek az uránium-elemtől kezdődnek, melynek felezési élettartama 4,51 billió év, le az atomnál kisebb részecskékig, melyek felezési élettartama százmilliomod, billiomod, trilliomod, sőt még kisebb időegységekkel mérhető. Az ősi hindu időegységek sora tehát részben egybeesik a rádióizotópok fölbomlásának idejével s talán ezek mérésére használták.

Ha az ősi hinduk - vagy bármely korábbi műszaki társadalom, akiktől a hinduk az időegységeket örökölték - olyan műszaki tudással rendelkeztek, mely tanulmányozni és mérni tudta a magfizikát és a magnál kisebb részecskéket, akkor föl tudták használni az atomerőt is.

Olyan maradványok léteznek, melyek erőteljesen arra mutatnak, hogy a régmúltban valóban vívtak is atomháborút. A Mahabharata szerint a Bharata háborúban, melyben a vimanákat és atomfegyvereket is használtak, történelem előtti népek vettek részt, akik Észak-Indiában, a Gangesz felső folyása mellett éltek. Pontosan ezen a területen, a Gangesz és a Rajamahál hegységek közt számos összeégett rom áll, melyek még kutatásra és ásatásra várnak. Amit ez ideig megfigyeltek, az arra mutat, hogy nem közönséges tűz égette össze a romokat. Sok esetben mintha óriási kőtömegek olvadtak volna egybe, mélyen lukacsos a felszínük. A leírások szerint úgy néznek ki, mintha cinre zúdítottak volna olvasztott acélt. Délebbre, a Deccan sűrű erdői mentén több ilyen rom található, melyek mintha korábbi eredetűek lennének, ami a Mahabharatánál sokkal nagyobb területet felölelő előzetes háborúra mutat. Óriási hő olvasztott fényes bevonatot rájuk, rombolta össze és hasította szét őket. A néhány állva maradt épületben még a kőbútorok felülete is üvegessé vált: megolvadt, majd kristályosodott. Semmiféle természetesen égő tűz, de még tűzhányókitörés sem fejleszthetett elég hőt e jelenség

145

előidézéséhez. Csak az anyaghasadásból felszabaduló hő képes az ilyen pusztításra.

Gorbovszkij A. orosz kutató jelentette a Régmúlt rejtélyei című művében ugyanorról a vidékről, ahol a romok második csoportja található, hogy a rendes színvonal ötvenszeresénél rádióaktívabb emberi csontot vizsgált meg.

Indián kívül is rátaláltak az atomháború szerencsétlenségének hasonló nyomaira. Erich von Fange kutató írja le az ősi Babilon közelében levő asszír lépcsős piramis-építmény összeolvadt romjait. "Mintha tűz csapott volna a toronyra s hasította volna őket ketté, le egészen az alapokig... A romok különböző részein a téglafalak óriási barna és fekete hasábjai váltak üvegessé...valamilyen roppant hőnek voltak kitéve s teljesen megolvadtak. Az egész rom úgy néz ki, mint valamely kiégett hegység." /3/

1952-ben Izraelben ásatást végző régészek 5 méter mélyen 2,5 cm vastag több száz négyzetláb kiterjedésű egybeolvadt zöld üvegréteget találtak. Az üveg összeolvadt kvarcból és zöld elszíneződésből áll és hasonlít azokra a megüvegesedett homokrétegekre, melyek az ötvenes években a nevadai atomrobbantások után maradtak hátra. Öt évvel korábban másik ilyen üveglapot találtak Dél-Irakban Babilon közelében, a babiloni, a sumér és a faragott kőkorszak rétegei alatt. Délre a nyugat-arábiai sivatag olyan fekete sziklával van tele, melyek magukon viselik annak nyomait, hogy erős sugárzásnak voltak kitéve. Az összeégett kövek 28 különböző területét számolták meg - harsasnak hívják őket - 18.000 négyzetkilométernyi területen. A Szahara déli vidékén Hart W. Albion mérnök bukkan másikat, jókora zöld üvegrétegre s fölfigyelt arra a tényre, hogy az összeolvadt kvarc hasonlított a White Sands kísérleti atomrobbantások okozta jelenségre. A megüvegesedett talaj további példányát találták Mongóliában, a Góbi sivatag legelhagyatottabb vidékén a romok közt. A legmeglepőbbek azok a rétegek, melyek Sinkiangban találhatók Lop Nor-nál, a jelenlegi kínai atomrobbantások közelében. Innét

146

jelentették, hogy vajmi kevés a különbség a mai atomrobbantásoktól hátrahagyott megolvadt kvarc és azok közt, melyek sokkal de sokkal régebben ott voltak, mint amióta Kína atomfegyverrel rendelkező nagyhatalom lett.

Másfelé történelem előtti időkben épült európai erődök és tornyok - fenn északon, a brit szigetekig és a norvég tengerparton fekvő Lofoten szigetekig falai üvegesedtek meg és olvadtak egybe a köveik, valamilyen ismeretlen erő hatására, rendszerint a nyugati oldalukon. Skóciában számos tornyon s az ír tengerpart mentén a gránit erődökön a kövek 30 cm mélységig olvadtak meg.

A tibeti Dzyan verseiben bukkanunk az ősi fejlett társadalmak közt végbement ember okozta pusztítás legmegdöbbentőbb irodalmi tanúságra. Az elmúlt században fordították le, de az eredetije többézer éves. Akár a Mahabharata, Dzyan versei két háborút viselő nemzet végveszedelmét írják le, akik repülőgépeket és tüzes fegyvereket vetettek be a harcba.

"A fényesarcú király, a sárgaarcúak törzsfőnöke szomorú volt, mert látta a sötétarcúak gonosz szándékait. Elküldte repülő kocsiját az üzenettel, jámbor emberek vitték azt összes főnöktárhoz: Készüljetek, keljetek föl, ti jó törvény fia! s meneküljetek, mielőtt a vizek maguk alá temetnék a földet."

A vihar urai is közelegnek. Hadi járműveik közelednek a földhöz. Egyetlen éjszaka és két nap múlva a sötétarcú urak megérkeznek a türelem e földjére. Pusztulás vár a földünkre. A feketeszeműek urai elkészítették varázsfegyverüket, Agneyastrát /hindu agneya fegyver, atomlövedék/. Az ashtarban is jártasak /legmagasabb varázstudomány/. Gyertek szegezzétek szembe velük a tieteket.

A fényesarcúak minden ura ejtse csapdába a sötétarcúak összes légi járművét, nehogy akár egyetlen is elmeneküljön. A nagy király fényes arcára borult és sírt. Mikor a királyok egybegyűltek, a föld vizei már fölkavarodtak. A nemzetek átkeltek a szárazföldeken. Túlmentek a víz határán. A királyok akkor megér-

147

keztek a biztonságos földre s eljutottak a tűz és fém tüzes földjére...

Csillagok /atomlövedékek?/ záporoztak a sötétarcúak földjére, míg aludtak. A beszélő apatok /rádiók?/csöndben maradtak. Az urak parancsnokra vártak, de a parancsnokok nem érkeztek meg, mert mestereik aludtak. A víz szintje emelkedett, elöntötte a völgyeket. A dombokon a menekültek laktak, a sárgaarcúak meg az egyenes szeműek."

Bár csaknem száz éve fordították e szöveget, a pusztítás olyan módját írja le, mely csak az elmúlt 32 év alatt vált közismertté. Az is fontos vonás, hogy a szövegben az ember okozta pusztulás összekapcsolódik az óceán vizének árvizet okozó szintemelkedésével. E nagy áradás oka lehetett az atomháború is, de valószínűbb, hogy a jégkorszak jégmezőinek olvadása okozta.

Ha a sárgaarcú urak az ősi góbi magas műveltségű központ lakosai voltak, akkor az áradás oka az a hatalmas szökőár volt, mely a jégkorszak végén söpört végig Kelet-Ázsián és Szibérián. A versek szerint egy másik magas műszaki tudással rendelkező központ - melyet csak a sötétarcú nagyuraknak ír le - előre értesült a küszöbön álló áradásról, mely majd meggyöngíti a Góbi központot. Ezért ki akarta aknázni a helyzetet mind atomlövedékkel, mind hagyományos repülőtémadással. A sárgaarcúak úgy látszik atomfegyveres támadással vágtak vissza s bár a jelek szerint néhány sárgaarcú elmenekült az atomháború elől, a sötétarcúak és civilizációjuk teljesen megsemmisült. A szöveg utolsó sora megemlíti, hogy a menekültek közt ott voltak az egyenes szeműek, Európa és a Közel-Kelet népe. Ez azt jelenti, hogy ők is részt vettek az atomháborúban.

A régmúlt atomháború egyik legérdekesebb bizonyítéktöredéke a Csendes-óceán Húsvét-szigetén található. Hatalmas, egyetlen kőből faragott szobraikon és furcsa írásmódjukon kívül a sziget egyedülálló moaikavakavának nevezett fafaragványairól is híres. A faragvány sohasem ábrázol mást, mint összeaszott férfit, akinek egyes torz testrészeit szembeszökő

148

részletességgel munkálták meg. Az első itt járt európaiak jelentették, hogy a bennszülöttek gyakran szívesen megváltak kicsiny szobraiktól, mintha ezek az alakok nem is tartoznának hozzájuk. A sziget lakói még ma is félelmetesnek és idegennek tartják a kisdéd

alakokat - oly valami emlékeztetőjének, ami nem az ő élményük, de ami ennek ellenére is rémítő számukra.

A bennszülött rege Tu'ukoiho királynak tulajdonítja e szobrokat. A király egyik éjjel két torz törpe lényt pillantott meg, akiket a szigeten a mai bennszülött lakosság előtt ott élt faj utolsó tagjai szellemeinek vélt. Bár e futó pillantás után senki sem látta őket, a szerencsétlen emberek olyan mély hatást tettek a királyra, hogy azonnal fába faragta a képmásukat. A mai kavakava szobrokat a király eredetije hűséges másolatának tartják.

E faragványok stílusa egyáltalán nem polinéziai s a kivájt arcvonások - kampós orr, nagy szem, kis szögletes szakáll - szemitának tűnik. A legérdekesebb jellegzetességük azonban a faragványok teste, mely elsovadt, golyvás, kelevényes. A szájuk összeaszott, nyakcsigolyájuk összeesett s az ágyék és a hátszigolyák közt pedig kifejezett törés látszik. Az orvosok szerint mindez azt jelenti, hogy ezek az emberek súlyos sugárzásnak voltak kitéve. A kavakava faragványokkal s a szerencsétlen áldozatokkal összefügg talán az, hogy tüzes pusztítás nyomait találták a szigeten. A Rano Kao hegy lábánál hatalmas, másfél kilométer hosszú és kétszáz méter széles barázda látható. A barázda élesen kivehető a tájon, mert vulkánikus üveg /obszidián/ borítja, mely sehol máshol nem található a szigeten. A megolvadt szikla e vájatával pontosan egyenes vonalban másfél kilométerrel odább e~•ik dombon kis kráter látszik. A mélyedés szabályos köralak s növényzete pedig teljesen elüt a környező domboldal növényzetétől. A vágás és a kráter arra utalnak, hogy a föl nem jegyzett múltban hallatlan erővel ért itt földet valami. Vélemény dolga, hogy az a valami természetes volt-e vagy ember műve. A kavakava szobrok s a belőlük levont következtetés

149

hogy valamikor, a történelem előtti Bókben erős sugárzás érte a szigetet - talán a későbbi véleménynek kedvez.

Az Újvilág földrészein is találunk néhány példát arra, hogy a történelem előtti időkben nagy végveszedelem pusztította el a művelt társadalmakat. Peruban Cuzco közelében a Sacsahuman inkák előtti erődhöz közel 15.000 négyzetkilométer hegyi szikla olvadt és üvegesedett meg. Nemcsak a hegyoldal, hanem az erőd néhány faragott kötőmbje is magán viseli annak a jelét, hogy nagy, sugárzó hőség üvegesítette meg őket is.

Braziliában romsorozat található - Sete Cidadesnek nevezik őket - Teresinától délre a Piripiri és a Rio Longe közt. E romok köveit képzeletet meghaladó erők olvasztották meg s a kövek rétegei közt összelapított, rozsdásodó fémdarabok láthatók, melyek vörös könnyekhez hasonló sávokat okoztak a megüvegesedett falfelületeken.

A legtöbb megüvegesedett rom az Egyesült Államok nyugati részén található. 1850-ben Walker William kapitány pillantotta meg először e romokat Death Valleyben, a Halál völgyében. Másfél kilométer hosszú várost talált, ahol az utcák és az épületek elhelyezése még mindig tisztán kivehető. A város közepén roppant, 8-10 méteres sziklát talált, a sziklán meg óriási épület romjait. Mind a szikla, mind az épület déli oldala megolvadt és megüvegesedett. Walker azt gondolta, hogy tűzhányó okozta a jelenséget, de a környéken nincs tűzhányó. Azonkívül a föld belső hője nem tudná ennyire cseppfolyósítani a sziklák felületét. Walker kapitány egyik társa közelebről megvizsgálta a fölfedezést s megjegyezte: "A Gila és a San Juan közt elterülő egész vidék tele van e romokkal. Nagy kiterjedésű városok romjai hevernek kiégetten és részben megüvegesedten, tele összeolvadt kövekkel és kráterekkel, melyeket olyan tűz okozott, amely cseppfolyósítani tudta a sziklát és a fémeket. Szörnyű repedések szakították ketté az utcaköveket és az épületeket.../mintha/ óriási tüzek támadtak volna rá..

150

További megüvegesedett romokat találtak Kaliforniában, Arizonában és Kolorádóban. A Mohave sivatagból több kör alakú összeolvadt üvegfoltot jelentettek.

Ha valamely ismeretlen özönvíz utáni művelt társadalom valóban tűz által pusztult el nyugat Észak-Amerikában, akkor elvárhatjuk, hogy ekkora szerencsétlenség nyomot hagyott azok emlékezetén, akik megmenekültek és továbbadták az esemény hírét az egymást követő nemzedékeknek. Baker R.-nak, az összehasonlító néprajz tudósának, mikor a kanadai indián népköltészetet tanulmányozta, a következő regét mondta el az egyik kihalófélben levő totem vallás bölcs embere Észak-Kanadában, a tundra övezet közelében. A rege arról az időről szól "mielőtt a hideg alászállt volna északról", amikor még gazdag növényzet borította a mai sivár tundrát.

"Amikor itt nagy erdőségek és virágzó völgyek voltak, démonok jöttek s döntötték rabszolgaságba népünket. Elküldték ifjainkat a sziklák közé s a föld alá /bányászat?/ meghalni. De azután megjött a vihardár s fölszabadította népünket. Hallottunk a vihardár csodálatos városairól, melyek délre, a nagy tavakon és folyókon túl feküdtek.

Népünk közül sokan elmentek s meg is nézték ezeket a fényes városokat, a nagyszerű otthonokat meg a titokzatos embereket, akik repülni tudnak az égen. A démonok azonban visszatértek és ekkor borzasztó pusztítás következett. Népünk délre kivándorolt fiai visszatértek s elmondták, hogy a nagyvárosokban megszűnt az élet - nem maradt más hátra, csak a nagy csöndesség."

A totemes indiánok csak ennyire emlékeznek az eseményekből s nem tudtak több részletet szolgáltatni. Atyáik és a nagyatyák ezt a történetet ismételték el előttük.

A délnyugati hopi indiánok közt is hasonló hagyomány él, mely további bepillantást enged a máskülönben föl nem jegyzett eseményekbe. A történet címe: Koskurza, a Harmadik világ hőskölteménye és Water Frank A hopi könyve című művében mentette meg a történetet a feledéstől.

151

"A harmadik világban néhányan patuwvotát készítettek és varázserejükkel átröpítették az égen. Sokan elrepültek rajtuk az óriási városba, megtámadták azt s oly sebesen tértek vissza, hogy a lakosság azt sem tudta, honnan jöttek a támadók. Rövidesen sok más nemzet fiai is készítettek patuwvotákat s elrepültek, hogy megtámadják egymást. Így jött romlás és pusztulás a harmadik világ népére, ahogyan azokra jött, akik előttük voltak."

Az Egyesült Államok nyugati részén a romok annak jeleit viselik magukon, hogy sugárzó hőség pusztította el őket, néma tanuiul a hagyományok mögött meghúzódó tényeknek. Azonkívül a történelem előtti városok pusztulásának a levegőben szálló emberekkel való összekapcsolása nyugtalanítóan hasonlít a hindu és tibeti atomfegyverekkel felszerelt légi járművekről szóló feljegyzésekre.

A Babel utáni idők társadalmának Krisztus előtt 2900 és 2800 között bekövetkezett összeomlása után a világ újra rövid zűrzavaron és átalakuláson ment át. Két lehetőség állt nyitva a magas műveltséggel rendelkező központok életben maradt lakói előtt. Vagy előlről kezdték s visszaállították a maguk műveltségét, vagy kivándoroltak és beolvadtak az alantasabb műveltségekbe, a jégkorszak civilizációiba, vagy a Földközi-tenger és a Közel-Kelet kialakulófélben levő társadalmaiba, amelyeket a legkevésbé sújtottak a természetes és ember okozta szerencsétlenségek. Akik az első lehetőséget választották, csak mint egyszerű földművesek tudtak megélni. Mooney Richard jegyzi meg A Föld települései című művében: "A fejlett műszaki társadalom összeomlása csakis a legfontosabb dolgok megmentésére hagyott időt. A menekültek kimentettek néhány fontos dolgot, köztük néhány repülőgépet, amire a többi menekültekkel való érintkezéshez volt szükségük. Az idő múlásával azonban egyre nehezebbé válhatott a gépek üzemben tartása. Az alkatrészek elkoptak, az üzemanyag és forrásai bedugultak. Ha műszaki társadalom pusztul el, megszűnik a gépalkatré-

szek, de még a megfelelő fémek gyártásának a lehetősége is... Végül csak emléke maradt meg azoknak az égen cikázó gépeknek, melyekben valamikor emberek utaztak. S jóval később ki adna hitelt az ilyen mesébe illő történeteknek?" /4/

Noé és családja amikor az özönvíz előtti társadalom pusztulásából menekültek, 120 éves előkészületen mentek át, amely korszak alatt volt idejük összegyűjteni az élethez és az özönvíz utáni kor új társadalmának megkezdéséhez szükséges tudást. A Bábel utáni központok pusztulása azonban hirtelen és váratlanul következett be, nem hagyott időt az ismeretek megőrzésére. A műszaki környezet pusztulásával - a műszaki források, a munka megosztása és szakosítása mind a gépek, mind az emberek közt - a szerencsétlenséget túlélők műszaki felkészültségének a foka valóban igen korlátozott lehetett. Az ipar hiányában a menekülteknek a nélkülözhetetlen dolgok előteremtésére kellett összpontosítaniuk a figyelmüket s a mezőgazdasági önellátás megalapozása vált a legfontosabb szemponttá. Az a szomorú ebben, hogy ha már a művelt társadalom birtokában levő tudás lecsökkent, a menekültek földművelők lettek, semmi több.

Ma már le sem lehet tagadni, hogy a menekültek gyermekei valóban létre ne hoztak volna néhány fontos mezőgazdasági központot. A régészek még húsz évvel ezelőtt is bizonyosak voltak abban, hogy legelőször a közel-keleti termékeny félholdon gyakorolták a földművelést, ami aztán onnan terjedt el az egész világra. Ma azonban, miután a föld különböző pontjain ásatásokat végeztek, alaposan megváltozott a téves nézet. Az új bizonyíték arra mutat, hogy az északkelet-kínai, délkelet-ázsiai, mexikói és perui főbb mezőgazdasági központok ugyanolyan régiek, mint a közel-keleti. Ezek a leletek jókora döbbenetet keltettek a maradi történészek soraiban, mivel több kérdést vetnek föl, mint ahányra felelni tudnak. A legnyugtalanítóbb kérdés az, hogy miért jelentek meg hirtelen és egyidőben a világ különböző részein ezek a mezőgazdasági központok. Földrajzi fekvésükben találunk

erre valószínűnek látszó választ. A közel-keleti mezőgazdaság az atomfegyverek tüze által fölégett mai Izrael, Irak és az Arábiához közeleső területeken virágzott föl. A kínai és ázsiai két mezőgazdasági központ nem esik messze a góbi és az indiai művelt központoktól. A mexikói mezőgazdasági területek közvetlen délre esnek a Halál völgyének romjaitól. A perui mezőgazdasági központ ugyanazon a vidéken volt, ahol Sacsahuaman összeolvadt falai állnak. Nemrégiben Venezuelában találtak újabb mezőgazdasági központot, a braziliai őserdő megüvegesedett romjai közelében. Mivel ezek a központok csaknem egyidőben és teljesen pusztultak el, ésszerű föltételeznünk, hogy akik élve maradtak, egyidőben alakították meg a maguk földművelő közösségeit. Ugyanezt a fejleményt találjuk a cserépgyártás történelmében. A történészek emberemlékezet óta úgy vélekedtek, hogy a Közel-Keleten készítették az első cserépedényeket ugyanúgy, ahogy elsőnek tartották a Közel-Kelet földművelését is. Azóta azonban ugyanannyi idős régi cserépedényeket találtak Japánban, mint amilyen a közel-keleti. Edmonson J. embertantudós elméleti keretet állított össze, melyben megkísérelte közös eredetre visszavezetni a közel-keleti, japán s a később talált ázsiai, afrikai cserépedényeket. Az elméleti központ, melyre eljutott, Ulan-Botorban volt, Mongóliában, a góbi magas műveltségű központ kellős közepén!

A megmaradtak másik lehetősége az volt, hogy költözzenek át s osszák meg a még mindig birtokukban levő tudást Európa és a Közel-Kelet kevésbé művelt társadalmaival, melyeket az atomháború és a jégkorszak veszedelmei érintetlenül hagytak. A magasabb műveltségek az alacsonyabbra tett hatás természetesen mélyreható

következményekkel jár. Az ismert művelt társadalmak történelmében pontosan ez is történt. Az európai őskorszakbeli civilizációk nem Európából vették az eredetüket, hanem egymást követő hullámokban jöttek északról és nyugatról. Az ősi műveltségek rege-történelmeiben ennek megfelelően mindig is az események következő sorrendjét találjuk:

154

1. Nagy tudású isten-királyok uralmának kezdeti korszaka /a Bábel előtti kor megfelelője/.

2. A zűrzavar és hanyatlás időszaka, mely alatt kezdetleges társadalmak virágzottak /Bábel utáni kor/ 3. A műveltséget magukkal hozó idegenek beáramlása. az építészeti, társadalmi szervezet és vallás hirtelen, robbanásszerű fejlődése, ami azután nagyjából változatlan maradt a következő évezredekben.

Sajnos a maradi történészek nem ismerik el a titokzatos műveltség hordozóinak a létezését. Ehelyett inkább ahhoz ragaszkodnak, hogy az ősi társadalmak a kőkorszakból kiinduló lassú, de folyamatos fejlődés gyümölcsei. Azt azonban sehogy sem tudják megmagyarázni, hogy a régészet bizonyítékai miért mutatnak arra, hogy az ősi művelt társadalmak és kezdetleges elődeik közt semmiféle átmenet sem volt. Van der Veer a lehető legjobban kihasználja ezt a Rejtett világok című könyvében, ahol azt írja: "Vegyük például az egyiptomiakat. A piramisok építéséhez jártasnak kellett lenniük legalább is a számtanban, az építészeti gyakorlati oldalaiban s az anyagszállítás tudományában mindez azonban hosszú-hosszú előzetes korszakot követel meg. E kor létezését azonban a régészet egyáltalán nem támasztja alá. A régészek elismerik, hogy nehézségekkel állnak szemben itten, de nem hajlandók kinyomozni annak okait. Egyszerűen elfogadják a többi műveltségek gondolatát. léig hallunk valamit e művelt társadalmak történelem előtti háttéréről. Ezért jelentéktelenné próbálják összeszorítani a kőkorszak és az uralkodóházak korszakai közt eltelt kort, melynek pedig évezredekkel kellett volna felölelnie."

"Lehetetlen elfogadnunk ez indoklásokat. Nézetünk szerint - s idővel talán a tudomány is eljut erre a következtetésre - valamikor, a történelem előtti kor legkorábbi szakaszain, az ősi népek kétségkívül érintkezésbe léptek olyan még régebbi fajjal, mely fejlett műveltséggel s valóban a messzi múltba nyúló történelemmel rendelkezett. Az igazság magva valószínűleg ott rejlik az összes regékben és legendákban: volt valamikor a bolygónkon olyan faj,

155

mely igen választékos műveltséggel rendelkezett, mely aztán egy vagy több természetes szerencsétlenség következtében elpusztult. Az egyetlen valóban kielégítő elmélet az, hogy e művelt társadalom menekültjei hozták magukkal mind a régi civilizációk szakértelmét, mind az írás művészetét, ők hozták tudást az akkor kőkorszakukat él~ népeknek.

Véleményünk szerint a következő történt. Valahol a földön művelt társadalom jött létre, talán több művelt társadalom is, mely a kedvező körülmények következtében az összes többinél előbb virágzott föl... Azt gondoljuk, hogy később egy vagy több természetes szerencsétlenség elpusztította ezt az eredeti művelt társadalmat s hogy a menekültjei a még mindig kedvező körülmények között élő területeken találtak menedéket. Később ez azoknak az ősi társadalmaknak adott fellendülést, amelyekről már mi is tudunk. Ez az egyetlen elmélet, amely lefegyverez minden tiltakozást s betölti még azokat a hézagokat is, melyekre a régi regék és legendák emlékeztetnek." /5/

Hatodik fejezet A BARLANGLAKÓ ŐSEMBER TALÁNYÁNAK MEGFEJTÉSE

Amikor a világ nyolc fejlett társadalmának központja kölcsönösen elpusztította egymást, fájdalom és rémület lüktetett végig szenvedő bolygónkon. Mindenfelé halál esőzött az egekből - az agneya fegyverből kirobbanó lángok sűrű nyilai és a tűz gomba alakú felhői okádták a halál sugárzó hullámait a csatamezőkre, elporlasztva mind az embereket, mind a gépeket. A tudás, amely fölött oly gondosan őrködtek s amelyet vigyázva mentettek át az özönvízen, most a pusztítás eszközévé vált. A halál lett az úr, s a halál émelyítő büze uralkodott ott, ahol valamikor büszke városok álltak. Véget ért az egységes világ - zűrzavar tombolt a helyén.

156

Mivel megcsappant a tudás, megszűnt a hírközlés s a bizonytalanság meg a gyűlölet lett a közös nevező a harcoló nemzetek közt. Nem cserélték ki többé egymással a gondolatokat meg a fogalmakat, így a találékonyság meg a műszaki fejlődés hirtelen véget ért. Olyan volt ez, mintha valamely óriási kéz egyetlen csapással megdöntötte volna a nemzeteket, megragadta és visszarántotta volna a tudomány gyepőlőit.

A világnak másodszor is meg kellett változnia. Akik túléltek a harcot, maguk mögött hagyták az olvasztott városok lidérces álmát, hátrahagyva azokat a rádiumsugárzás karmainak. Kis rémült csoportokban indultak el, hogy újrakezdzék az életet azokban a hegyekben és őserdőkben, amelyeket nem érintett a világfölfordulás.

A barlangokba és üregekbe menekülés új élet kezdetét jelentette, igen különbözőt azoktól a vitatható áldásoktól, melyeket a művelt társadalom juttatott nekik. S míg az összeomlott társadalmak kutattak az újjáépítés módjai után - az emberek próbálták az emlékezetükbe idézni azt, amit valamikor tekercsekre és fényképekre bízta - a barlanglakók elszigetelődtek az események főáramlatától. maradványaik még mindig fel-felbukkannak s ezzel hozzájárulnak a fejlődéselméletnek nevezett vitához.

A történelem új kerete, mely fölfedezéseken és kéziratfordításokon alapul és felöleli az emberi faj özönvíz óta lezajlott történelmét arra mutat, hogy valóban nem volt egyenes, fokozatos öröklés. Ehelyett a kőkorszak fejleményei és Egyiptom, meg h9ezopotámia művelődései csak összefüggéstelen oldalágai voltak a világnak a bábéli világközpont építése utáni részekre szakadásának. Kezdetleges és fejlett társadalmak éltek egyazon időben s kölcsönösen tudtak egymás létezéséről.

A "majomember" halála

A tudósok - elméletük bizonyítására - egészen néhány évvel ezelőtti g, a származás feltételezett

157

vonalanak más-más helyére osztályozták szét a különböző történelem előtti csontváztröredékeket, kezdve az úgynevezett majomemberrel, egészen a mai emberig. Az újabb leletek azonban felszínre hozták azt a nyugtalanító tényt, hogy mindig is éltek emberek a földön, nem mint emberszabású majmok vagy kezdetleges lények leszármazottai, hanem mint ember, egész az idő kezdete óta. Azok, akiket majomembereknek nevezünk egyszerűen olyan emberek voltak, akik az alapvető emberi családból züllöttek le. Kurten Hjorn a Nem emberszabású majmokról c. mű szerzője írja: "Az utolsó évtized folyamán lehetővé vált

bebizonyítani azt, hogy a sokkal távolabbi múltba lehet visszakövetni az ember származását, ahol még mindig megtartja egyedülálló jellegét. Lényegében véve ma már kétségbe vonhatjuk azt, hogy ősrünk valaha is olyan lény lett volna, akit emberszabású majomnak nevezhetnénk. Az állattan szemszögéből nézve ez nagyon is ésszerű. Az emberszabású majmok és az emberek között bonctanilag...túl nagy a különbség ahhoz, hogy az aránylag nem régi közös őssel legyen összeegyeztethető és ugyanez vonatkozik a viselkedésükre is." /1/

Ez valóban a fölfedés kora, még ha nem is mindenki ért egyet a felfedezésekből levont következtetésekkel. Az ember "fejlődése", ha ezen a műszaki visszafejlődésén át nézzük azt bizonyítja, hogy az ember nemcsak hogy nem fejlődött, hanem inkább hanyatlott. A fejlődélmélet hívei közel száz éven át a mai ember közvetlen őseinek a neandervölgyi embert tartották, akinek Európában bukkantak részleges csontvázmaradványaira. De a nemrégiben a Közel-Keleten talált neandervölgyi emberek csontvázai fejlettebbek, csaknem azonosak a homo sapienssel, mégis, ennek ellenére régebbi időkből származnak, mint a Nyugat-Európában talált csontváz töredékek. Ez annak elismerésére kényszerítette az őslénytan szakembereit, hogy a nyugat-európai neandervölgyi emberek hanyatlást jelentettek. Az európai neandervölgyiek elfajulásának legkielégítőbb magyarázata a következő: Ezek az emberek szabad akarataukból megszakított-

158

ták a kapcsolatot a művelt központokkal. Rövid idő múlva pedig a jégkorszak elkülönítette őket az emberiség többi részétől, azoknak a jégmezőknek következtében, melyek Észak- és Közép-Európát takarták. Elszigeteltségük és csekély számuk miatt mindennapos jelenség volt köztük a vérrokonok összeházasodása. A korlátozott véráramlás következtében jelentősen megnövekedtek az egészségtelen örökölt vonások előfordulásai, ami születési hibákhoz, nyomoréksághoz vezetett. Ebből alakultak ki azután a nyugat-európai neandervölgyi maradványok csontvázalkatának jellegzetességei.

Az őslénytan néhány tudósa ma már hinni kezd abban, hogy ez a magyarázat érvényes, nemcsak a neandervölgyi, hanem a többi kezdetleges majomemberre is. Coffin Herold, a michigani Berrien Springs Földtani Kutatóintézetének kutatótanára jegyezte meg: "A neandervölgyi és felső kőkorszakbeli emberek nemigen használhatók a fejlődélmélet támogatására, mivel nagyon hasonlítottak a mai emberre. Különösen érvényes ez a közelmúlt leleteire. A neandervölgyi ember szokásos leírása nagyrészt azon a neandervölgyi férfi csontváz maradványain alapul, aki súlyos csont- és izületgyulladásban szenvedett."

Két kutatónak, ifj. Straus William és Cove A.nak A kórbonctan és a neandervölgyi férfi testtartása című cikke erőteljesen alátámasztja ezt a következtetést: "Semmi okunk sincs feltételezni, hogy a negyedik jégesezés korából származó neandervölgyi férfi testtartása észrevehetően különbözött volna a mai ember testtartásától" - mutatnak rá. "Ezzel nem akarjuk azt állítani, hogy testrészein és koponyáján nincsenek különös vonások, melyek együttesen megkülönböztetik őt a mai ember valamennyi csoportjától... Lehet, hogy a gyulladásos öreg ember La Chapelle aux Saints-ből - a neandervölgyi ember testtartásának általános példája, valóban valamiféle bonctani sántítással járt. De ha ez így van, a mai emberek között is vannak megfelelői, akik hasonlóképpen gerincscsontján izületi gyulladásban szenvednek. Torz alakja mi

159

ott nem használhatjuk az egészséges, rendes neandervölgyi ember megbízható képének megalkotásához. Ennek ellenére, ha föl lehetne támasztani s a new yorki földalattira ültetni - föltéve ha megfürdött, megborotválkozott és mai ruhát visel - kétséges, hogy nagyobb feltűnést keltene, mint a földalatti némely más utasa." /2/

Ma már akadnak olyan őslénytantudósok, akik ezt a magyarázatot kezdik elfogadni s azt is, hogy a visszafejlődést jelentő örökölt vonások nemcsak a neandervölgyi emberre vonatkoznak, hanem az összes többi úgynevezett majomemberre is. A hanyatlást jelentő örökölt vonásokkal rendszerint két testi fogyatékoság jár: a belső elválasztású endokrin és pajzsmirigy rendellenességek, melyek kihatnak a csontok és más szövetek fejlődésére, aminek a fej és a végtagok beteges megnagyobbodása és hülyülés a következménye. E két rendellenesség orvosi leírása hasonlít az ún. majomember maradványainak mai őslénytani leírásához. Ilyen állapotok ritkán fordulnak elő a nagy nemzési választékkal rendelkező népeiségek között, de mint már említettük, uralkodóvá válhatnak olyan népben, mely elszigeteltsége következtében gyakori a közeli rokonok házassága. Ezzel a gondolattal a fejünkben érdekes felfigyelnünk arra, hogy milyen területeken találták az ún. majomemberek legfontosabb példányait: Jávai majomember; kínai majomember; a déli majomember Dél-Afrikából s a legkezdetlegesebb neandervölgyiek Európa nyugati részeiből.

Amikor abból a szemszögből gondolkodunk el e helyeken, hogy az özönvíz után az emberek az Araráttól terjedtek el azt látjuk, hogy az Ararát a középpont s a kezdetleges emberek maradványai a külső széleken találhatók.

Bár a kőkorszak kifejezés nyilván nem használható a zűrzavaros műveltség e maradvékaira, akik a művelt társadalmaktól távol kapartak ki maguknak szűkös megélhetést, jobb kifejezés hiányában meg kell elégednünk ezzel. E menekültek csoportjai rendszerint az olyan legtartósabb anyagok lelőhelyeinek közelé-

160

ben találhatók, mint például a kő meg a csont, és a nevük is ebből ered. Ez mégsem jelenti azt, hogy kizárólag ezeket az anyagokat használták föl. S valóban bizonyítékok vannak arra, hogy ezek az emberek, akár fejlettebb társadalmakban élő embertársaik, nemcsak tudtak a fémekről, hanem föl is használták azokat. Igaz ugyan, hogy a kőkorszakbeli maradványok közt nem találtak fémszerszámokat, mivel a fémszerszámok, ha az időjárás viszontagságainak tesszük ki őket, pár száz év alatt elrozsdásodnak. az, hogy az életben maradtak valóban ismerték a fémeket nyilvánvalóvá válik, ha meggondoljuk, hogy a világ szelvényében-hosszában jónéhány történelem előtti bányára találtak. Elba szigetén olyan vasércbányák vannak, melyek eredete belevész a történelem homályába. Már a régi görögök ősréginek tartották e bányákat s a pelasgicusoknak tudták be az eredetüket, akik a történelem előtti időkben a Földközi-tenger keleti vidékeit lakták.

Európán kívül néhány, a közelmúlt ásatásainál napfényre került lelőhely igen megnövelte a történelem előtti bányászatról fölhalmozódott tudásunkat. A dél-afrikai Swaziföld Plgwenya nevű helysége közelében 1967-ben és 1969-ben végzett kutatás kimutatta, hogy a jelenlegi bantu néger bozótlakó és hottentotta lakosság előtt valaki már bányászta itt a vasércet. Még abban az időben, amikor a különféle helyi neandervölgyi emberek - mint például a rodéziai, a boskopi és florisbadiak - kihaltak. Ezt a vasércet /hematit/ ott találták a Chapelle-aux-Saints mellett, a neandervölgyi maradványokkal is Franciaországban s ugyanabba az időszakba tartoznak, mint a ngwenyai bányák. Ma már az a vélemény, hogy a vérkövet /vasérc/ arcfestésre és temetkezéseknél, emberi vér helyett, szertartás céljaira használták. A vérkő hasonló fölhasználását fedezték föl még oly messze eső földrészen is, mint az ausztráliai partmenta szigeteken, Tasmánián és Dél-Amerika déli csücskén, a Tierra del Fuegonál - s mindig a partmenta vidékeken. Nincs kizárva, hogy a történelem előtti időkben messzi vi-

161

dékre szállították a vérkövet vagy magát a vasat is. Ez a széles körű kereskedelem természetesen egyáltalán nem illik bele a korai ember kezdetlegességéről tartott mai elméletekbe.

1972-ben Ngwenyához közel, a dél-afrikai Határbarlangban Boshier Adrian és Beaumont P Péter végeztek ásatásokat és 10 betemetett történelem előtti bányát találtak, néhányat 15 méter mélyen. Itt is vérkövet bányásztak valamikor. A Határbarlang /Border Cave/ mellett ott találták mind a neandervölgyi, mind a maihoz hasonló kezdetleges emberek maradványait. Találtak mellettük achátból készült, még mindig annyira éles késeket, hogy még a papírt is elvágták. S annak nyomait is, hogy a bányászok számításokat végeztek és csontra vésett följegyzéseket is vezettek. Úgy látszik, a vasérc annyira értékes volt, hogy termelésük számontartására serkentette a kezdetleges bányászokat. Elgondolkodtató tény, hogy Észak-Amerikában találunk a történelem előtti bányászat leglenyűgözőbb bizonyítékaira. A Superior-tó rézben gazdag vidékén, a michigani Isle Royale-on és a Keweenaw félszigeten ősi bányák vannak, melyek eredetéről az indiánoknak semmi fogalmuk sincs. A jelek szerint a legrégebbi időkben több ezer tonnát szállítottak el innét. Mégsem találtak egyetlen művelődésre mutató megmunkált tárgy maradványaira sem, ami tudunkra adná, hogy kik bányásztak itten. Az American antiquarian /25. kötet 258. oldal/ megjegyzi: "E bánya közelében semmi nyoma az állandó településnek. Semmi nyoma háznak, csontváznak, de még egyetlen csontot sem találtak." Azt azonban tudjuk, hogy a történelem előtti bárgyászok nemcsak kitermelni tudták az ércet, hanem messzire szállítani is, mivel sohasem bukkantak az érc egyetlen grammjára sem, melyet 1600 km-en belül használtak volna föl.

Első ízben Knapp 5.0. bukkant történelem előtti bányaaknára 1848-ban, aki a Minnesota Bányatársulat ügynöke volt. A társulat földjén átutazva hosszú egyenes süppedést vett észre a talajon, melyet először az egyik ér szétmállásának vélt. A süppedés

162

üregben végződött, ahol mesterséges ásatások nyomait találta. Amikor kiszórta az összegyűlt hulladékot, jó néhány kőkalapácsra bukkant. A gödör mélyén pedig ércerre, melynek kiaknázását az ősrégi bányászok nyilván nem fejeztek be.

Knapp másik bányát is talált az Ontonagon folyótól 4 kilométerre - a michigani rézövezet mai központjánál. Ez az akna sziklabarlangban volt. Az akna, mely valamikor 8 méter mélyre nyúlt, agyaggal és a növényzet kusza hálójával volt tele, ami igen-igen régi bányára mutat. Hat méter mélyen Knapp hat tonnás kitermelt réztömböt talált. Ezt a tömböt fákka és ékekkel körülbelül másfél méter magasra emelték attól a helytől, ahonnan levágták. Az emeléshez 15-20 centiméter átmérőjű fákat használtak. A tömb végén pedig vágószerszámok nyomai látszottak. A réztömeget magát simára kalapálták, a kiálló részeket pedig letörték róla, hogy könnyebben lehessen elszállítani. Az aknában ott hevert még néhány réztömb is, azonkívül faszén, a tűz más nyomai és egy 16 kilogrammos kalapács.

Az Isle Royale-orv a Superior-tó északi partjához közel is számos bányát találtak. Némelyik akna közel 20 méter mély. Amikor megnyitották a sziget egyik bányáját, a kutatók látták, hogy először 3 méter vastag sziklába vésték az aknát mielőtt elérték az alatta levő kb. 40 cm vastag rézeret. Nyilvánvaló, hogy a bányászok nagyon is értelmes emberek voltak. Tudták, hogy hol kell keresni az ereket s jártasak voltak abban is, hogy a föld alá kövessék azokat. A föld alatt folyosókkal kötötték össze az aknákat s vályúkat vágtak a sziklába, hogy elvezessék a vizet. Az egyik helyen az Isle Royal-on az ősi ásatások több mint három kilométer hosszúak; mégpedig csaknem egyenes vonalban.

Még a michigani leírásoknál is érdekesebb az a lelet, melyet a Szénkor 1954 februári számában jelentettek. 1953-ban az utahi Wattis Lion kőszénbánya bányászai kész alagútrendszerbe törtek be, amelyről nem voltak följegyzések. Az alagutak oly régiek vol-

tak, hogy a bennük levő szén csaknem teljesen oxidálódott s így értéktelenné vált. 1953. augusztus 13-án a műszaki minisztériumból Wilson E. John s az utahi egyetem őslénytani osztályáról Jennings D. Jesse láttak a történelem előtti szénbányák megvizsgálásához. Nemcsak alagutakat, hanem központi széntároló csarnokokat is találtak, ahová a felszínre szállítás előtt gyűjtötték a szenet. Az alagutak 150-180 cm magasak s párszáz méter hosszúak voltak, a korszerű bányák elrendezéséhez hasonlóan követve a szénereket. A tudósok nem találták meg a régi bányarendszer bejáratát, de kb. 2700 méter mélységig követték az egyik 2,5 méter magas alagutat. a későbbi kivizsgálás megállapította, hogy egyetlen környékbeli indián törzs sem használt soha szenet s nem is tudtak senkiről, aki valaha is használt volna. Akár a michigani bányák esetében, valamely vállalkozó szellemű történelem előtti nép nemcsak a bányamérnökségben volt jártas, hanem el is tudta szállítani azt valamely ismeretlen helyre.

A kőkorszakbeli emberek építésze

A megmunkált fémtárgyak hiánya egyáltalán nem bizonyítja azt, hogy a kőkorszakbeli emberek nem használtak fémeket s a tény, hogy barlangokban találták a legtöbb kőkorszakbeli maradványt, nem bizonyíték arra, hogy a kőkor emberei kizárólag barlangokban laktak. A franciaországi Le Grand Pressigny-nél találták meg a világon a legnagyobb kőszerszámgyűjteményt - a beillesztett darabok és kaparók fargott kőkorszakból hátramaradt millióit találták meg 1-2 méter mélységben és ötezer holdnyi területen - s a környéken sincs egyetlen barlang sem. Charrouxnál másik jókora szerszámközpontra bukkantak, ahol a 12 holdnyi telep felszínén az ember még ma is talál történelem előtti kőbaltákat. A Charente folyó partjának domboldalaiban 5 km-en belüli körzetben 49 barlang van, az ásások során azonban egyetlen egyben sem találtak annak nyomaira, hogy valaha is emberek laktak

volna bennük. Lassacskán felszínre jönnek annak bizonyítékai, hogy a kőkorszak emberei jól épített házakban laktak s ez az életmódjuk meg kényelmes életkörülményeik fölborítottak jó néhány eleve megalkotott nézetet. A Magdalén-festményekről világhíres Lascaux barlangokban még mindig jól látszanak a sziklában a lukak, melyek az állványok keresztgerendáit tartották. Valószínűleg nagyon hasonlítottak arra, amit több ezer évvel később Michelangelo használt. Ezek az állványok tették lehetővé a felső kőkor művészeinek, hogy fölrajzolják műveiket a barlangok falára, háromnégy méter magasan a barlang padlója fölött. A barlangokban talált állványoknak messze ható jelentőségük van, mivel Todericu Doru, a bukaresti egyetem tanára szerint az építészet története azt bizonyítja, hogy az állványozás ismerete sohasem előzte meg a falépítést. Ha a lascauxi festők állványokat állítottak föl, akkor valószínűleg azt is tudták, hogy hogyan kell falat rakni. Podericu tanár kijelenti: "Ha megcáfolnánk e következtetést ugyanazt tennénk, mintha azt állítanánk, hogy már a tűz felfedezése előtt gyártottak gyertyákat."

A történelem előtti egyszerű kőépítmények több olyan példányára bukkantak, melyek nagyon is választékos tudásról tanúskodnak. Breuil abbé és Lantirt egyetemi tanár Les Homes de l'age de la pierre ancienne című művükben fejtegetik a Noaillesnél talált történelem előtti kemence esetét. "Négyszögletes kövekből rakták és meszes agyaggal kevert homokkal töltötték ki a kövek közeit." Más szavakkal: a kőkorszakbeli kemence téglalakú kövekből épült és cementhabarcsot használtak hozzá.

Még Kelet-Európában is, ahol az őslakosság nem élvezte a Franciaországban élő Magdalén-kori emberek magasabb műveltségét, még itt is fejlett építőművészetre találunk. Nemrégiben három kunyhó maradványait ásták ki Vestonicénél a Pavlov dombvonulat alacsonyabb lejtőin Csehszlovákiában. A kunyhók közt a legnagyobb 9x12 méteres és szemcsés mészkő - a cement kezdetlegesebb formája - borítja a padlóját. Ugyanígy

165

építették a két kisebb kunyhót is, mészkővel és agyaggal borított körkörös falakból. Ezeket tartják az egyik legrégebbi ránk maradt igazán falnak mondható falaknak. Az is figyelemreméltó a vestonicei ásatásoknál, hogy jól épített kaptár alakú égetőkemencét találtak az egyik kunyhóban s a kemencében még ott voltak az égetett cserép maradványai. Kiástak itt még rókafej és két medvefej agyagból mintázott maradványait is. Tehát az égetett cserép használata nem haladta meg a faragott kőkorszak művelődésének a tudását, mint ahogyan előzőleg gondolták.

Talán a legmegdöbbentőbb történelem előtti építkezés és a művelt társadalom leletei azok, amelyeket Srejovic Dragoslav régész ásott ki 1965-ben a jugoszláv-román határon Starveconál a Danaparton. Amikor a jugoszláv folyóparton ásott, Srejovic először római utat talált. Ez alatt régi görög cserépedény-töredékre bukkant. Ezek alatt pedig csiszolt kőkorszakbeli maradványokra és középkorbeli művelődés készítményeire. Amikor még mélyebbre ásott olyasmit talált, ami egyáltalán nem illett oda: cementpadló maradványait. Pontosabban a padló anyaga helyi mészkő, homok és víz egybeoltása volt, amit nyugodtan nevezhetünk a vegytan és az építőművészet ragyogó eredményének, ha meggondoljuk, hogy néhány évezreddel időnap előtt épült. A cementezett felületek nem voltak rendszertelenek, hanem gondosan lefektetett nagy lapok, melyek házak alapjait alkották. Több alap is épült egymás fölé, ami arra mutat, hogy meg nem határozott időszakon át emeltek itt épületeket, majd építették újra. Ennek ellenére nagyon is egyformák az épületek. A házak szerkezete a későbbi időkben is csak olyan, mint a korábbiakban volt - nincs jele annak, hogy a házépítés fokozatosan fejlődött volna az egyszerűbből az összetettebb szerkezet felé. Hanem inkább az történt, hogy a starvecói falu hirtelen és teljesen kiforrtan fölépült, virágzott, majd hanyatlásnak indult s az emberek elköltöztek onnan, ugyanolyan kifejlett állapotban hagyva ott a házakat, mint ahogyan a helység alapításakor építették őket.

166

Az alapokon kívül az épületek maguk is az építőművészet magas fokáról tanúskodnak. Valamennyinek hosszabb az egyik oldala mint a másik három, 3:1-hez vagy 4:1-hez arányban. A hosszabb 60 fokos körszeletet képez s mindig a Dunára néz, ami a lehető legjobb kilátást nyújtotta lakóinak a folyóra és a környező hegyes vidékre. Minden egyes házban a házzal azonos alakú kemence állt, melyet gondosan faragott kőlapok határoltak s mindig a ház keleti vagyis a napos oldalán. Srejovic fölfigyelt arra, hogy a tűzhely /kemence/ elhelyezése figyelemre méltó, mivel ha meghosszabbítjuk a ház oldalait, akkor a kemence az egyenlőszárú háromszög kellős közepén áll. Nem tudjuk mi volt ezzel az építésszel célja, de nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a következtetést, hogy ismerték a számtant és a mértant.

A házak elhelyezkedésében Starveco falunál is ugyanaz a pontosság és rend nyilvánul meg. Az épületek a folyópart felé kiszélesedő, legyezőszerű ívben álltak. A nagyobb épületek - valószínűleg magasabb osztály vagy a vezetőréteg háza - helyezkednek el a legyező közepén, a kövezett tér körül, mely Srejovic szerint piac vagy sétány volt.

A Starveco melletti település a művelődés más jellegzetességét is mutatja, olyan jellegzetességet, melyről előzőleg azt tartották, hogy csak évezredekkel később fejlődött ki a Közel-Keleten: minden ház kemencéje mögött oltármaradványt ástak ki, ami vallásos hitre és

istentiszteletekre vall. Minden egyes oltár lapos kőből készült, melyen csészeszerű mélyedés van az égőáldozatnak. Ezzel szemben pedig két vagy több vörhenyes homokkőlap áll. E köveket a néhány kilométerre fekvő kiugró sziklából termelték ki. Jónéhány kőre hullámvonalakat véstek, amit az épületdíszítés legrégebb példányainak tartanak. Még meglepőbb volt, hogy húsz életnagyságú faragott emberfejet is találtak. Az arcokon a szem dülledt, szájuk nyitott és orruk kicsiny. Némelyik szobron látható a váll, a kar vagy a mell kezdete. A starvecoi szobrokat tartják a legrégebbi életnagyságú, kézzel faragott szobroknak azok közül, amelyekről ma tudunk.

167

A falu egyik érdekes jellegzetessége, hogy lakosai igen jó egészségnek örvendtek. A csontok közül feltűnő módon hiányzik az eltorzult vagy beteges és a nők annyira jóltermettek voltak, hogy alig tudták megkülönböztetni a csontjaikat a férfiakétól. Mindkét nem hosszú életet élt, némelyik nyolcvanon fölül, ami valóban hosszú élet volt, ha meggondoljuk, hogy a késő kőkorszakbeli, görög vagy római korban az ötven éves ember már öregnek számított.

Közösségi élet és kereskedelem

A kőkorszak alatt használt üregek és épületek közt annak nyomait látjuk, hogy a lakosság magával hozta azt a fölfogást, hogy a közösségeknek együtt kell működniük és fönn kell tartania egymással a kapcsolatot.

Franciaország dordognei körzetében Les Eyziesnél számos barlang és sziklába véssett hajlék áll egy csoportban, amelyeket egyazon időben laktak. A barlanglakók együttműködésének bizonyítékai korán kezdődnek az aurignaciai korszakban, mikor még alig néhányan éltek itt. A nagyobb tűzhelyek nemcsak megnövekedett népességet, hanem bonyolultabb társadalmi egységet is jelentenek. Egy helyben találtak meg sok azonos szerszámot, ami arra mutat, hogy az ősi emberek mind a munkát, mind a munkahelyet szakosították. Némely helységeket csak alkalomadtán használtak s az itt talált csontok arra mutatnak, hogy e helyek tavaszi és nyári vadászattal függtek össze. A szomszédos települések kicserélték egymással ötleteiket is. Némelyik barlangban lefolyócsatornák vannak a padlón át s minden csatornát ugyanazon elgondolás és szerkezet szerint építettek. Megosztották ötleteiket nagy területek közt is. Les Eyzies üregekben tengerikagyló-darabokat találtak, ami azt jelzi, hogy a partmenti vidékekkel is tartottak fönn érintkezést - 160 km távolságra.

168

Más jelek szerint a barlanglakók jól ismerték a tengereket és a hajózást is. Mint már említettük, a barlanglakó civilizáció először Francia- és Spanyolország nyugati partvidékén jelent meg, mégpedig a tenger felől. Az egyik Montgaudierben talált csontgombra vizet lövelő ábrás cetet és két fókát véstek, de olyan aprólékosan, hogy a vésésen föl lehet ismer-ni a hímet és a nőtényt. Montgaudier több mint 160 km-re fekszik a tengertől. A jelek szerint valaki csontba véste a tengeri életről tett megfigyeléseit s ez a följegyzés eljutott az eredeti forrásától messze, a szárazföldre. Hasonlóképpen Malaga vidékén, Dél-Spanyolország földközi-tengeri partjához közel, Nerja barlangjának mélyen fekvő és csaknem megköze-líthetetlen pontján valaki három delfint festett a barlang falára. Két hímet és egy nőtényt, amint összetalálkoznak. A művésznek - akár az ábrás cet vésőjének - messze kellett hajóznia a nyílt tengerre, hogy efféle jelenetnek lehessen tanúja.

Ha tudtak hajózni, milyen messze vitorlázhattak el? Utazásaik nyomára találunk a Földközi-tenger nyugati medencéjében mindenfelé - Tuniszbán, Szicíliában, Olaszországban,

Marokkóban és Dél-Spanyolországban. S még ennél is messzebb aurignaciai szerszámokat és csontvázmaradványokat találtak még az Újvilágban is. Nyers J.L. egyetemi tanár, a Cambridge Őstörténelemben /I. kötet, 48. oldal/ említi, hogy feltűnő a hasonlóság az aurignaciai kor európai és a Braziliában Logoa Santában és Dél-Amerika keleti vidékeinek más helyein talált kőkorszakbeli koponyák közt. Van der Veer jelenti, hogy az Andok hegységben Quito közelében el Ingornál /Ecuador/ talált vulkánüveg szerszámok kétségkívül nagy hasonlóságot mutatnak a Francia- és Spanyolországban talált felső csiszolatlan kőkorszakbeli szerszámokkal. A kőkorszakbeli embereknek alaposan ismerniük kellett tehát a földrajzot és a hajózást, hogy elérjék e távoli partokat és kereskedést üzzenek az ott élő emberekkel.

169

Választékos ruházkodás

Mikor az átlagember maga elé képzei a kőkorszakban élt embert, rendszerint torzonborz alakot lát, aki csak állatbőrruhát visel a derekán és a fél vállán. Az embertan tudósai évtizedeken át így festették le a történelem előtti népeket. 1937-ben azonban Pericard Leon és Lwoff Stephane az egyik Lussacles Chateaux melletti barlangban néhány, a Magdalén-korból származó vésett követ talált, melyek gyökeresen megváltoztatták az általánosan elfogadott képet. A lapos köveken keresetlen tartású férfiak és nők rajza látható köpönyegben, cipőben, övvel, kabátban és kalappal a fejükön. Az egyik karc fiatal nőt ábrázol oldalnézetben, aki ülve figyel valamit. Nadrágöltönyt visel, rövid ujjú kabátkával, apró cipellő a lábán, díszes kalap a fején. A kalap a jobb fülénél egészen a válláig lenyúlik. Ölében négyszög alakú lapos tárgy, melynek eleje visszahajlik a tárgyra, nagyon hasonlóan a mai erszényekhez. Más köveken férfiak látszanak jól szabott nadrágban és kabátban, széles és csatos övvel, nyírt szakállal és bajusszal.

A Lussac-féle karcok ellentmondanak mindennek, amit a történelem előtti idők tudománya addig tanított. Az embertan tudósai azonnal hamisítványnak is kiáltották ki a rajzokat. Azonban elszietett véleménynyilvánításuk ellenére 1938-ban hivatalosan is valódinak nyilvánították a rajzokat. Breuil abbé is azok között volt, akik kimutatták, hogy ezek a jólöltözött emberek valóban a felső csiszolatlan kőkor Magdalén korszakának idején éltek. Ma a kőkarcok javarésze Lussac-lea-Chateaux-ban van, a történelem előtti idők könyvtárában. Néhányat pedig a párizsi Musée de l'Homme állít ki. De azokat a rajzokat válogatták ki a közszemlére, amelyek nem túl sokat árulnak el s nem ütköznek túl élesen a hagyományos elméletekkel. A többi a raktárakban van és csak különleges engedéllyel tekinthetők meg s akkor is csak azok, akiknek "megfelelő megbízóleveleik" vannak. Azt tartják, hogy

170

a rajzok túlságosan "nyugtalanítóak" ahhoz, hogy közszemlére állítsák ki őket.

A Lussac-féle karcok azonban egyáltalán nem az egyedüli bizonyítékok arra, hogy a kőkorszakban választékosan ruházkodtak. A délnyugat-afrikai Kalahári sivatag történelem előtti barlangfestményei, melyeknek keletkezését a kőkorszak idejére rögzítették, világosbőrű embereket ábrázolnak, szőke szakállal és divatosan nyírt hajjal. Lábukon magalszárú cipő, ruházatuk többi része pedig feszes nadrág, többszínű ing és kabát, sőt kesztyű. Az északi területeken Moszva közelében, Vladimir városa mellett találtak faragatlan kőkorszakból származó sírt, mégpedig Bader Ottó egyetemi tanár, a szovjet Tudományos Akadémia Néprajzi Intézetének kutatója. Vlagyimir embernek nevezték el a leletet s ez a történelem előtti időkben élt férfi rénszarvasokra és mamutokra vadászott. Ruháinak maradványaiból

kiderült, hogy jólöltözött férfi volt. Jókorá szőrmenadrágot, hímzett inget és nagyon célszerű kabátot viselt. Magukból a ruhadarabokból alig maradt meg valami, de az épségben maradt elefántcsont csatok és gombok segítségével meg tudták állapítani, hogy mit viselt.

Kezdetleges művészet messze meghaladja az idejét

A kőkorszak művelődésének legáltalánosabban elismert oldala a művészete, mely különféle alakban jutott el hozzánk. Ezek közt a leglenyűgözőbbek a délfrancia Lascaux, Altamira és más üregekben, valamint Észak-Spanyolországban található színes festmények. A faragatlan kőkorszakbeli művészet először a Cromagnon hajnalán tűnt föl, az aurignaci szakasz idején s a gravetti alatt válik hangsúlyozottabbá és széleskörűbbé. A gravetti maradványok közt a legtöbb lelőhelyen faragott női szobrocskát találunk - melyeket jelenleg Vénusz-alakocskáknak neveznek - Európa és Ázsia széltében-hosszában, keleten egészen Szibériáig. De csak a Magdalén- korban beszélhetünk igazán

171

e művészet tetőpontjáról, amikor sokféle modorban és különböző megjelenési formában virágzott.

A Magdalén-kori barlangművészetből, a képek létrehozásának módjából sok mindent tanulhatunk fejlett művelődésük felől. A barlangfestés első lépése az volt, hogy felvázolták az állat vagy más tárgyak körvonalait, mégpedig vagy faszénnel, vagy palával. Ezt követte a színek fölkenése, amit többféle úton végeztek: ujjal, szőrme ecsettel, tollakkal vagy vessző-seprőcskével, mohacsomóval, üreges csonton vagy nádron át ráfújással, vagy állati zsírokban kevert festékporból készült színezőkrétákkal. Altamirában találtak is néhány ilyen krétát.

A barlanglakók rendelkezésére álló színek száma kissé korlátozott volt. Nem használtak kéket vagy zöldet, hanem mangánoxidból keverték viola-feketét. Vegyelemzésükből kitűnik, hogy a legelterjedtebb szín az okkersárga volt, vagyis vasoxidok, a piros és a narancs /vasoxidból és bölénylvérből/, azonkívül a barna és a fekete /fölmelegített állatszíról és faszénből/.

A festők szembeszökő, háromdimenziós hatást értek el azzal, hogy kihasználták a barlang oldalának és mennyezetének egyenetlenségeit. Az apró lukakból bölényszem lett, a repedésekből az elejtett szarvas sebesülése, a kitüremkedésekből pedig fej vagy gyapjas orrszarvú és a mamut púpos háta. Még ma is, ha elnézzük e barlangfestményeket, a szikla természetes domborulatain játszó fény és árnyék azt a hatást kelti, hogy az állatok élnek és lélegzenek, ami egyedülálló a művészettörténelemben.

Ha közelebbről vizsgáljuk a festményeket kiderül, hogy mind a rajzolás, mind a festés lendületes, biztos vonalakkal készült. Kevés rajtuk a hiba és a kiigazítás. Ez azt bizonyítja, hogy a festők igazi mesterek voltak, akik hosszú évek gyakorlatával és tapasztalatával tettek szert önbizalmukra és pontosságukra. Dél-Franciaországban Limeuilnál 137 kőlapot találtak, melyeken a faragatlan kőkorszakból visszamaradt gyöngécske rajzok vannak. Azonban minden egyes rajzon látszik, hogy valaki, aki nyilvánvalóan éret

172

tebb művész volt, gyakorlott kézzel húzta át és javította ki őket. Ezek a rajzok magukon viselik annak jeleit, hogy a tanító keze rajzolt bele a tanulók gyöngécske igyekezeteibe - a mester szoktatta a kezdők szemét a művészi szemléletre.

Úgy látszik Limeuil képzőművészeti iskola volt nem csak a rajzolóknak, de a festőknek is. Az egyik mellékbarlangban fűjásra kész festékkel telt csontcsöveket ástak ki s kőpalettát, melyen vastagon állt az okkersárga, készen arra, hogy ecsettel a falra fessék.

De nemcsak tanították a rajzolást, hanem kicserélték az ötleteiket a távolabbi helyekkel, olykor nagy távolságokon át. 1903-ban méltóságteljes öreg bölény rajzára bukkantak, melyet egyéni módon festett valaki az egyik barlang falára a franciaországi Dorgogne megye Font-de-Gaume nevű helysége mellett. 23 évvel később 300 kilométernyi távolságra fekvő másik barlangban kiásták azt a kőlapot, amelyikről a vén bölényt festették. Valakinek kétségkívül megtetszett a Font-de-Gaume-i kép, megszerezte a festőtől a vázlatát s hazavitte emlékébe, vagy pedig azért, hogy ő is lefesse.

Silvelberg Robert, a történelem előtti idők szakértője írja a faragatlan kőkorszak festményeiről: "A barlangfestmények kihozzák a sodrúkból azokat, akik úgy szeretnek a negyedkori emberre gondolni, mint aki alig volt több az emberszabású majmoknál. Pedig ezek az ősi emberek nemcsak nagy hozzáértésről tanúskodnak, hanem a következtetések ezernyi ágazatára készítetnek: arra, hogy a kezdetleges emberek folyamatos és kialakult szervezett társadalomban éltek és ugyanez érvényes a vallásukra és a művészetükre is. Bosszantó volt nekik tudomásul venni azt is, hogy Nyugat-Európa legrégebbi lakossága... a művészi alkotások oly magas fokára hágott föl, melyre nem értek föl újra, csak a keresztény kor késő szakaszán. Ezek a festmények szétzúzták azt az elméletet, hogy az embernek a barbarizmusból való kimenekedése fokozatos és mindig fölfelé ívelő volt." /3/

173

Albright F. William A kőkorszaktól a kereszténységig című művében következőképpen összegezi a mai, a faragatlan kőkorszak művészetében végzett kutatás eredményeit. "Bár természetesen ma mérhetetlenül több eszme, műszaki tudás és eszköz áll rendelkezésünkre, mégis nagyon kétséges, vajon az ember művészi képességei bármivel is magasabbak lennének ma, mint a történelem előtti idők vége felé voltak.

Példák a történelem előtti számtantudományra és csillagászatra

Mind a barlangfestmények, mind a kő és csontvésesek közt nemcsak a természet és a mindennapi élet élethű másolatát látjuk, hanem igen számos elvont jelet is, melynek neve: fedőszerű, buzogány alakú és címerszerű. A jelképek olykor fölismerhetők, máskor nem. Kétségtelen, hogy ezek a jelek gondolatok közlésére szolgáltak, azért a kőkorszak képírásának tekintjük őket. Sok esetben az elvont jelek egyszerűen vonalak, karcolások és pontok sorai, de gondosan tervezett elrendezésben. a történelem előtti idők legtöbb szakembere eleinte csak kezdetleges díszítésnek tekintette e sorozatokat. Ma már azonban jegyzeteknek tartják őket - némelyek kizárólag számadatok, mások időrendi sorrendek följegyzései, melyek afféle jelenségeket rögzítenek, mint például a holdváltozások.

A legérdekesebb ilyen történelem előtti jegyzetet az ukrainai Kievtől nyugatra eső Gonc mellett találták mamutagyarra róva. A rovátkák a sima felület szélén láthatók, s a mérőrudak beosztásaihoz hasonlítanak. A jelzések vízszintes vonalon állnak s meghatározott közönként hosszabb vonalak osztják őket csoportokba. A sorozaton néhány jelkép vagy alak látható, melyek valamilyen megfelelő időközökben történő eseményre utalnak. Marshack Alexander amerikai kutató elemezte a Bonci jegyzetet s kiderítette, hogy az nem más, mint a holdváltozások részletes följegyzése. Sőt mit több, lehetséges, hogy számításra használták

174

e rovásokat; vagyis arra, hogy előre kiszámítsák a hold változásait. A Bonci csont tehát magas fokú tudományos műszer, ami azt bizonyítja, hogy a faragatlan kőkorszak embere nemcsak számolni tudott és csillagászati megfigyelő volt, hanem tudós is, aki alkalmazni

tudta megfigyeléseit, hogy megbízható képletet állítson föl, amely tükrözi az ismétlődést, melyet az égen látott és mért le.

A műveltebb társadalmakkal való érintkezés bizonyítékai. Egyetemes holdnaptár

A kőkorszakban használt holdnaptár létezése nemcsak tudományos szempontból figyelemreméltó, hanem azt is bizonyítja, hogy kapcsolat állt fenn a kőkorszak népei és az ismert ősi művelt társadalmak között. A régészet legújabb kutatásai felfedezték, hogy a Közép-Kelet és az Újvilág csaknem minden ősi művelt társadalma már fejlődésük legkorábbi szakaszain is elsősorban holdváltozáson alapuló naptárrendszerrel rendelkeztek. Parker A. Richard egyetemi tanár az egyiptomi udvarban használt naptár eredetéről szóló tanulmányában megállapítja, hogy a korai uralkodóházak idején a napon és a csillagokon alapuló naptárrendszert használtak mely abból indul ki, hogy egyszer egy évben a nap és a Szíriusz egy időben kelnek föl. Azt is kifejti, hogy a korai uralkodóházak idején használatban levő jelképek és szertartások utalása szerint már korábbi hagyományos naptárrendszer is létezett, mely a holdváltozások alapján számította az időt, s amely az uralkodóházak előtti időkből, Egyiptom történelmének legkezdetibb szakaszából szár urazott.

Mezopotámiában a sumér városállamok is holdnaptárt használtak. A sumér hónap a hold első sarlójával kezdődött s a hónapok hossza a holdjárással változott - 29 vagy 30 hónapos volt. Ugyanezt találjuk a kőkorszak feljegyzéseiben is. A holdnaptár volt az első naptárrendszer a hindu és a kínai civilizációknál is. Tudjuk, hogy az amerikai földrészekén az első amerind telepések mind északon, mind délen holdnap-

175

tárt használtak. Az inkáknak például a napon alapuló hivatalos naptárrendszerük volt. Az év tizenkét részre osztása azonban arra enged következtetni, hogy korábban holdnaptárunk volt.

A történészek azt állítják, hogy a holdnaptárnak a kőkorszakban és az első művelt társadalmakban való létezése bizonyítja, hogy a kettő egymásután következett. Vagyis szerintük először a kőkorszakban fejlődött ki a hold változásainak számontartása s azután került át fokozatosan évek tízezrei alatt az első művelt társadalmakba. A szent történelem kéziratai viszont az ellenkezőjét bizonyítják vagyis azt, hogy mind a kőkorszak népei, mind az ősi művelt társadalmak közvetlenül örökölték a holdnaptár-rendszert a mindkettőjükénél régebbi civilizációtól.

A Teremtés könyvének 7. és 8. fejezete Noé özönvíz naplóját tartalmazza. A hónapok napjai és az időtartamok, amelyeket Noé az események hasznára alkalmaz, magukban igen keveset jelentenek, de ha beillesztjük őket a jelenlegi zsidó naptárba, akkor néhány igen érdekes tény szűrhetünk ki belőlük. Először is tíz, Noé által följegyzett esemény szombatra esik. Ez se lehet véletlen, mivel azt bizonyítja, hogy ezek az események valóban a zsidó naptárhoz hasonló időszámításon alapultak. Oly rendszeren, mely tudjuk, alapszerkezetében viszonylag változatlanul maradt meg évezredek át. Noénak jártasnak kellett lennie a nap látszólagos bonyolult járásában is, mert naplójában följegyezte a 365 napos naprendszeren alapuló év múlását. A legjelentősegteljesebb tény mégis az, hogy a zsidó naptár, akárcsak az amit Noé használt, a hold-számította 354 napon alapul. Ez arra utal, hogy közvetlen az özönvíz után ezt a rendszert használták. Noé kétségkívül továbbadta azt a leszármazottainak. A bábéli kudarc után leszármazottainak egy része, tudjuk, civilizált maradt, mások pedig elvesztették művelődésüket. A holdnaptár azonban úgy látszik, használatban maradt mind a történelem előtti kezdetleges emberek közt, mind a Babel utáni művelt társadalmakban.

Beilleszthetetlen ábécék és ősrégi emlékek

Talán az a legfigyelemreméltóbb bizonyíték arra, hogy a kőkorszak művelt társadalma kapcsolatot tartott fenn a Földközi-tenger melléki civilizációkkal, hogy a faragatlan kőkorszakból eredő maradványok közt oda nem illő írást találtak. A francia Rochebertier város mellett levő barlangban talált rénszarvascsonton látható jelek nem díszítések csupán. Minden szempontból úgy néz ki, mintha valamilyen írásforma betűi lennének. Első pillantásra azt gondolná az ember, hogy ez kétségbevonhatatlanul bebizonyítja, hogy a faragatlan kőkorszakban írott nyelv létezett, a rénszarvascsontból levont következtetések azonban ennél továbbmennek. E betűk hasonlítanak, némely esetben pedig azonosak Tartessos, a Spanyolország déli részén volt városállam titokzatos írásával. Vannak akik Tartessost a bibliai Tarsusnak tartják. Az teszi ez írásokat igazán figyelemreméltóvá, hogy a maradi történészek a Magdalén-korba sorolják be a rénszarvascsontot, időbeosztásuk szerint kb. 12.000 éves - a tartessosi művelt társadalmat pedig nemrégiben Kr.e. 2500 és 2000 között létezettnek állapították meg. Ebben az időrendben nyilvánvaló az ellentmondás, mert a lehető legvalószínűtlenebb az, hogy valamely kialakult írás aránylag változatlanul maradjon fenn csaknem tízezer éven át. Ellenkezőleg: a két írás hasonlósága azt bizonyítja, hogy annak a két művelődésnek, ahol megtalálták őket, egyidőben kellett létezniük és nem választotta el őket az említett hallatlanul hosszú idő. A tartessosi művelődés időpontja egyre pontosabban bebizonyul és ha kapcsolat áll fenn a faragatlan kőkorszak népe és Tartessos városa közt, akkor egyazon időben kellett létezniük. Más leletek is ezt bizonyítják. Le Mas d'Azil és a Madelaine-nél talált faragatlan kőkorszakbeli agancsokon olyan írásjeleket találtak, melyek azonosak a Kr.e. 2000 körüli föníciai írással. Le Mas d'Azil az a hely, ahol számos, a középkor azili szakaszából származó festett kavicsot is találtak. A kavicsok közül néhány

177

olyan jelekkel és jelképekkel ékes, amelyek valamikor a legelterjedtebbek voltak a Földközi-tenger medencéjének összes vidékein - újra: Kr.e. 3000 és 2000 között.

Az ősi művelődések följegyzéseiben és irodalmában számos beszámolót találunk arról, hogy az ő korokban kezdetleges emberek is éltek és tartottak fenn kapcsolatot a művelt emberekkel. Az egyik legrégebbi, a történészek előtt ismeretes hagyomány a Gilgames hősköltemény Mezopotámiából, mely hősenek, Gilgamesnek a történetét mondja el és számos kalandjáról számol be a közvetlen Babel utáni világban. Gilgames kalandjainak társa az Enkidu nevű különös egyén volt, akinek igen érdekes az eredete. A hősköltemény leírja, hogy Endiku fiatal korában állatként élt az állatok között. Hosszú volt a haja, körme és foga átalakultak, hogy növényeket gyűjtsön és egyék. Nem ismerte az értelmes beszédet, pontosan úgy, ahogy a kezdetlegesebb történelem előtti elkorcsosult fajok sem ismerték. Szép napon művelt kortársai rátaláltak, foglyul ejtették s megtanították a városlakó élet kényelmeire. Figyelemreméltó tény, hogy Enkidu háttere egyáltalán nem volt szokatlan. Kezdetleges életformáját mindennapos esetnek tartották, amiből az következik, hogy akkoriban más emberekről is tudtak, akik hasonló körülmények között éltek. Enkidu szerepe azért egyedülálló a történelemben, mert a leírás szerint egyike volt a ritka vadembereknek, akik teljesen beilleszkedtek a sumér civilizációba.

Indiában másik hősköltemény - a Ramayana - olyan emberfajt ír le, akiket majomembereknek nevez és akik a nemes Rámát segítették, amikor a ceyloni Ravana királyság ellen vívott háborút. Leghíresebb volt a hadvezérük, űanuman. Emberszabású majom a külseje, amint azt a Ramayana és a Mahabharata leírja, de jó humorérzéke volt, értelmesen

beszélt és igen hősiiesen harcolt. Arról volt nevezetes, hogy jól ismerte a hegyeket meg az erdőket /földrajz/ és jól tudott gyógyítani ritka növényeivel /gyógyfüvek/. Ma mint olyan költő ismert Indiában, aki kőbe véste verseit. A rege

178

háttére az az emlékezet, hogy valamikor olyan elkorcsosult emberek éltek, akik kőből készítettek maguknak sok mindent. Az sem kevésbé fontos, hogy Délkelet-Indiában ma milliók istenként tisztelik Hanumant, pontosan azon a vidéken, ahol a legnagyobb a faragatlan kőkorszakbeli leletek száma. Érdekes furcsaságként itt említjük azt is, hogy sok hindu vélekedése szerint a yeti - a titokzatos himalájai óriás majomemberek - talán Hanuman és majomhoz hasonló, de értelmes népének a leszármazottai.

Az ősi kínaiak is emlegetnek kezdetleges emberfajtát, akik az ő művelt társadalmuk kortársai voltak. A kínaiak azonban barátságtalan népségnek írják le őket. Az elkorcsosult emberek Mao-co néven ismeretesek a Shu King iratokban. /4. rész, 27. fejezet, 291. oldal/. Ez az irat úgy írja le őket, mint az "ősi és elkorcsosult faj, akik a régi időkben visszahúzódtak, hogy sziklabarlangokban lakjanak s akiknek a leszármazottai még ma is megtalálhatók Kanton vidékén." Érdekes emlékezetbe idézni, hogy Hon Kong volt az a hely - alig néhány mérföldre Kantontól -, ahol a Giganthropus óriási fogát megtalálták. A Shu King elmondja, hogy a Mao-co faj régen "nyugtalanította az országot, mely megtelt rablásokkal". Huang-ti nagyúr, az isteni uralkodóház egyik császára fölismerte, hogy ezekben az emberekben nincsen semmi erény, ezért parancsot adott ki tábornokainak Csangnak és Lt-ynek, hogy irtsák ki őket. Lehet, hogy ez a népirtás felelős azért, hogy a Sinanthropus és a Giganthropus hirtelen eltűnt a kínai őslénytani följegyzéseiből.

Feltűnően hasonló leírást találunk a Bibliában Jób könyvében a kezdetleges emberek fajtájáról. Az özönvíz utáni pátriárka vad népet emleget, akikkel nem kíván érintkezni. Úgy írja le őket, mint akik magányban élnek a vadonban, füvet és falevelet esznek s gyakran lopással szerzik meg élelmüket - akár a Mao-co - és tolvaj meg rabló a nevük. Ezek a vademberek a sziklák és szirtek közt laknak, ordítanak akár az állatok s nem tudnak értelmesen beszélni. Jób mint

179

a föld átkait és a bolondok gyermekeit ítéli el őket. Számos hittudós véleménye szerint Jób azonos Jabobbal, Joktan tizenharmadik fiával, akiket a Teremtés könyvének 10. fejezete említ. Ha ez az azonosítás helytálló, az azt jelenti, hogy Jób Noé hatodik leszármazottja - kb. Kr.e. 2698-2348-ig élt. Ez az időrend közvetlenül a Babel utáni korokba rögzíti őt is meg a vadembereket is.

A választékos műszaki tudás elemei a kőkorszak művelődésében

Nemcsak annak akadunk nyomaira, hogy a kőkorszak művelődései és az ismert ősi civilizációk közt kapcsolat állt fenn, hanem arra is találunk példát, hogy a kezdetleges történelem előtti népek időnként érintkeztek és hasznát látták annak, hogy más, ismeretlen és igen fejlett művelt társadalommal is kapcsolatot tartottak fenn. Több leletből arra következtethetünk, hogy a történelem előtti időkben igen fejlett sebészműtéteket hajtottak végre. Jogharian Andronik egyetemi tanár, szovjet Örményország jereváni orvosi egyetemének embertantudósa és műtétes sebészetének igazgatója a Szevan-tó közelében levő Ishtikunuy ősi telepéről hozott koponyákat vizsgált meg. E települést a kuric nevű történelem előtti nép lakta a Kr.e. 2000 előtti időkben.

A Jagharian tanár megvizsgálta koponyák közül kettőn rendkívüli hozzáértéssel végzett fejsebész műtétet hajtottak végre. Az első hajdani asszony koponyája volt, aki 35 éves korában halt meg. Az asszony fiatal korában fejsérülést szenvedett, ami körülbelül négyzetcentiméternyi lukat ütött a koponyáján. E baleset kétségtávolan födetlen agyszövetet hagyhatott hátra és nagy vérvesztéssel járhatott. A történelem előtti sebész nagy szakértelemmel állatcsont dugót helyezett a lukba s az asszony túlélte a kényes műtétet. Ez abból látszik, hogy a koponya csontja körülötte az állati csontot, mielőtt az asszony - évekkel később - végül is meghalt.

180

A második kuric koponyán még bonyolultabb műtét nyomai látszanak. A koponya másik asszonyé volt, aki kb. 40 éves korában halt meg. Tompa tárggyal vágták fejen, ami kb. 7-8 négyzetcentiméteres léket ütött a koponyáján, szilánkokra hasítva a koponya belső csonttrétegeit. A négyezer évvel ezelőtt élt sebész gondosan nagyobb léket vágott a lék körül, hogy kiemelve a szilánkokat, melyek behatoltak az agyvelőbe. Még mai szemmel nézve is igen-igen súlyos műtétről volt szó. A történelem előtti sebészlet mégis jól sikerült. A jelek szerint az asszony 15 évvel élte túl a műtétet. Jagharian tanár, miután megvizsgálta az örmény ásatások során talált mindkét koponyát, mind a sebészket, a következőket mondta: "A Szevan-tónál olyan vulkáni üvegből készült 4000 éves pengéket találtunk, melyek még most is annyira élesek, hogy használni lehetne őket. Ha meggondolom, hogy aránylag kezdetleges eszközökkel kellett műtéteket végrehajtaniuk, meg kell állapítanom, hogy fejlettebb módszereik voltak, mint a mai sebészeknek." /4/

1969-ben ismét olyan választékos történelem előtti sebészlet bizonyítékára bukkantak, melyet még az örményországi kuric leleteknél is régebbinek tartanak. Marmarjan Leonid egyetemi tanár vezetett a leningrádi és ashabadi egyetemek kutatóiból összeállított csoportot Közép-Ázsiába. Harminc koponyát találtak. Az időmeghatározó módszerek a kora faragatlan kőkorba helyezik a leleteket. A koponyákat elszállították Ashabadba az egyetemre, ahol tudományos vizsgálatoknak vetették alá őket.

A Szovjet Tudományos Akadémiának még 1969-ben adott jelentésükben megállapították, hogy a középázsiai csontvázak sebészlet jeleit viselik magukon. Akár a Szevan-tó melletti fölfedezéseken, ezeken is megállapítható volt, hogy sikeres koponyaműtéteken mentek át. De mikor a szovjet tudósok megvizsgálták a csontvázakat, megdöbbenve állapították meg, hogy egyik-másik csontvázon a szív táján végzett műtét nyomai látszanak. Az őskori orvosok szak

181

értelemmel vágták el a bordákat, s annak is nyoma volt, hogy a bordák elvágása után tovább feszítették szét az el nem vágott bordákat. Minden jel egybevágott azzal, amit ma szívűt-ablaknak neveznek, s ami ma lehetővé teszi a sebésznek, hogy a szívhez férjen. Az elvágott bordák csontja végén csontképződések jelezték, hogy a betegek 3-5 évvel éltek túl a rendkívül kényes műtétet.

E történelem előtti fej- és szívűt-let sikere olyan tudományos fejlettséget bizonyít, amely nemcsak a faragatlan és faragott kőkorszakbeli művelődések képességeit haladta meg - amint azokat ma fölfogjuk -, hanem messze túlszárnyalták a legtöbb ősi, sőt a közelmúlt művelt társadalmainak lehetőségeit is. A történelem előtti műtétek hallatlanul fejlett bonctani tudást tételeznek föl - különösen a vérkeringés és a vérkeringés ellenőrzésének az ismeretét -, valamint a fertőtlenítés és altatás-érzéstelenítés fejlettségét. Ez utóbbi pontok elengedhetetlenek, mert ezek nélkül lehetetlenség akár a legelemibb műtét is. Az ezeken a területeken használt módszerek annyira kezdetlegesek voltak egészen a múlt századig, hogy még egy-egy végtag eltávolítását is sokk vagy fertőzés követte. Arra kell itt a legjobban

fölfigyelnünk, hogy eddig még semmi nyomára sem bukkantunk annak, hogy a kőkorszakban, ahonnan ezek a csontvázak származnak, ilyen fejlett orvosi tudás létezett volna. Tehát vagy kölcsön vették a sebészi tudást, vagy pedig a kőkorszak társadalmaival együttélő, de sokkal fejlettebb műszaki ismeretekkel rendelkező társadalomból jött emberek hajtották végre a műtéteket. Ez a fölfedezés nem is annyira hihetetlen, mint amilyennek első pillantásra látszik ha meggondoljuk, hogy a mai számítógépes művelődésünk is együtt él olyan kezdetleges, kőkorszakát élő társadalmakkal, mint az újguineai vagy az ausztráliai bennszülötteké. S ugyanígy, Dél-Amerikában és a Csendes-óceán szigetein a mi nyugati társadalmunkból jött orvosi hittérítők mentik meg ezrek életét; Afrikában, évezredekkel ez előtt ismeretlen, a mienkhez hasonló, fejlett orvosi

182

tudással rendelkező társadalmak mentették meg a kőkorban a kezdetleges emberek életét.

Mik voltak a betegségek, amelyekkel a maguk népe és a kezdetleges emberek közt szembetalálkoztak? Bizonyára sohasem tudjuk meg pontosan, miféle

betegségek gyötörték az ősi embereket, de a Weisman Átmer new yorki nőgyógyász egyetemi tanár tulajdonában levő ritka szoborgyűjtemény fellebbenti, legalább részben az e kor felőli tudatlanságunk függönyét.

Dr. Weisman néhány évvel azelőtt, amikor először jártunk nála kérdezősködni, a következőket közölte velünk: "Mikor 1944-ben gyűjteni kezdtem, a legtöbb tudós azt a nézetet vallotta, hogy a Kolombusz előtti művészet és tudomány nem nagyon régi eredetű. Az ötvenes és a hatvanas években tett felfedezések valóban nagyot változtattak ez elgondoláson. Ma már tudjuk, hogy több ezer évvel az aztékok, inkák és maják előtt más, magas műveltséggel bíró társadalom élt Amerika e részén. Hagyatékuk nem írott nyelven át jutott el hozzánk, hanem számos kis szobor alakjában szivárgott be a huszadik századunkba. E szobrok tudunkra adják, miféle betegségekben szenvedtek e régvolt emberek.

Amit e szobrok tudunkra adnak, egyszerűen észbontó."

Nézegettük a szobrocscsa-gyűjteményét s hirtelen részvét fogott el az iránt a nemzet iránt, amelyet ezek a szobrok ábrázolnak. E gyakran élethű szobrokon félreérthetetlenül felismerhetők a rák, a fekete himlő, a csont és ízületi gyulladás ismertetőjelei. Egyoldalú étkezés - visszataszító torzulások -, a viselőség különböző szakaszai, végtagok eltávolítása, még császármetszéssel való szülés is aprólékosan kivehetők e szobrokon. "Számos szakértő véleménye szerint nem tanításra használták e szobrokat, hanem a halottakkal temették el, hogy jelezzék a halál okát. Ha ez így van, akkor nem is változott oly nagyot a világ." - fejezte be Weisman. "De ez hirtelen sokkal közelebb hozza hozzánk az egészségügyi állapotaik történetét."

183

E gyűjtemény egyik legérdekesebb vonása, hogy nemcsak megmutatja az ősrégi emberek betegségeit, hanem arra is utal, hogy hogyan kezelték őket. Némelyek a szabad ég alatt feküdtek, mivel számos beteg árnyékvetőkkel felszerelt kezdetleges kórházi ágyhoz van kötve. Mások meg olyan ágyakon fekszenek, amelyekről eltávolították a matracok egr részét, hogy enyhítsék a nyomást az ágysebekben.

A perui Limában dr. Cabrena Jose a perui egyetem embertan és történelemtanára az Andok távoli vidékein több száz inkák előtti szobrot talált. Ezek a szobrok oly választékos és kifinomult orvosi tudásról tanúskodnak, hogy orvostudósainkat megdöbbenetik a belőlük levont következtetések.

Az ősrégi sziklába vésett jelenetek - amelyeket állítólag tudatlan indiánok véstek - többek között szívatültetést ábrázolnak, amelyek mai mértékkel korszerűeknek látszanak.

Ábrázolnak továbbá császármetszéses szülést, agyátültetést és a sebészet más vívmányait, melyek a mi korunkban csak a legutóbbi nemzedékek alatt fejlődtek ki. További kőbe vésések szívűtőket ábrázolnak annyira részletesen, hogy még az erek is látszanak; orvosokat, amint műszereikkel dolgoznak; s betegeket, akiket bonyolult csőrendszer köt az életfönn tartó berendezésekhez.

A tudósok, akik megvizsgálták a véseteket vagy azok fényképeit, szemlátomást zavarban vannak a felfedezések miatt.

Az amerikai sebésztársulat egyik tagja dr. Maxey E. Stanton mondja: "...a kőbe vésett képek szívűtőket ábrázoló fényképein világosan kivehetők a részletek - pontosan lemásolták a szívből kiinduló 7 véredényt.

Az egész kép szívűtőnek tűnik. Az orvosok olyan módszereket alkalmaznak rajtuk, amilyenek mai tudásunkkal érnek föl.

Másik vésett képen a sebészek olyan asszonyon végeznek műtétet, akinek telt hasa, duzzadt melle és az ami magzatnak látszik, erősen arra utalnak, hogy császármetszéses szülést látunk.

184

Nagyon zavarba ejtő, hogy ez ősrégi kőek hogyan viselhetik ennyire korszerű sebésmódszerek följegyzéseit. Úgy látszik, ezek az ősi népek olyan művelt társadalommal kerültek kapcsolatba, mely sokkal fejlettebb volt, mint amilyenek álmunkban sem képzeljük őket."

Ki lőtte le a rodéziai férfit?

Időnként a kapcsolat a történelem előtti nagyon fejlett társadalmak és a kezdetleges emberek közt kevésbé volt békés. Amíg az orvostudomány a halál torkából ragadott ki néhány történelem előtti embert, más, kevésbé szerencséseket fejlett fegyverek öltek meg.

A londoni Természettörténelmi Múzeumban olyan neandervölgyi koponya látható, melyet 1921-ben találtak Rodéziában a Borken Hill mellett. A koponya bal felén tökéletesen köralakú luk látható. A luk körül nem látszanak különös repedések, ami föltétlenül lenne, ha nyíl vagy dárda ütötte volna a lukat. Csak afféle nagysebességű lövedék, mint pl. a puskagolyó üthet ilyen lukat. A lukkal szemben a koponyacsont zúzott a belülről kifelé repülő lövedéktől. Ugyanez a jelenség figyelhető meg a mai áldozatokon, akiket nagy erejű löfegyverrel lönek fejen. Lassúbb fegyver semmi esetre sem ütött volna ilyen pontosan kör alakú lukat és nem zúzta volna szét a csontot a koponya áttellenes oldalán. Nagy tekintélyű berlini német törvényszéki orvosszakértő jelentette ki a leghatározottabban, hogy a rodéziai férfi fejlődését nem okozhatta más, csakis puskagolyó. Ha valóban rálőtt valaki a rodéziai férfire, akkor két lehetőség fényében kell megvizsgálnunk az ügyet: a rodéziai koponya sokkal későbbi mint állítják, semmi esetre sem több 2-300 évesnél s valamely európai gyarmatosító vagy felfedező lőtte át, vagy pedig a csontok olyan régiek amilyenek tartják őket s akkor olyan vadász vagy harcos lőtte le, aki ősrégi, de igen fejlett művelt társadalomhoz tartozott.

185

A kettő közül az utóbbi föltevés látszik valószínűbbnek, mivel 20 méter mélyről ásták ki a koponyát. Csak néhány ezer év leforgása lehet felelős ily vastag lerakódás létrehozásáért. Nevetséges lenne feltételeznünk, hogy a természet alig 2-300 év alatt ennyi törmelék és talajt hordana össze.

Nagy sebességű lövedék ölte meg a rodéziai férfit, de a golyót, mely megölte, az emberi történelem igen korai szakaszán lőtték ki. A rodéziai koponya vizsgálatából levont következtetések nem egyedülálló bizonyítékai annak, hogy a távoli múltban valaki /sőt esetleg néhány nemzet/ löfegyverekkel vagy hasonló harceszközökkel rendelkezett. A moszkvai Őslénytani Múzeumban olyan kiállítási tárgy látható, amely erősen támogatja a föltevést. Ez a tárgy a ma már kihalt ősbölny koponyája. E koponyát a Léna folyótól nyugatra találták s néhány ezer évesnek becsülik a korát.

Ez vonta magára a moszkvai múzeum igazgatóinak, Flerov Konstantin egyetemi tanárnak és tudósainak a figyelmét, hogy a bölny koponya homlokán kör alakú kis luk van. A luk csaknem csiszoltnak látszik. Nincsenek körülötte különös repedések, jelezve, hogy a lövedék ez esetben is nagy sebességgel hatolt be a bölny koponyájába és csaknem vízszintes pályán. Semmi kétség sem fér ahhoz, hogy a bölny élt mikor meglőtték: a luk körül levő csontosodás bizonyítja ezt. A lövész és a bölny közötti távolság azonban túl nagy volt ahhoz, hogy a lövés halálos legyen. Az állat túlélte a sebet s évekkal később múlt ki más okok miatt. Csontjai azonban megmaradtak a hosszú korokon át s velük együtt a valamikor élt nép pusztító hatalmának a bizonyítékai is.

Hetedik fejezet: AZ ÉPÍTŐK TITOKZATOS EMLÉKMŰVEI

Az elmúlt 25 év folyamán, de különösen az elmúlt évtizedben szüntelenül komoly kérdések merülnek föl a fejlődéstudomány érvényességét illetően. Nemcsak a kutatás oly ágairól vetődnek föl a kérdések, mint az élettan, ősléktan, örökléstan és ásványtan, hanem a régészetből is. Abból a tudományból, amely az ősi emberek termékeivel foglalkozik. Az egész világon, csaknem minden földrészben ott állnak a hallatlanul nagy kőépületek, s bár évezredek óta csodálják őket, a tudomány emberei csak a közelmúltban vették őket vizsgálat alá, hogy meg kíséreljék fejteni az építkezések céljának és építésének titkait.

Amit e tudósok találtak, az az ellentmondások óriási tömege.

A történelem népszerű nézete ma az, hogy állatként kezdtünk a meghatározatlan korokon át bukdácsolva végül is emberi lényekké lettünk, csak hogy újra át kelljen vergődnünk a durva szerszámkészítés egymást követő fokozatain. Ez utóbbi időszakot hívják kőkorszaknak. Azt mondják, hogy mindezek után végül is elérkeztünk Egyiptom és Mezopotámia művelődéséig miután a próbálkozásokkal és melléfogásokkal vegyes művelődés - föltalálások és azok magunkévá tételének további hosszú folyamatán estünk át.

Valószínűtlennek hangzik? Igen, annak; mégis ez a történelem szokásos, maradi nézete. Ma azonban már egyre jobban kérdéssé tesszük e fölfogást.

Az ősi elődeink által hátrahagyott emlékművek ahelyett, hogy igazolnák a művészet és tudomány lassú, fokozatos fejlődéséről alkotott fölfogást - ami megfelelne a fejlődéstudománynak - inkább azt bizonyítják, hogy az ember a nagyon távoli múltban fejlett műszaki tudással rendelkezett, mely vagy fölé a mi képességünkkel, vagy meg is haladja azt.

187

A közelmúlt éveiben persze jónéhány elméletet dolgoztak ki, hogy megkíséreljék megmagyarázni az ősi építkezések eredetét, addig azonban lehetetlenség kielégítő magyarázatot találni, míg ezeket az elméleteket össze nem kapcsoljuk az özönvíz előtti műszaki tudás vívmányaival, melyeket valahogyan sikerült átmenteni az özönvíz utáni korba. Az ősember semmi esetre sem volt emberszabású majom. Vitán felül jól ismerte a számtant és az építészetet. Azonkívül olyan társadalmi rend tagja volt, mely városépítésre és művelt társadalmak szervezésére fogta össze az embereket. Ha meggondoljuk, hogy az özönvizet követő első nemzedékek milyen hihetetlen vívmányokat hoztak létre /Bábel tornya, a világ föltérképezése. atomerő, repülés stb./, akkor mélyen elgondolkozhatunk azon, hogy az

özönvíz előtti emberek az építkezés és műszaki tudás milyen fejlett vívmányait valósították meg, mielőtt elnyelte volna őket a világméretű áradás vize.

A Stonehenge-titok megfejtése

Az ősrégi leletek nem könnyen vallják meg titkaikat, ezért szüntelen kutatás szükséges ahhoz, hogy akár a legapróbb részleteket is ki tudjuk csikarni a fennmaradt tudásból, amelyek segítségünkre lehetnek, hogy megértsük elődeink vívmányait. De az eddig tett felfedezések csak növelik mohó vágyunkat, hogy még mélyebbre ássunk.

Amikor le próbáljuk fejteni a homályt a világon szerteszét levő kőépítmények százairól, a titok még csak rejtélyesebbé válik, mivel a történelem előtti, az ugarvonalak keresztező pontjain fekvő emlékműveket nagytudósú faj emelte, mégpedig kifejezett szándékkal. Ezek közül a legrejtélyesebb Stonehenge, a dél-angliai Salisbury síkságon magányosan álló titokzatos kőkör.

A 17. század óta írók és tudósok törték a fejüket, hogy mi célból épülhetett. Sok-sok elméletet főztek ki, hogy megmagyarázzák az eredetét. Talán Hawkins Gerald az, aki legtöbbet tett, hogy megfejtse

188

a kőkör titkát. Hawkins csillagász és történész vélekedése szerint ez az épület nem más, mint óriási csillagvizsgáló. Hawkins, a megfigyelések és kutatás hosszú évei után számítógép segítségével bebizonyította, hogy a Stonehenge állókövei vagy még inkább a köztük levő hézagok, megfigyelőhelyek, amelyek a nap, a hold és a csillagok kelésének és nyugvásának meghatározott pontjaira tekintenek az év különböző szakaszaiban. Számításai kimutatták, hogy a stonehenge-i csillagvizsgáló segítségével pontosan előre meg lehet mondani a mennyi jelenségeit. Stonehenge valójában a lehető legpontosabb tudományos műszer.

Szorgos kutatás kiderítette, hogy e központ az építés három szakaszán ment át, s e szakaszok közt több száz év telt el - hogy kielégítsék valamely fejlődő társadalom igényeit. Az egyik mészkő-feltöltötte bányából /Aubrey-lukak/ vett faszéndarabkák karbon 14-es módszerrel való mérése Kr.e. 2000-re rögzítette az időpontjukat /plusz-mínusz 275 év/. Más lukakból vett mintákat Kr.e. 2200 és 2100 közt rögzítették, ami arra mutat, hogy valószínűleg az özönvíz utáni első évezredben épült. Az építkezés második szakasza /Stonehenge II./ csak néhány száz évvel később következett be. Míg az első szakasz közepre állította be az alapvető tudományos elgondolást, az építkezés újrakezdése gyűjtötte itt össze az első óriási kövekből álló csoportot. Nem kevesebb, mint nyolcvankét óriás 5 tonnás azúrkövet állítottak a régi árok és a földhányásrendszer köré; 180 cm-re helyezve őket egymástól s kb. 10 méterre a középponttól. A kövek kettős kört képeztek, küllőszerűen páronként helyezkedve el. Mivel a körök északkeletre nyitva állnak, a nyári leghosszabb nap napfelkeltjének irányában, a páros kövek valószínűleg megfigyelőpontokul szolgáltak az ősi csillagászok számára.

Azonban nemcsak az a titokzatosság itt, hogy mi volt a céljuk, hanem az, hogy ezek az óriási kövek hogyan kerültek ide, a Salisbury síkra. Minden egyes régész, aki megvizsgálta Stonehenget, más-más elmélettel állt elő, azt azonban egyikük sem tudta megma-

189

gyarázni, hogy hogyan szállították ide a walesi Prescelly-hegységből a nyolcvan öttonnás követ 400 km távolságról, szárazföldön és vízen. Más történelem előtti nép semmi ehhez foghatót nem tett.

Az építkezés harmadik szakasza csak még elmélyíti a titkot, mivel kb. 100 évvel a második szakasz után, Kr.e. 1800 és 1700 közt további 81 vagy még több követ építettek a

szerkezetéhez, melyek súlya 40 és 50 tonna közt váltakozik. A kövek 36 km-nyi távolságból kerültek ide. Azt az elméletet főzte ki valaki, hogy fatörzseken gurított faszánkón húzták ide e hatalmas köveket. Ha valóban ez történt, akkor 8001000 ember kellett minden egyes kő húzásához, további 200 pedig arra, hogy megtisztítsák, elegyengessék előttük az utat, a megfelelő irányban tereljék a szánkókat s a szánkó mögül a szánkó elé hordják a fatörzseket. Még a munkaerő gazdaságos felhasználásával is hét évig tartott volna az összes kövek elszállítása.

Hol volt a nehézségi erő törvénye?

Vagy talán másképp hozták ide? Lehetséges lenne, hogy az özönvizet túlélő özönvíz előtti tudás közt ott volt a nehézségi erő legyőzésének a nyitja?

Bár kézzelfogható bizonyíték még nem bukkant felszínre, akad olyan középkori forrás, mely más magyarázat nyitját nyújthatja.

A 12. századi angol történetíró, a monmouthi Geoffrey jegyzi föl a Historia de Gestis Regum Britanniae-ben a regét, hogy hogyan kerültek ide Stonehenge hatalmas sziklái. Elmondja, hogy Artur király apjának, Uther Pendragonnak a vezetése alatt 15.000 brit foglalta el a területet, ahol az óriási kőépítményt tervezték. Miután biztosították maguknak a földet, hozzáláttak a kövek elszállításához - de sikertelenül. Még amikor "vastag hajólánccokat...köteleket ...ostromlétrákat" stb. használtak is, a 15.000 férfi akkor sem tudta megmozdítani a köveket "tapodtat sem".

190

Egyszerre hangos kacagás ütötte meg fülüket. Merlin, a varázsló lépett elő, aki sereggel jött. Rászólt az emberekre, hogy álljanak félre s "össze kezdte szerelni a maga gépeit", melyek "oly könnyedén fektették le a köveket, ahogyan senki sem képzelte lehetségesnek". "E különleges gépek" segítségével elszállították és fölállították Stonehenge-ben a köveket, ami "újra csak azt bizonyítja, hogy többet ésszel, mint erővel."

Geoffrey elbeszélése persze csak rege, de lehet, hogy a valóság elemeit rejti magában. A nyers erő rettentően sok munkát kívánt volna ahhoz, hogy elmozdítsák a köveket - ha egyáltalán lehetséges lett volna. Azonban mégis odaszállították a köveket, mégpedig előttünk ismeretlen módon. Merlin "gépeinek" említése talán valamely történelem előtti gépezetre vonatkoznak, melyek a kövek emeléséhez voltak szükségesek. Tény az, hogy a mai korszerű daruk és emelő berendezések alig bírják megmoccantani e köveket, hogy a felemelésről ne is beszéljünk, ez a tény az előbbi föltevést támasztja alá. A kövek Stonehenge-hez szállítása csak az egyik nehézség volt. Talán még bonyolultabb feladat volt a kijelölt helyükre állítani őket, mivel az egész csillagvizsgáló nem lapos helyen, hanem lejtőn épült. A mérések kimutatják, hogy az építők hihetetlen pontossággal kárpótolták ezt a talajegyenetlenséget.

Hawkins Gerald írja a Stonehenge-n túl című könyvében: "Megdöbbentő a fölállítás pontossága. Az, hogy a kövek egyenlő magasságra álljanak...már magában nehéz feladat volt. De úgy csúsztatni a nagy tömböt a talajba, pontosan olyan mélyen és nem tovább, hogy centiméternyi pontossággal egy szinten álljanak, ez a szakértelem egész tárházát követelte meg.

Hogyan állították hát föl a köveket? Ha valamelyik kő a fölállítás során túl mélyre üledett, nem lett volna egyszintes a többivel, akkor hogyan emelték följebb? Természetesen, ha nem süppedt elég mélyre, leverhették volna a tetejét - de nem verték le... Valahogyan, valamely ismeretlen műszaki tudás

191

segítségével a stonehenge-iek előre ki tudták számítani, hogy milyen mély luk kell ahhoz, hogy a kövek az alapszintek különbözősége ellenére pontosan egy szinten legyenek, amint azt a felmérés mutatja." /1/

Ha mai építészre bíznák e feladatot, mérőszalagra, függőzsinórra, vízszintmérőre, vízszintmérő távcsövekre, térképekre lenne szüksége, melyek pontosan mutatják a lejtő szögeit, tervrajzokra, melyek félreérthetetlenül meghatározzák minden egyes kő alakját és megfelelő gödrét.

Már első pillantásra nyilvánvaló, hogy Stonehenge éles eszű építőinek olyan pontos szerszámok és műszerek álltak rendelkezésükre, mint amilyeneket ma használunk.

A kövek és az ég

Mióta a tudomány emberei több száz éve vizsgálni kezdték Stonehenge kőóriásait, azóta számos elmélet született arról, hogy mi volt az épület célja. Mikor Hawkins Gerald kutatáshoz látott, az építészet szemszögéből közelítette meg a dolgot. Körbejárta az emlékművet s felfigyelt rá, hogy számos íve igen keskeny, 30-60 cm-es nyílás. Amikor a megfigyelő két egy vonalba eső nyíláson át tekintett ki, akkor a kilátása igen keskeny ívszeletre korlátozódott. Úgy tűnt előtte, mintha az építők le akarták volna szűkíteni a kilátást, hogy csak egyetlen jelenség legyen megfigyelhető. A kövek és ívek elhelyezése talán azzal a szándékkal történt, hogy hangsúlyozzák a megfigyelt rész fontosságát.

Hirtelen az ötlött Hawkins eszébe, hogy hátha az eget akarták vizsgálni e keskeny kilátásokon. Hogy kipróbálja elgondolását, gondosan papírra vetette az összes lehetséges egy vonalba eső ívek alatti kilátópontokat.

Mikor ezzel készen volt, a számítógéphez fordult, hogy megtudja, hogyan nézett ki az égbolt Kr.e. 2000 és 1500 közt, különös tekintettel a nap és a hold rendkívüli állásaira. Ez után már csak a számí-

192

tások műveletterveit kellett összeállítania, hogy megtudja, vajon a stonehengei kilátónyílások egybeesnek-e az égen lefolyt jelenségekkel.

Az eredmény megdöbbenet! A tizenkét legfontosabb kilátópont egybeesett – másfél fokon belül – a hold legfontosabb állásaival; tizenkét további kilátás pedig egyetlen foknál kisebb eltéréssel - a nap legfontosabb állásaival esett egybe. A valószínűség-számításból kiderült, hogy ha több mint 10,000.000 Stonehenget építettek volna, csak egyetlen egy esne egybe az égbolt változásaival.

Semmi kétség sem férhetett a dologhoz. Stonehenge kőkori csillagvizsgálónak épült. Ez a különös sziklaépítmény tulajdonképpen óriási csillagászati számítógép maradványa, melynek segítségével a stonehenge-iek meg tudták jósolni és hallatlan pontossággal megállapítani az ég ismétlődő jelenségeit, s a nap és holdfogyatkozásokat, de azt is, hogy milyen évszakban járnak, mikor kell vetniük és aratniuk.

Az ötventonnás sziklák felállítása után kb. 500 évig használták Stonehenge-t, mielőtt elhagyták volna. A többi csillagvizsgálók azonban, bár kisebbek voltak, továbbra is használatban maradtak. Britannia területén többfelé találunk hasonló kőköröket, amelyek mérete ugyan szerényebb, de ugyanolyan fontosak voltak az építők társadalmára nézve. Stonehenge sohasem volt egyedülálló - csak a mérete rendkívüli.

A közelmúlt években Thoms Alexander, az oxfordi egyetem tanára, részletesen feltérképezte a több mint 600 brit óriás kőkört s időmeghatározó módszerekkel megállapította, hogy Kr.e. 2100 és 1500 közt állították föl őket. Itt is - akár Stonehenge esetében - a keletkezés egybeesett a csillagok akkori állásával.

De további felfedezéseket is tett: sok kör annyira pontosan épült, hogy ma is csak a legképzettebb térképezőcsoport tudja lemérni őket. Például a Stonehengehez közel fekvő Avebury kőkör tudományosan ezredrésznyi pontosságárányban épült. Ugyanakkor a Penmaenmawr-iban csak 1:1500-hoz a méretek eltérése.

193

Ugyanezt a pontosságot találjuk a sokkal kisebb kőköröknél, mivel számos kövön csésze és kör alakú jelzések vannak, s ha gondosan megvizsgáljuk őket rájövünk, hogy ezredcentiméternyi pontosságú az átmérője!

Kezdetleges faragás? Aligha! Ezek az emberek komoly szakértők voltak, mivel 600 kőkör vizsgálatából kiderült, hogy az óriáskövek építői pontosan méret szerint fektették le a különböző mértani alakzatokat. Ez a méret az óriáskő-méter :2720 láb /kb. 830 méter/. Az ősi hosszúság egységessége azt látszik bizonyítani, hogy az összes kőkörök építését egyetlen központi hatóság tervezte és irányította.

"Ez az egység volt használatban Britannia egyik végétől a másikig" vonja le a következtetést Thoms tanár. "A vizsgálat nem talált különbséget a skóciai és az angol kőkörök közt. Tehát központokból kellett kiküldeniük a szabvány mérőrudakat, de hogy ez a központ Európában lett volna vagy itt a szigeten, ezt a jelen kutatás nem tudja megállapítani. A skóciai mérték nem különbözött az angliaitól, legföljebb három század hüvelykkel /tizedmilliméternél kevesebbel/. Ha minden egyes helység a déli szomszédjáról másolta volna a mérőrudak hosszát, a fölhalmozódott különbség sokkal nagyobb lett volna." /2/

Lehetetlen elkerülnünk az ebből levonható következtetéseket. Thoms tanár írja: "A szükséges részek tervezése, akár elvont gondolkodás, akár valamely bonyolult, tapasztalatból levont módszerrel jutottak is el hozzájuk, igen szakképzett gondolkodást kívánt meg. A szükséges fegyelem nem támadhatott volna semmiből. Számításban jártas érvelésnek kellett meghúzódnia a háttérben, amit a bonyolult kőkörök igen értelmes tervezése bizonyít." /3/

Zavarba ejtette a fölfedezése s ezt még súlyosbította a rádöbbenés, hogy sok ovális, ellipszist és kört a Pitagorasz-féle háromszögekkel szerkesztettek. A számítás e módját a görögöktől származónak tartják, mégis ott volt előtte, 1500 évvel Pitagorásznak a történelem színpadára való lépése előtt.

194

4000 évvel ezelőtt tudtak a hold bicegéséről

Az óriáskövekből épített kőkörök közül talán Callernish a legérdekesebb. E kőkör Lewis-orv a külső Hebridák legészakibb szigetén áll. Kövekkel határolt sétány is tartozik hozzá, a legtöbb történelem előtti tájékozódási ponton kívül. A legutóbbi időben ez a kősétány lett az új kutatás legfőbb pontja. Callernishről nézve a szentivánéji holdnyugta Clishamhegy fölött látszik s ez a sétány pontosan a hegy irányában halad.

Mivel a callernishi kőkör és tartozékai csak 1,3 fokkal fekszenek délre a hold északi emelkedésének vonalától, ezért az óriáskövekből figyelő emberek különös jelenségnek lehettek tanúi: minden 18-19. évben a hold mintha megállna foknyival a látóhatár fölött. Ez a 18-19. éves ismétlődés persze ugyanaz, mint amit Stonehengeben figyeltek meg. Olyan irányban állították föl a sétány köveit, hogy a történelem előtti csillagvizsgálók meg tudták figyelni a hold kilengését - kicsiny hullámkilengést, amikor a hold szélsőséges állásba hajlik. Mielőtt Callernisht megvizsgálták volna, abban a tévhitben leledzettünk, hogy Brahe Tycho csak a 16. században fedezte föl e jelenséget. A kilengés időtartama 143 nap s közvetlen a holdfogyatkozások idejére esik el a tetőfokát! Callernish építői a jelek szerint egyedülálló számítógéppel rendelkeztek a holdfogyatkozások megjóslására.

Másik figyelemreméltó szempont az, hogy a Callernishen szemben fekvő nyílások elrendezése ugyanaz, mint Stonehengen, s a legfontosabb megfigyelő-kövek hasonló mértani elrendezésben állnak. Callernish ott helyezkedik el a földrajzi szélességen, ahol a hold érinteni látszik a látóhatárt; Stonehenge is azon a ponton fekszik, ahol a hold legszélső állásai a napra merőlegesnek látszanak.

Ha Callernish és Stonehenge összefüggő csillagvizsgálók - s a tény, hogy mindkettő ugyanazt az alapvető mértékegységet használta, megerősíti ezt a

195

föltevést -, akkor az építők tudatában voltak a két helyről megfigyelhető égi jelenségek közötti különbségnek. Ezek a különbségek könnyen rávezethették őket a föld görbületének és méretének ismeretére.

Más őskori nagy építkezések Britanniában

Bár az építészeket lekötötte az égitestek pályájának meghatározására emelt nagy kőszervezetek felállítása, aligha ez volt az egyedüli vállalkozásuk. A stonehengei és a callernishi építkezésekkel egy időben más figyelemreméltó vállalkozások is folytak. Az egyik legközismertebb hosszú, mesterséges domb vagy temetkezési hely volt. Bár a legnagyobb csoport /350/ az angliai Salisbury térségében található, a legfeltűnőbb mégis West Kennetben, Stonehenge-től mintegy 30 km-re északra áll. Ez a mesterséges domb jóval Kr.e. 2000-nél előbb épült. Több mint 100 méter hosszú, szélessége 25 és 20 méter közt váltakozik keletről nyugatra, ahol 12 méter széles, 15 méter hosszú és 2,5 méter magas síremlékben ér véget. A bejáratot hatalmas kövek zárták el, melyek közül az egyik kb. 20 tonnás. Az a legérdekesebb e West Kennet-i dombbal kapcsolatban, hogy amikor időmeghatározó módszereket alkalmaztak rá, rájöttek, hogy ez az egyik, sőt talán a legöregebb sírhalom Britanniában. Mégis a legfejlettebb építészeti szakértelemről tanúskodik.

A sírdomb ásatása számos meglepetést nyújtott. Megsemmisítette azt a hiedelmet, hogy a régi britonok a világtól elszakadva éltek, mivel valójában sokkal többet érintkeztek Európával és a Földközi-tenger mellékének népajzával, mint a későbbi századok brit lakossága. A sírboltban bajor eredetű réztűket, egyiptomi fajanszgyöngyöket s a Balti-tenger mellékéről származó borostyánt találtak.

Az építők itt túltettek a kőkörökon és a síremlékeken is, mivel West Kennet mögött kilométernyire a legnagyobb európai mesterséges domb áll, a Silbury domb. Még mindig nem tudjuk, mi célból emelték, bár

196

állítólag a tudósok már kezdik megközelíteni az igazságot. A domb kúpalakú, kb. 40 méter magas, 65 méter átmérőjű kör alakú alappal. Az alapja több mint két holdnyi s 13.000 köbméterre becsülik az űrtartalmát. Építése talán több mint 2,000.000 órányi munkába került - talán még többé, mint Stonehenge-é.

Számos magyarázattal álltak már elő arra, hogy mi célból emelték e hatalmas dombot, melyek közül az első az, hogy ez is sírhalom. A tetején és az oldalaiban végzett ásatások azonban nem akadtak temetkezések vagy csontvázak maradványaira. A legelfogadottabb elmélet ma az, hogy a jókora domb, akárcsak Stonehenge, az égitestek megfigyelését szolgálta, mivel a tető közepén nagy májusfa maradványait találták meg, s az árboc-vetette árnyék hosszából számították ki az év szakát. Az ebben a korban épült hatalmas emlékművek mindig is összefüggtek az égbolt megfigyelésével, mégis akad kivétel. Ez a kőépítkezés nem a magasságáról híres, hanem a hosszáról, s az egyik legnagyobb mérnöki vívmány, melyet az

ősrégi brit építészek létrehoztak. A Salisbury síkságból, az Avebury-i kőkörből kiindulva 360 km távolságra föl északkeletre, Norfolkig rendkívüli történelem előtti országút halad, az Icknield út. A sík helyeken nyílegyenesen épült, a dombos vidékeken pedig pontosan követi a föld íveléseit. Ez az út vízszintes és némely helyen a mai négysávos gépkocsiutak szélességére bővül ki. Különb út ez bárminél, amit a rómaiak építettek, mégis 2000 évvel régebbi, mint a római utak. Minek kellett az ősrégi embereknek az országút, mikor a régészek szerint még föl sem találták a kerekeket?

Európában, Afrikában és a Közel-Keleten is építkeztek

Anglia és Európa között szoros kapcsolatnak kellett fönnállnia. Forgalmasak lehettek a szárazföldi és a tengeri utak, mert az ősrégi kőépítkezések nem korlátozódtak a brit szigetekre. Megtalálhatók azok mindenfelé a világon. Tevékenységük középpontja talán

197

Stonehenge volt, de az építők, a csillagászok szétterjedtek az egész világra, emlékműveket hagyva maguk mögött, amerre jártak. Az angol csatorna átellenes partján a francia breton vidéken jónéhány ősi kőépítmény áll. Ott találjuk őket Kerlescanban és Kermarióban is; az egyik helyen 3 km-en belül 3.000 menhir /állókő/ található, mutatva a régi elfeledett temetkezési helyek és a szentivánnapi napfelkelte pontját. A törzsfőnökök tetemei régen elporladtak, de a sírhelyük fönnmaradt, nagyságuk bizonyítékeként.

Bretagne más vidékein további hatalmas őskori építkezések találhatók, némelyikük Nyugat-Európában levő legnagyobb állókövekből épült. Az Ile-Melonnál állt óriáskő - mely a második világháború idején sajnos elpusztult, 90 tonnás volt. A legnagyobb a Tündérkő volt Locmariaquernél. A 18. században villám hasította szét, valamikor azonban több mint 20 méter magas volt és 380 tonnánál nehezebb!

De ismét Britannia és Franciaország nem az egyedüli országok, ahol az építők nyomokat hagytak hátra. Messze túl Bretagne-on, a német tengerpartokon, Hollandiában, Skandináviában, Portugáliában, Spanyolországban, a Baleari szigeteken, Korzikán, Szardínián, Szicílián és Máltán, Tirinsznél és más görög előtti időkből maradt helyeken gyakran találkozunk az ősi emberek tevékenységének bizonyítékaival. A sírhelyek és az állókörök az építészek szakértelmének mindmegannyi bizonyítékai. Ott találjuk nyomaikat még Észak-Afrikában és a Közel-Keleten is, messzi tájakra tett kiszállásukról és műveltségük terjedéséről regélve nekünk. Marokkóban, Kabylia környékén kőasztalokat találunk /körben álló kövek, rajtuk lapos kövel/. Tangier közelében állókört láthatunk. További kőasztalokat /dolmen/ találtak Algériában is, ugyanakkor Líbiában, Szíriában, Jordánban és Libanonban százával találunk kőköröket és állóköveket, ezek mind az építők valamikor volt jelenlétét tanúsítják.

Ott van azután Egyiptom. Végig a Nílus mellékén Amen-Ra földjének homokos vidéke tele van szórva a kőasztalok maradványaival, melyek azokat a helyeket

198

jelölik, ahová az ősi emberek halottaikat temették, s amelyekhez később a fáraók sírboltjai csatlakoztak.

A Közel-Keleten három hely érdekel minket közelebbről, mivel az építésükhöz fejlett tudományos és mérnöki felkészültség kellett. Baalbeknél, a mai Libanonban, a rómaiak építették nagyszerű, napnak szentelt templomukat, a templomot, melyet azonban eltörpít a hallatlan méretű történelem előtti faragottkő padló, amelyre épült. Ismeretlen korú és eredetű alapzat, s az építészet olyan vívmánya ez, amihez fogható nincs a történelemben. Hossza 25

méter és 4,5 méter vastag kövekből áll, melyek egyenként 12001500 tonnát nyomnak. A padlóalapzathoz kibányászott és faragott legnagyobb kő azonban ott maradt a kőbányában, kb. kilométernyi távolságban. A Dél köve a neve s több mint 2000 tonnás. Nincs ma a világon olyan daru, mely meg tudná mozdtítani, nemhogy fölemelni a Baalbek óriásköveit - mégis ott vannak, annyira pontosan faragva és illesztve, hogy késpenge nem fér be a tömbök közé.

A második hely ugyanilyen figyelemreméltó. A Golán dombvidéken van, az Izrael által megszállt szíriai határvidéken. Itzhaki A. izraeli régész nemrégiben öt hatalmas kőgyűrűt ásott ki, melyeket ezer évvel régebbinek tartanak, mint Stonehenget. Ha vonalat húzunk a területen, ahol a gyűrűk fedik egymást, pontosan északi irányt kapunk. Mivel a bazaltsziklák közelében nem lehet megbízni az iránytűben, az igazi észak meghatározása olyan szakértelmet kíván, aminőt nem tulajdonítanak az ősi időben élt embereknek.

A harmadik hely messze északon van szovjet Örményországban, Medzamor közelében, ahol dr. Megurtchian szovjet tudós fedezte föl a legrégibbnek tartott nagyüzemi fémgyárat. A gyár közelében vulkánikus sziklába vésett mértani alakzatokat találtak, melyek különféle égi jelenségekre mutatnak. Az egyik jól kivehető vonal arra a pontra mutat, ahol Szíriusz kelt föl Kr.e. 2600 és 2500 közt.

A medzamori lelőhellyel kapcsolatban az a legelgondolkodtatóbb, hogy alig 25 km-re fekszik Ararát

199

hegyétől, attól a történelmi és regebeli helytől, ahol az özönvíz előtti művelődés menekültjei szálltak partra.

Eljutottak-e az amerikai földrészekre az ősi óriáskövek építői?

Az idő múltával az Amerika felfedezéséről szóló vita egyre parázssabbá válik, mintha lényeges lenne, hogy ki fedezte fel. Évek óta zajos szócsata dúl a neves történészek között, hosszadalmas szellemi viták és számtalan folyóiratcikk, mind azt remélve, hogy megoldják e rejtélyt. Kolumbusz fedezte volna föl Amerikát? Vagy Erikson? További neveket is vetettek föl és el is ejtettek ugyanolyan gyorsan. A válasz talán máshol rejlik - a történelmi nevezetességű - Titokzatos Dombon Észak-Szaletben, Uj-Hampshire-ben, ahol 22 jókora kő áll fenségesen a 70 méter magas dombon. A domb eredete és célja homályba burkolózik, kora azonban nem. az 1969-ben végzett karbon 14-es időmeghatározás Kr.e. 1225 és 800 közé rögzíti az időpontját. Sokkal régebbre, mint amikor az indián törzsek, akik azelőtt lakták e vidéket - ide érkeztek volna. De ugyanabba a korba, amikor az észak-európaihoz hasonló őskori kőépítményeket emelték. Mystery Domb részlegesen elpusztult, amikor a 18. és 19. században a kövek egy részét elhordták, hogy a közelben épülő szennyvízcsatorna építéséhez használják föl.

Mystery /Titokzatos/ Domb kövei az alagutak, állókövek és kőasztalok bonyolult rendszerében építve állnak. A közelmúltban kiszámították, hogy az égi jelenségekre állították be őket. Például minden évben a tél első napján a nap, ha a domb közepéről nézik, pontosan a téli kőnek nevezett ősi kő fölött nyugszik le.

Az építők lettek volna az első emberek, akik otthagyták lábuk nyomát Amerika homokos partvidékén? A történelem hallgat efelől. Az viszont kétségtelen, hogy valaki felépítette e dombot, s a véletlennél is

200

több az, hogy hasonlít az európai ősi kőépítményekre. Mystery domb azonban nem egyedülálló. Hasonló történelem előtti zavarba ejtő helyek vannak az amerikai földrészek különböző részein. A közép-amerikai Bonacca-szigeten Mitchel-Hedges régész 750 méter hosszú ősi falat fedezett föl, mely két Stonehengere emlékeztető nagy állókövet vesz körül. A két kő két méter magas és nyolcvan centi átmérőjű. Azonkívül néhány furcsa alakú követ is találtak, melyek régebbinek látszanak mint a maya, tolték és azték civilizációk. Még ennél is megdöbbentőbb leletre bukkantak Mexikóban Villahermosa mellett levő La Ventán, ahol távolba nyúló sorokban állókövek és vályúk állnak, feltűnően hasonlítva a bretagnei állókövek soraihoz. Peruban, Sacsahuaman történelem előtti erődjéhez közel, a Klemkonak nevezett hegynyúlványnál őskori álló kőemlékeket és más faragatlan köveket találtak. Ezek is feltűnően hasonlítanak az európai kőemlékművekre!

A vaskalapos történelemtudósok azonban fülük botját sem mozgatják. Nem veszik tudomásul az Újvilágban fölfedezett fontos történelem előtti emlékműveket. Mert ha tudomásul vennék őket, fejük tetejére állítanák régóta melengetett elméleteiket. Egyszerűen nem tudnak mit kezdeni a ténnyel, hogy valamely történelem előtti faj, mint e kövek építői, át tudott hajózni az Atlanti-óceánon és ott tudta hagyni a nyomát Amerikában, mikor a szerintük műveltebb későbbi népek képtelenek voltak erre.

A történészek ugyanezzel a szemellenzős módszerrel tekintenek az Ázsiában és a Csendes-óceán szigetein tett felfedezésekre, ahol a legváratlanabb helyeken ütköznek az építők tevékenységébe. Indiában kőasztalszerű síremléssel van behintve a Nerbuddha és a Comorin-folyó közt elterülő vidék. Az utolsó számítások alapján a közép-indiai Neermul őserdő legalább 2000 évszázadok óta rejtett emlékművet tárt föl. További 2200-at találtak Daccában.

Hasonló emlékművekre bukkantak Kínában, Kóreában, de még Japánban is. A földrajz határainak hátrább húzódásával csak növekszik az építők tevékenysége-

201

gének titokzatossága. A mikronéziai Szenyavin-szigetek egyikén, Ponape délkeleti partján Metalaminnak nevezett óriási templom és melléképület sora áll arccal a szentivánnapi napfölkeltének. Minden jel arra mutat, hogy az építők idejében sokkal nagyobb volt Ponape lakossága mint ma, mivel Metalamin elég nagy ahhoz, hogy kétmillió embert lásson el ülőhelyekkel! A romok, akár az európai és az amerikaiak, hatalmas kövekből állnak, s jórészüket 15 tonnát is nyom. Körülbelül 36 km távolságról szállították ide őket - és semmi magyarázat arra, hogy hogyan.

Ezek az emberek hajósok is lettek volna, nem csak építők? A történelem némán áll e kérdés előtt. Tény azonban az, hogy Ponapétól 5000 km-re délkeletre, a Line-szigetek egyikén, a Maldenon a Metalaminhoz építészetileg hasonló romok állnak. Van azonban köztük fontos különbség. Maldenen a romoktól néhány történelem előtti, bazaltkövekből épített út vezet le a tengerpartra, ami nagyon zavarba ejti a tudósokat. "De nem lehetnek ott országutak" kiáltanak föl kétségbeesetten a régészek. "Azok az emberek még föl sem találták a kerekeket...!"

Nem lett volna kerekük? Még sok más rom is akad, amelyeket az építők hagytak a szigetekeken, de legtöbbjüket csak most ássák ki. Mégis habozás nélkül állíthatjuk, hogy a Csendes-óceánon azok a furcsa szobrok a leghíresebbek és a legtitokzatosabbak, amelyek békés csöndben ácsorognak a Húsvét-szigetnek nevezett sziklán.

A kőarcok megfejthetetlen titka

Kevés bűnügyi nyomozótörténet van, mely annyira összekuszált lenne, mint amelyik 1722 húsvét reggelén jutott a nyugati világ tudomására, amikor Jan Roggeveen holland fölfedező először pillantotta meg e piciny pontot a Csendes-óceán végtelenjében. Nem talált nyomára a hajótérképeken, ezért Húsvét-szigetnek nevezte el a fölfedezését. Kincsekre vágyott. Kikötötte hát hajóját s kievezett a sziklás partra,

azonban hamar rájött, hogy a vulkánikus sziget nem sok jót rejt. Nem volt a szigeten fa, nem volt odavaló állat s alig néhány száz félmeztelen kunyhólakó bennszülöttet talált az őserdő szegélyezte partokon. Kopár volt a sziget és barátságtalan, mégis nyújtott valamit a világnak: olyan talányt, melynek nincs párja a széles Csendes-óceánon. Szerteszét a sziklás talajon, szétszórva a szórványos füvel foltos völgyekben és a sziget tűzhányóinak lejtőin százával álltak a kőarcok, mind ugyanazzal a néma és semmitmondó arckifejezéssel, hosszú egyenes orral, keskeny szorosan zárt ajakkal, besüppedt szemmel és alacsony homlokkal.

Ki faragta a szobrokat? Honnét kerültek ide? Mi a jelentőségük? Roggeveen és legénysége kétségkívül szájtátva bámulta őket, teljesen értetlenül, mert soha ilyesmi ember szeme elég még nem került. A szobrok egyáltalán nem feleltek meg arra, hogy hazavigye őket Amszterdamba, mint a fölfedező utazás diadaljelvényeit. Valami hátborzongató volt a szobrokban, kísérteties. Komor arckifejezésük örökké visszatérő beszédtema maradt a hosszú úton hazafelé.

Több mint 250 év telt el azóta s Roggeveen Jan ma már csak név a történelem lapjain, de a hallgatag szobrok titka még mindig kisiklik a kezünkből.

A Húsvét-sziget szobrai körülvevő talányos kérdés nem az, hogy mit ábrázolnak e faragványok, hanem hogy hogyan szállították el őket jelenlegi helyükre a Rano-Raraku tűzhányó szélén levő bányából még 8 km távolságra is. 1956-ban Heyerdahl Thor, a Kon Tiki kutatóútjáról híres norvég kutató hajózott el a Húsvét-szigetre, hogy alaposan megvizsgálja a szobrokat s világot derítsen a hátterükre. Hamar rájött, hogy eredetük fölfedezése fele annyira sem fejtörő kérdés mint az, hogy hogy a csodába szállították el s állították föl a szörnyű szobrokat. Mivel véleménye szerint az építőknek csak nyers erő állt rendelkezésére, tizenkét szigeti bennszülöttet fogadott föl, hogy izomerővel mozdítsák el az egyik fejet. Egyre növekvő kiábrándulással küszködtek 18 napon át a húzd meg

203

ereszd meg módszerrel, míg végre föl tudták állítani az egyik szobrot. Heyerdahl szemében ez megoldotta a rejtélyt; azt gondolta, hogy rájött a nyitjára és hazahajózott. Számos tudományos folyóirat emlegeti a munkáját, de kérdéses, hogy valóban megtalálta-e a szobrok készítésének és szállításának a titkát.

Heyerdahl kísérlete ellen több kifogást emelhetünk, amelyeket nem lehet semmibe venni. Amiről általában nem tud a nagyközönség, hogy a Heyerdahl választotta szobor nem átlag nagyságú volt, mivel a fejek nagyjából 35 és 50 tonna közt váltakoznak. Az a fej azonban, amelyet tizenkét izzadó bennszülött oly vesződséggel odébbvonszolt, csak 10-15 tonnás volt. Megengedjük, hogy így is jelentős eredményt értek el, mégsem tekinthető átlagosnak. Másodszor, Heyerdahl követ csak néhány száz lábnyira vonszolták, sima homokos talajon, ami csak Anakenánál található, ahonnan a szobrot elmozdították. Túl nagy az ellentét az Anakena körüli terep és a sziget többi része között, mivel a többi fejeket kemény és egyenetlen vulkánikus sziklákon kellett elszállítani. Ha valóban Heyerdahl módszerével szállították a szobrokat ezen a sziklás terepen, akkor mély karcolásoknak kellett volna maradni a kőszobrokon. Egyetlen egyen sem látszik horzsolás nyoma.

A nehéz szobrok szállításához használt fölszerelés is kérdéseket támaszt. Heyerdahl bennszülöttei a szobor szállításánál és föllállításánál köteleket és farudakat használtak, de eredetileg nem volt fa a szigeten. Jelenleg nő ugyan száraz fügefa a szigeten, de csak mert az első európai telepesek hoztak magukkal. Roggeveen naplója nem említ fákat, Cook kapitány

is, mikor itt kötött ki, fölfigyelt arra, hogy fátlan a sziget. Ha az építők valóban használtak fát, akkor magukkal kellett hozniuk. A legközelebbi erdő pedig 4000 km-re fekszik a szigettől. Heyerdahl kísérleti csoportja Európából hozott erős, jólsodort köteleket használt. Szerencsájük volt, hogy azt használták, mert a Húsvét-szigeten otthonos sásból font kötél sem erős, sem tartós és semmiesetre sem felel

204

meg a feladatnak. Az, hogy Heyerdahl odébbmozdított egyetlen követ a sík és aránylag sima terepen, nem sokat bizonyít abból, hogy hogyan szállították le és föl a sziklafalakon a többi szobrot, mivel sok olyan hely van a szigeten, ahol az építőknek ezt kellett tenni. A Rano-Raraku-i kőbányánál 20 tonnás szobrokat faragtak fönn a kráter szélén s onnan eresztették le őket 100 méter mélységbe a többi szobrok feje föltt. S úgy tudták ezt elvégezni, hogy egyetlen nyomot sem hagytak maguk után. Az Ahu Ririki-nél a sziklapadokon álló fejek a legjobb személtető ábrái ennek a műveletnek. Itt a sima sziklafal 300 métert zuhan függőlegesen, egyenesen a tengerbe. Fönn a szélrohamok elég erősek ahhoz, hogy feldöntsének egy férfit, lenn pedig a tenger áramlása oly veszedelmes, hogy csónakkal lehetetlen megközelíteni. Ennek ellenére 200 méter magasan a sziklafal egyik párkányán ott a nyoma annak, hogy néhány 25 tonnás szobor állt fönn, bár a maradványaik már az óceán fenekén hevernek. Heyerdahl elmozdíthatott egyetlen kis fejet, de mindeddig nem állt elő olyan megoldással, mely kibírná a tudományos vizsgálatot.

Nem ő volt az első ember, akinek nem sikerült magyarázatot találni e kérdésre. A 19. század végén a francia La Flore nevű hajó érkezett Húsvét-szigetre, azzal a szándékkal, hogy Párizsba szállítja az egyik szobrot. Ötszáz férfi kellett ahhoz, hogy a 2,5 méteres szobrot fölvigyék a hajóra /az egyik legkisebbet a szigeten/. Ma - igen összehorzsoltan és töredező - áll a Musée de l'Homme-ban áll.

Bár e két fejet elmozdították, a kérdés még mindig válaszra vár: a Húsvét-szigeti építők hogyan faragták, szállították és állították föl az óriási fejeket, köztük azokat is, melyek mérete csaknem hatemeletes házéval ér föl?

Sok elmélet született már arra, hogy ki alkotta és állította föl a Húsvét-szigeten e komorarcú fejeket, de nagyon nehéz megfelelni e kérdésre. Oda tulajdonították az eredetüket csaknem mindenkinek, a Mu és Lemuria elveszett földrészek menekültjeitől

205

kezdvé vándorló polinéziai törzsekig, akik állítólag unalmukban faragták ezeket az őskori kőszörnyetegeket.

Mi tehát a megoldás? Valóságosabbnak ígérkező lehetőségeket találunk a kőépületek csoportjában, melyet alig pár felfedező és kutató nyomozott ki alaposan. Ez a harminckilenc épület Húsvét-szigeten áll, Orongóban. Mindegyik tojásdad alakú kb. 7 méter hosszú, 2 méter széles és alacsony köralakú tető van rajtuk. Az alapköveket a föld alá fektették, azokra kőtömböket raktak körbe, mindegyik kört keskenyebbre az előzőnél, míg a falak gömbölyded tetőt nem alkottak. Naziere Francisra, a kevés nyugati szakértők egyikére, akik meglátogatták és megvizsgálták a romokat, egyetlen pont tett benyomást: az, hogy e kőépületeknek csaknem azonos az alakja és szerkezete azokkal, amelyeket az építők a Földközi-tenger mellékén emeltek! Azok számára, akik még mindig kételkednek a kettő közötti kapcsolatban, további vonás is akad, mely összefüggésbe hozza e romokat az európai épületekkel. az orongói romoknál kis csillagvizsgáló maradványai hevernek, ezek egy vagy több állókőből állt, mely vagy melyek segítségével az ősrégi megfigyelők ki tudták számítani a nap járását. Lehet, hogy ez másik Stonehenge kezdete volt, mit később elhagytak?

Nincs döntő bizonyíték arra, hogy Stonehenge történelem előtti építői lennének felelősek a Húsvétsziget fejeinek alkotásáért, de a romokból ítélve nyilvánvaló, hogy a két

szerkezet azonos, nemcsak, mert mindkettőt kőtömbökből emelték, hanem mert mindkettő építésművészete hasonló módon fejlett.

Mi történt Tiahuanacónál?

Húsvét-szigettől 3600 km-re északkeletre, magasan a perui Andok hegységében, a Titicaca-tó látványos partján hallatlan méretű város maradványai állnak, amelynek senki sem ismeri az eredetét. Amikor 1549-ben a spanyol hódítók véres támadásokat intéz-

206

tek az indiánok ellen, a környező vidékeken még a legöregebbik sem emlékezett a történetére. Bárki építette is, egyáltalán nem állt rokonságban az indiánokkal, mert az építkezés modora teljesen elüt az indiánokétól. Azonkívül a tiahuancoi szobroknak pedig rendszerint nem nő szakálluk.

A társadalom, mely fölépítette az egész Tiahuanco környékét, olyan műszaki képességekkel rendelkezett, ami megdöbbenetett a spanyolokat. A régészek, akik a spanyol hódítás óta tanulmányozták a területet, olyan vonásokat fedeztek föl, amelyeket az ősrégi emberek előtt ismeretlennek tartanak. Az Akapana vagyis az áldozatok dombja, a három fontosabb templom közül az egyik: csapott tetejű piramis, 120 méter magas, alapja pedig 170x220 méter. A tekintélyes építmény ma már porladó oldalai tökéletesen egybeesnek az iránytű fő pontjaival, amely jellegzetesség azonos a világ többi részén levő többi hatalmas emlékművekkel, ideértve a gizehi nagy piramist is. A spanyol hódítók pusztító rombolása olyan jeleket semmisített meg, melyek talán megnyitották volna az ősi lakosság titkait, az idő rombolása pedig elvégezte a többit. Akapana oldalai ma durvák és töredezettek. Elhordták és építkezésre használták föl a mesterséges dombok védelméül szolgáló köveket. Az óriási lépcső is, mely valamikor a domb oldalán volt, féktelen pusztításnak esett áldozatul. Ma már csak néhány fok áll a helyén. A víztároló-rendszer tanunitja, mely valamikor az Akapana tetején volt, hogy az építők nagy szaktudással rendelkeztek. A dombon még ott vannak a pontosan tervezett, bonyolultfaragott kövezetékek és túlfolyócsövek maradványai, melyeket pontos méretekre faragtak, hogy szabályozzák a víz folyását. Hasonló csövek láthatók a Tiahuanco épületrengeteg más részein is, jelezve, hogy a városnak teljes csatorna, vízvezeték és szennyvízlevezető rendszere volt.

De más kutatások ennél is többet találtak az Andokban. 300 méterre Akapanától északra fekszik Curicana, vagyis a nap temploma. A templom kőalapzaton

207

nyugszik, melynek magassága 3 méter, oldalai 132 és 117 métereseek, és 100tól 200 tonnás kövekből állnak! A templom és melléképületei 60 tonnás kőtömbökből épültek, a kőlépcső fokai pedig ötventonnások. Más 200 tonnás épületkockák hevernek itt össze-vissza, ahova éppen leestek. Tiahuanco az a hely, ahol az ellentmondások és lehetetlenségek uralkodnak. Ami nem történhetett meg, az történt meg itt. Az a legmeglepőbb, hogy a város egyáltalán létezik. Egész nagyváros épült 3900 méterrel a tenger színe fölött, pedig a légnyomás csak 54%-a a tengerszinten levő légnyomásnak. A ritka, oxigénszegény levegő sérti az orrot és a torkot s a legkisebb 'testmozgás rosszullétet, fejfájást, sőt szívrohamot is okozhat. Ezenfelül a tengerszint feletti magasságon nem csirázik ki és nem nő meg az elültetett mag. Ami azt jelenti, hogy nem volt élelem nagyobb munkássereg ellátására. E rettentő nehéz körülmények dacára, melyek magát az életet veszélyeztetik, az építőknek valahogyan mégiscsak sikerült eljuttatniuk a kőtömbök százait - némelyikük 200 tonnás - mindegyiket a maga előre meghatározott helyére. A Titicaca-tó egyik szigetén találták meg a

kövek lelőhelyét, de a Curicanhával átellenben fekvő part mellett. Így azután 50 és 150 km közti távolságokra kellett szállítaniuk a követ. A ritka levegőben lehetetlen ekkora távolságra kézi erővel szállítani e nehéz kőkockákat. Mégis elszállították őket a kijelölt helyükre Tiahuanacoba.

Ha nem volt elég a kézi erő, akkor mit használtak?

Az Andok titokzatos erődjei

Tiahuanco egyáltalán nem egyedülálló, mivel az Andok hosszában több hasonló erő áll, melyek mindegyike ismeretlen korról előzi meg az ősi inkákat.

Chilében El Enladriallado fennsíkján kétszázharminchárom kőtömb áll amfiteátrumszerű elrendezésben. A tömbök durván négyszögletesek, némelyik 4-5,5 m magas, 7-10 m hosszú és többszáz tonna a súlyuk.

Ugyanúgy, mint Tiahuanconál a romok közt óriási kőszékek hevernek össze-vissza, mindegyikük 10 tonnás. El Enladrialladonál a legfontosabb lelet talán az a három állókő volt, mely a síkság kellős közepén van. 90-100 cm az átmérőjük. Kettő pontosan a mágneses északra mutat, a harmadik pedig a szentivánnapi napfölkeltére. Itt is az építők jártak volna?

Északra, Peruban, Ollantaitambonál másik inka kor előtt épült erő magaslik, melynek fala 150.250 tonnás kőtömbökből épült. A tömbök nagy része andezit, aminek a bányája a 10 km-re levő hegytetőn van. Ollantaitambo építői 3000 m magasán a tenger színe fölött valahogyan kibányászták és kifaragták /olyan szerszámokat használva, melyek felől csak találgatni tudunk/ e 200 tonnás kőtömböket, majd leeresztették a hegy oldalán, átemelték a folyószurdokon, melynek 300 méter magas merőleges fala van, majd fölvitték őket a másik hegyoldalra és beépítették az erőrendszerbe. Verrill Hayalt dél-amerikai régész megállapítja, hogy akárhány férfit - indiánt vagy nem indiánt - fognának is be, akkor sem tudnánk megismételni e teljesítményt, ha csak egyszerű kőszerszámok, kötelek, görgők és emberi erő állna rendelkezésünkre. "Ez nem hozzáértés, türelem és idő kérdése - magyarázza -, hanem egyszerűen lehetetlenség."

Az viszont lehetséges, hogy olyan történelem előtti műszaki tudást használtak, amelyről mit sem tudunk.

Az Andok egyik legtekintélyesebb titokzatos erődje a Szacsahuaman, Cuzó külvárosában, az ősi inka főváros. az erő mesterségesen lemetszett hegytetőn áll; 4000 méterre a tengerszint fölött s három iszonyú külső falból épült /500 m hosszú és 16 m vastag/, mely kövezett teret vesz körül. A téren körkörös kőépítmény áll, melyet naptárnak tartanak. A romokhoz tartozik még: 200.000 literes víztároló, süllyesztett raktárak, rakodók, fellegvárak és földalatti helyiségek.

Szacsahuamanban a legelismerésre méltóbb vívmányok maguk a kövek. Itt igen-igen képzett kőművesek

209

bonyolult mintákba illesztették össze az 50-300 tonnás tömböket. A külső fal egyik kőve például 12 pontos felületével csatlakozik a többi más kőhöz. Más kőtömböket is vágta 10, 7.2 sőt 36 oldallal. Az összes tömbök mégis oly pontosan illenek össze, hogy a műszerész hézagmérceje sem fér közéjük. S még meglepőbb a tény, hogy az egész erőrendszer habarcs nélkül épült.

Akár a többi erődök esetében, itt sem tud senki megfelelni a kérdésre, hogy hogyan kerültek ide ezek a kövek? A bánya, melyből kiemelték 36 km távolságra, hegygerinc és mély folyómeder túlsó oldalán fekszik. Hogy hogyan szállították át a tömböket e reménytelen terepen, azt mindenkinek a képzeletére bízunk.

Szacshuaman sok titkot rejteget, de eggyel többet a kelleténél. A maradi történészek, mivel lehetetlenségnek minősítik, húzódoznak attól, hogy tudomásul vegyék a létezését és tanulmány tárgyává tegyék. A szacsahuamani erőrendszertől néhány száz méterre egyetlen kőtömb áll, melyet a hegyoldalból véstek ki és szállítottak el idáig, mielőtt otthagyták volna. A jelek szerint földrengés zavarta meg a szállítókat, mivel a kő fölfordult és több helyen megsérült. A kőben lépcsők, padlóemelvények, lukak és más mélyedések vannak - pontos faragás és megmunkálás mesterműve, melyet nyilvánvalóan az erődnek szántak. Az igazán lehetetlenség e kővel kapcsolatban az, hogy akkora, mint valamely négyemeletes ház és 20.000 tonnát nyom! Manapság lehetetlenség lenne összevezényelni olyan emelőket, melyek meg tudnák mozdítani e tömböt, hogy a szállításról ne is beszéljünk. A tény, hogy Szacsahuaman építői mégis ide tudták szállítani, azt bizonyítja, olyan műszaki tudással és be-
rendezéssel rendelkeztek, amilyet mi még nem értünk el.

Nazca völgyének vonalai

Az Andok-hegység az építkezés számos ősi csodáját rejtegeti, de nem mindegyik abból áll, hogy elképzelhetetlen távolságokon szállítottak el köveket.

210

A Csendes-óceán partjához közel, az Andok perui lábánál, Limától 400 km-re délre fekszik Nazca történelmi városa. Fontos hely ez a régészet számára. A város különlegessége azonban nem az emlékművekben rejlik, hanem a völgyben, ahol épült: kb. 60 km hosszú és másfél kilométer széles egyenes sivatagsíkon. Nazca völgyének csaknem minden holdnyi területén óriási rajzokat kapartak ki a sivatag padlójából: mindenfelé ágazó vonalak, hosszúkás, megtisztított területek, csigavonalak, cikk-cakkok, madarak, pókok, majmok, kígyók, halak stb. Akkor kerültek napvilágra, mikor elkaparták a sötétbíbora színű gránitkavicsot, ami a sivatagot fedte s felülre került a közvetlen a felszín alatt levő világossárga homok. Mivel a völgyben alig esik eső s alig fúj a szél, a vonalak és az alakok érintetlenül maradtak a bizonytalan számú századokon át. Ennek ellenére az elmúlt századokban itt járt utazók nem vették észre a rajzokat, mivel ha valaki nem áll pontosan valamelyik vonalon, azon a helyen, ahol elkotorták a kavicsot, akkor nem vesz észre semmit. Ha egy-két méterrel odébb lépünk, a vonalak beolvadnak a sivatag durva terepébe.

Csak 1930-ban, amikor az első utasszállító gépek kezdték átrepülni az Andokat, akkor vették észre a levegőből a Nazca-rajzokat. Nem könnyen kivehető a földről, tisztán látszik a magasból - elég tiszta ahhoz, hogy 450 km magasságból a Skylab nevű űrhajóról az űrrepülők kivegyék őket. Ennek ellenére: nincs a környéken magas hegy, fennsík vagy más természetes magaslat, ahonnan a rajzok készítői megfelelő távlatból vehették volna szemügyre a rajzukat. Minek készítették hát őket? Volt-e vele valami céljuk? Vagy talán a rajzoló elsajátították volna a repülés művészetét is?

1946-ban dr. Reiche Marie német csillagász és régész indítványozta az első alaposabb kivizsgálást. Dr. Reiche arra szentelte a következő húsz évet, hogy pontosan feltérképezze az ősrégi rajzokat és elgondolkozzék jelentésükön. Dr. Reiche először a számtalan egyenes vonalra összpontosította figyelmét. Ezek

211

közül sok nyílegyenesen haladt még 8 km távolságra is. Némelyik párhuzamos, némelyik összetartó, megint mások pedig egyetlen pontból nyilaznak szét - kisebb dombokból vagy sziklákból. Dr. Reiche fölfedezett még olyan vonalakat is, amelyek egyenesen a dombtövekbe futnak és másik oldalon jönnek elő nyílegyenesen továbbhaladva,

méghez a egyazon szinten. Mikor korszerű felszereléssel mérték le a vonalak egyenességét, döbbenet tapasztalták, hogy a vonalakon az átlag eltérés csak 9 perc vagyis alig méter kilométerenként. Ez a szám a légi térképezéssel elérhető pontosság határa. Más szavakkal az ősrégi vonalak egyenesebbek, mint amit a legjobb korszerű térképezéssel meg lehet állapítani. Dr. Reiche kijelentette: "A tervezőknek akik csakis a magasból tudták megállapítani művük tökéletességét, előre kellett tervezniük és rajzolniuk kisebb méreten. Hogyan tudtak minden egyes vonalat a maga helyére és tökéletes beállítással elhelyezni a nagy távolságokon? Ez olyan fejtörő, melyet csak hosszú évek alatt tudunk majd megfejteni.

Dr. Reiche és a Nazca talány más kutatójának véleménye szerint lehetséges, hogy a vonalak némelyike a nap, a hold és néhány fényes csillag keltére mutat. 5 a közelmúltban végzett vizsgálat tényleg ki is mutatta, hogy harminckilenc vonal a nap és a hold különböző fontos állását jelzi, tizenhét pedig a csillagokkal függ össze. De ez csak kicsiny szám; a vonalak túlnyomó részének nincs köze az égbolthoz s még mindig titok a céljuk.

A Nazca-művészek ismerték a világot

Bár maguk a vonalak is rendkívüli jelenségek, a Nazca-völgy padlójába vésett sok állatkép részletessége is ugyanolyan figyelemreméltó. Az egyik legrejtélyesebb az a 45 m hosszú pók, amelyiket egyetlen 800 m hosszú, megszakítás nélküli vonallal rajzoltak. Azért is furcsa ez a pók, mert szándékosan meghosszabbították az egyik lábát s a végén kis tisztást képeztek. Csak egyetlen ismert pók van, mely pontosan

212

úgy használja harmadik lábának végét ahogyan a sivatag padlójára rajzolták s az Ricinueli, mely az Amazon őserdejének mélyén, Nazcától 1600 km-re, barlangokban él. A tudósok egyedülálló pázrásáról ismerik, mely célra kinyújtott lábát használja a leírt módon. A Riciuneli igen ritka rovar. S a szaporodás e módját csak görcsővel lehet megfigyelni.

Nem tudjuk, Nazca rajzolói hogyan találtak rá és figyelték meg parányi mintájukat, csak ha a tudománynak a miénkkel fölerő ismeretét tulajdonítjuk nekik. Mind a völgyfenék rajzaiból, mind a közvetlen Nazca közelében talált cserépmaradványokból több minden arra mutat, hogy az ősi rajzolóművészek messze Nazca határain túl is ismerték a világot. Az egyik sivatagi rajz vékonyka majmot ábrázol, melyet a közelmúltban azonosítottak a pókmajommal s ez is a távoli Amazon-őserdők lakója. Az egyik nazcai edény maradványán fehér mellű, feketekabátos pingvin látható. Az a baj ezzel a képpel, hogy a pingvin a déli-sarki földrészen honos, s hogy ez 10.000 km ide, bár a Galapagos-szigeteken is élnek. Hogyan rajzolhattak pingvint, ha soha nem láttak?

A legmeglepőbb kép azonban másik nazcai cseréptöredéken látható, melyre öt lány arcát festették fehér, vörös, fekete, barna és sárga bőrű lányokét. Kizárt dolog, hogy véletlenségből választották volna ezt az öt színt, mivel mind az öt faj képviselve van. Az arcok nyomán arra következtethetünk, hogy a nazcaiak ismerték - sőt talán eleven lányokról festették meg - a föld valamennyi fajtát ábrázoló csoportot. Lehetséges, hogy a távoli múltban ugyanilyen érintkezés folyt a földön, mint ma.

Amint Nazca tanulmányozása folytatódik, több kérdés merül föl, mint amennyire talán felelni lehet. Mikor készültek e rajzok? Két vonal kereszteződésén faoszlopot találtak s a karbon 14-es vizsga Kr.u. 500-at állapított meg. A vaskalapos történészek ebből viszonylag késői időpontot vontak le: Kr.u. 200 és '700 között. Azt azonban senki sem tudja, hogy akkor helyezték-e oda az oszlopot, amikor a vonalakat raj-

213

zolták, vagy pedig már régen készen voltak. Ugyanis nincs rá lehetőség, hogy maguknak a vonalaknak az időpontját határozzuk meg. Így azután semmi sem zárja ki azt, hogy a vonalak évezredekkel régebbiek legyenek. A vonalak ekkora területen való pontossága meglehetősen mérnöki képességről tanúskodik, amelyet mindeddig lehetetlennek tartottak az ilyen ősrégi népek közt. A kérdés itt nemcsak a fejlett tudomány, hanem a végrehajtás: a tervezés, mérés és a rajzok végrehajtására nagyszámú munkás erejét követelte. Nazca sivatag völgyében nincs elég víz, élelem és szállás, hogy elláthassa e nagy vállalkozáshoz szükséges munkaerőt. Hogyan hozták létre mégis? S a legzavarbaejtőbb kérdés: miért? Mi volt a céljuk? Erre még nincs kielégítő válasz.

A nagy piramis - a nagy talány

Lehetetlen anélkül tárgyalnunk az ősrégi ember hatalmas tudását, hogy gondolatomban ne kalandozzon Amon Ra földjére. Emlékszem az egyiptológiáról szóló hosszú előadásokra és a parázs vitákra arról, hogy mi volt az istenek szerepe Egyiptom történelmében. Emlékszem az egyetem egyiptológia-termében töltött hosszú téli estékre, amikor átverekedtem magam Sir Gardiner Alan egyiptomi nyelvtanán, temetkezések szövegeit betűzve a fáraók és a nemesek sírjából lopott díszes ládikák oldalán. De semmi sem készített elő a csodálatra és csodálattal vegyes tiszteletre, melyet éreztem, mikor az. imbolygó tevé hátáról megpillantottam a piramisokat.

Semmi máshoz nem fogható élmény szembe kerülni a történelem tantijával, amit Keopsz piramisnak neveznek. Ott áll a mesterségesen elegyengetett fennsíkon kb. 16 km-re a korszerű Kairótól, nem messze a Gizera klub rothadó cirkuszsátrától. A nagy piramis az elmúlt 5000 év alatt számos, az árnyékában vívott csatának volt hallgatag tantija. De mindezekből talán az a legnagyobb küzdelem, mely egyfelől a maradi történészek, másrészt pedig a régészek, a számításokban

214

jártas emberek és a kötetlenebbül gondolkodó történelemtudósok vívnak a fáraó sírja által fölvetett kérdések körül. A szunnyadó óriás a múlt évekkel csak egyre rejtélyesebb lesz.

Sokrétű kérdések merednek a tudomány elé s mind azzal függ össze, hogy hogyan építették meg a 2,300.000, átlag 2,5 tonnás kötömbből álló dombot, melyek közül a legnagyobbak - a király termében, az épület közepén levő sötét, dohos szobában - több mint 70 tonnásak. Mikor összevetették a köveket az egyiptomi kőbányákkal, bebizonyosodott a feltevés, hogy a köveket mind a néhány mérföldre fekvő mokottai bányából, Aswanból, mind Aswantól 800 km-re délre eső bányákból szállították ide.

Itt is nehézségekkel találjuk szemben magunkat, ha az építők nyomán járunk. Hogyan szállították a tömböket az építkezéshez s ugyanilyen fontos - hány munkás kellett hozzá és mennyi ideig tartott az építés?

Találgatásokkal nem elégedhetünk meg az igazság megtalálásánál, mert e nehézségek nagyon is valóságosak.

Emlékszem egyetemi hallgató koromra, amikor a vaskalapos történelemtudósok köpték a feleletet: a kőbányai feliratok az öreg királyság harmadik uralkodóházának, közelebbről Keopsz fáraónak tulajdonítják a piramis építését. Mivel csak 22 évig uralkodott, ez határt szab az építéshez rendelkezésre álló idő elé. Vagy faszánkón hozták ide a tömböket, vagy pedig tutajon eregették le a Níluson. továbbá 100.000 ember építette, mégpedig húsz év alatt.

Szertelen képzelet? Nem a történészé, mert ez a véleményük, és még ma is ezt tanítják. Elvégre hogyan várhatunk el komoly szervezettséget olyan nemzettől, melynek polgársága csak egyetlen lépéssel előzte meg a barlanglakókat? Akármilyen hihetőnek is tűnik e

magyarázat a történelemtudósok előtt, ez az egyszerű válasz mégsem old meg egyetlen egyet sem a feleletre váró kérdések közül. A történészeket csak a történelem érdekli, nem a hadtápszolgálat. Pedig abban rejlik a felelet.

215

Vegyünk szemügyre néhány számítást. Ha húsz év alatt vagyis 7300 nap alatt 2,300.000 tömböt építettek be, akkor föl kell tételeznünk, hogy hihetetlen mennyiséget, 315 tömböt emeltek a helyére naponta, vagyis 26-ot óránként, tizenkét órás munkanap alatt. 100.000 emberrel és a ma rendelkezésünkre álló legkorszerűbb szállító és emelő eszközökkel építészeink képtelenek lennének elérni e "kezdetleges" teljesítményt. Ezenkívül minden évből hagyományosan kilenc hónapot az ültetésre, kapálásra és aratásra fordítottak, a munkássereg tehát csak évi három hónapot töltött volna az építkezésnél. Így még a lehetetlenül gyors ütemű napi 315 tömb teljesítmény mellett is 80 évig tartott volna a piramis építése nem pedig húszig.

Sir Perie Flinders, a neves egyiptológus kiszámította, hogy nyolc férfi tíz 2,5 tonnás követ tudott volna a helyére emelni a három hónap alatt. Csak köteleket és faemelőket használva, hat hét alatt vonszolták volna ki a tömböket a kőbányából, a következő hét folyamán letutajozták volna őket a Níluson s a másik hat hét alatt elhúzták volna a piramishoz. Ha nyolc férfi szállít el tíz követ, amikor 100.000 ember 125.000 tömböt tudott a piramishoz vonszolni évente, így húsz év alatt valószínűleg meg a nagy építkezést. Ez azonban napi 1.500-ra emeli a tömbök számát - ami lehetetlenség, még mai szemmel nézve is!

A másik kérdés a munkaerő. A fent említett 100 ezer ember csak a szállítócsoporthoz. Adjunk ehhez 100 ezer kőművest a bányákban, 100 ezer építőt a piramisnál, további 100 ezer építésszt, tervezőt és felügyelőt, akik összhangba hozzák a vállalkozás részleteit; 250.000 nőt és gyermeket, akik főznek és karbantartják a szállásokat, és végül 300.000 őrt, aki rendet tart a munkások között, s akkor olyan feladatról beszélünk, amelyhez csaknem milliányi ember kellett. Ez a Kr.e. 2700 körüli Egyiptom akkori felbecsült lakosságának a fele vagy harmada.

Ez a legkisebb mértékben sem látszik valószínűnek. Mégis ezt tanítják a világ egyetemeken. De hogy

216

évről évre, húsz hosszú éven át behívták volna ezt a milliós munkássereget, az teljességgel hihetetlennek látszik.

Némelyek ragaszkodnak ahhoz, hogy az építők csak rabszolgák voltak s nem csökkentették Egyiptom bennszülött munkásseregét, de itt is nehézségekbe ütközünk. Herodotosz aki az ősi időkben ellátogatott Egyiptomba, följegyezte, hogy az egyiptomiak élelmiszerekkel fizették a piramisok építőit: búzával, sörrel stb. Melyik uralkodó tudna megfizetni millió munkást, minden évben három hosszú hónapon át húsz évig anélkül, hogy tönkre ne ment volna. S honnét vette volna a mérhetetlen mennyiségű élelmiszert a fizetésükhöz?

Az egyiptomi történelemről felhalmozódott tudásunk jórészt a feliratokból és sírfestményekből szürtük le. Sok maradi történész e sírfestményekre alapítja valószínűtlen állítását, hogy a piramisok építőkockáit vagy vonszolták, vagy tutajon szállították, vagy mind a kettő. Állításuk alátámasztására két sírfestményre hivatkoznak, a 12. uralkodóház egyik nemesének, Djelutihotep sírjára, a másik a Hatsepszut királynő temetkezési kápolnijában található. Az elsőn faszánkón levő szobor látszik, melyet 172 férfi húz az előre megöntözött talajon. A másodikon a királynő bárkái látszanak, amelyeket arra használtak, hogy obeliszket szállítsanak a Níluson. Minden bárka 1.500 tonnásnak látszik.

Első pillantásra ez mintha alátámasztaná a történelemtudósok állítását, de ha közelebbről vesszük szemügyre a dolgokat, ez a látszat szertefoszlik. E képek ellen az a

kifogás, hogy ezer évvel a piramisok építése után készültek. Lehet, hogy a tizenkettedik uralkodóház idején és később szánkókat és bárkákat használtak a súlyos tárgyak szállítására, minket azonban az érdekel most, milyen módszereket használtak a harmadik, nem pedig a tizenkettedik uralkodóház idején. Nincs rá bizonyíték, hogy ezt a módszert alkalmazták volna a nagy piramis építésénél. Azonkívül nem csupán néhány súlyos szobor, hanem 2,300.000 építőköckö elszállításának hadműveletéről beszélünk.

217

Ha a vita kedvéért hinni akarunk a szánkókban és a bárkában, honnét vették volna a fahegyeket? A Nílus völgyének fái datolyapálmák, fontos élelmiszercikk, amit nem nélkülözhettek. Azért külföldről kellett volna behozniuk a fát. Az egyiptomi feljegyzésekből tudjuk, hogy már Kr.e. 2800-ban nagy mennyiségű fát hajóztak be Libanonból, az ősi világ legfőbb akácfa lelőhelyéről. Ha a számtantudósok kiszámítják az egyiptomiak szükségletét és az átlag libanoni cédrus méretét, azt adják tudtunkra, hogy a megfelelő számú szánkók és bárkák Építéséhez 26,000.000 fa kellett volna. Sem Libanon, de még az ősi világ összes erdeje sem szolgáltatott volna ennyi fát húsz év alatt, akár volt akkora hajóraj, mely el tudta volna vitorlázni a fát, akár nem!

Az az igazság, hogy nem tartott húsz évig Keopsz piramisának az építése. Az ugyanebben a korban épült más piramisokból nyert értesülés azt jelzi, hogy ilyen épületeket hihetetlen sebességgel raktak föl. P1. Dahehurnál áll Sneferu piramisa, kb. kétharmada a nagy piramisnak. Az északkeleti sarkkövön levő felirat tudtunkra adja, hogy Sneferu uralkodásának 21. évében fektették le, följebb, fele úton pedig másik kő áll felirattal, 22. éves keltezéssel. Másszóval csak két év kellett ahhoz, hogy Sneferu piramisa fölépüljön.

Hasonló lehetett a helyzet a Keopsz építésénél is, mivel az is alig négy év alatt épült föl. A tény, hogy a közelmúlt ásatások során csak négyezer munkáskunyhó alapjait találták meg, csak súlyosbítja, nem könnyít a kérdésen. Semmiképpen sem szállásolhattak el négyezer kunyhóban százezer embert, hogy a többi résztvevők százezreit ne is említsük. Ez kétségtelenül nehéz helyzetbe hozza a történészt, mert hogyan tudja megmagyarázni a nagy piramis négy év alatt való felépülését, ha csak négyezer munkás volt ott és ha csak faszánkókat és bárkákat használtak az évi három hónapos építési időben?

Mégis megtették s valószínűleg pontosan ennyi idő alatt. Az építők azonban olyan mérnöki tudást és

218

módszereket használtak, amelyeket csak ők ismertek. Az építkezés olyan teljesítménye volt ez, amelyre nincs példa sem az ősi, sem a korszerű világban. A Keopsz építői után következő nemzedékek azonban gyors hanyatlás közepette éltek. A tudás sorvadásában szenvedtek, a műszaki képességek és művelődés fejlettségének hanyatlásában, mely súlyosan érintette az összes egymást követő uralkodóházakat, míg az egyiptomi művelődés a régi nagyság bizonytalan árnyékává nem zsugorodott. A különböző uralkodóházakból származó írások az egyiptomi életforma és műszaki tudás határozott változásairól árulkodnak s a temetkezési szövegek változatai, amelyeket a Halottak könyvének neveznek, erősen alátámasztják ezt.

Az az Egyiptom, amit mi a történelemkönyvek lapjairól ismerünk, valóban csak árnyéka volt annak a nagyon is fejlett népnek, mely értelmünket meghaladó műszaki tudást örökölt. A tudás, mely lánggra lobbantotta művelődésüket, az özönvíz nyolc menekültjétől vette eredetét. S fölhasználva e tudást Menes, Egyiptom alapítója, a feladat magaslatára emelkedett, és hozzáfogott rendet teremteni a zűrzavarból.

VÉGSZÓ

Hogy mi történt tulajdonképpen bolygónkon az emberi események korai szakaszain, kétségkívül parázs viták tárgya marad továbbra is az előttünk álló években. A történelem előtti műszaki találékonyság csaknem hihetetlen vívmányairól szóló beszámolók sem könnyítik meg számunkra, hogy teljesen megértsük "kezdetleges" elődeink kimagasló teljesítményeit. mégis, ha elgondolkozva szemügyre vesszük amit a föld azért őrzött meg számunkra, hogy vissza tudjunk tekinteni a fel nem jegyzett történelem koraiba s megmentsük az aprólékos részleteket, melyek nemcsak tudásunkat növelik, hanem csodálatunkat is, és serkentik bennünk a kíváncsiságot, hogy többet és többet, és még többet tudjunk meg róluk.

219

Másképp is lehetne magyarázni a történelmet az elhelyezhetetlen leletek bizonyítják azt. Ma már komolyan kérdőre vonhatjuk a vaskalapos történészek legfőbb feltételezését - azt, hogy művelődésünk kezdetlegesből való fokozatos fejlődés gyümölcse. Az elhelyezhetetlen leletek a Biblia történelme, a régészet, földtan, őslénytan és hétköznapi józan gondolkodás - mind ebbe az irányba terelnek minket.

Naponta növekszik a bizonyítékok súlya - annak bizonyítéka, hogy korai őseink a mienket minden területen túlszárnyaló társadalmat teremtetek meg. Ne becsüljük le azzal az emberiséget, hogy a világúrból jött lények állítólagos látogatásaival próbáljuk összekapcsolni az ősi műszaki tudást azzal, hogy más bolygókról jött lényeknek tulajdonítsuk azt, ami nem más, mint az emberek hallatlanul magas műveltségének a fejlődésben felhalmozódó összhatása.

A történelem előtti korszakról alkotott véleményünk szüntelen változáson megy át a régészet és őslénytan leleteinek hatására, s így idővel az előzőleg elfogadott, sőt a most kialakuló történelem-keret jelentős része idejét múlttá válhat és módosításra szorul. A történelem értelmezésének alig kapartuk meg a felületét. Még ezeken a lapokon összegyűjtött tényeket is csak eszköznek kell tekintenünk arra, hogy mélyebb és részletesebb kutatásra serkentsenek minket.

A történelemszemlélet, mely most elénk tárul, talán súlyos burkolt célzásokat tartalmaz a jövőnkét illetően, mivel a világ már eddig is átesett néhány fontos változáson és most is további változás előtt áll. Sár nem tudjuk pontosan megállapítani a múlt történelme nevezetes eseményeinek időpontjait, mégis az az uralkodó vélemény, hogy Kr.e. 1500 és 220 között átmeneti időszak volt az Ó- és Újvilág csaknem valamennyi művelt társadalma számára. Ekkor süppedt Egyiptom első uralkodóháza a bénító hanyatlásba: ekkor rohanták le Sumérfát és Indiát a barbár hódítók; ekkor szenvedett el Kína és a Távol-Kelet többi része pusztító áradást. Amerikában pedig az úgynevezett

220

kezdetleges társadalmak követték hirtelen a fejlettebbeket. Sok esetben az összeesett és eltűnt társadalmakat ilyen vagy olyan történelmi kötelék fűzte az elveszett legfejlettebb társadalom szétszóródott maradványaihoz, mely viszont a bábeli világközpont közvetítésével az özönvíz előtti világgal függött össze. Történelmileg megmagyarázhatatlan, hogy az ismert társadalmak kezdeti lépcsőfokai miért hullottak szét egymás után aránylag rövid időn belül a Krisztus előtti harmadik évezred végén. Nem tudunk egyetlen mindent magába foglaló indokot fölhozni hirtelen hanyatlásukra. Az első és az egész földre kiterjedő rend a pusztító özönvíz hullámaiban tűnt el, az újjáéledt világrend pedig Bábelnél omlott össze. Mindkét

szerencsétlenség szétzilálta a rendet, de nem semmisítette meg annak a műszaki tudásnak az elméleti ismeretét, amit valamikor az ősi emberek élveztek. Érintetlenül maradtak a rémítő eszközök, amelyekkel az elnyomó hatalom valamikor megszilárdította a hatalmát. Azok közül néhányan, akikre rábízta e félelmetes tudás megőrzését, végül is arra használták azt, hogy atomháborúkkal pusztítsák el egymást. Akik túléltek a nagy tudás titkainak őrzőit, végül is beleolvadtak a következő művelt társadalmakba. Ezek a civilizációk a Kr.e. harmadik évezred végéig tartottak s lehet, hogy elég eszközeik maradtak arra, hogy lehetőséget adjanak az újabb világhatóságnak, hogy atomháborúval fenyegetsenek, de túl sok idő telt el s addigra kihalt az emberekből a világrendre való vágyakozás.

Kr.e. 8000 után az összes keleti művelt társadalmak rövid ideig tartó föléledésnek örvendtek, a korábbi fejlett műszaki tudás töredékei újra a felszínre jöttek, bár igen megcsappantan. A jelek szerint mind Egyiptom, mind Babilónia megőrzött néhány választékos feljegyzést és terméket az előző műveltségekből. A Kr.e. 250 és a kereszténység hajnala között azokat a villanyelemeket gyümölcsözte, melyeket Irakban használtak a partfai időszak alatt, a kis számítógép naptárt, amelyet Görögországban építettek

221

Kr.e. 80 körül, és a vitorlázógépek modelljeit, melyekkel a Nílus partján kísérleteztek a Ptolemaiosziak uralkodásának idején.

A rómaiaknak a Közel-Keletre történt állatias betörése a Kr.e. az első században kioltották az újjáéledés e szikráit. A rómaiak durva kegyetlensége szerves része volt a pusztítás féktelen, indokolatlan hullámának, mely Kr.e. érte a karthágói könyvtárat, hamuvá égetve a pótolhatatlan félmillió kötetet. Később Kisázsia Pergamonban további 200.000 kézirat esett áldozatul a keresztények tombolásának, mely kötetekben a ránk maradt hírek szerint benne volt az okkult tudás és talán az özönvíz előtti és Babel előtti okkult erők ismerete - lángok martaléka lett. A legmegsemmisítőbb csapást azonban Julius Caesar sújtotta, mikor leégette az alexandriai könyvtárt, a régi világ legbecesebb tudományos értekezésének 700.000 kötetét.

A titkos társulatok féltékenyen őrizgették a néhány megmaradt följegyzést. Fokozatosan azonban ezek is eltűntek az ismeretlenség homályába a fáradhatatlan üldözések és a tornyosuló tudatlanság következtében, amint e titkos társulatok kihaltak, elvesztek velük a titkok is, vagy pedig eldugták azokat, hogy soha többé meg ne találják őket.

Ma ismét tanúi vagyunk a tudomány és műszaki fejlettség újjászületésének, ez azonban a történelmi fejleményektől nagyrészt független jelenség. Az új tudományos előretörés első jelei nyugaton tűntek föl, elsősorban Európában s végül az ipari forradalomban érték el felnőtt korukat. Amint mai fejlődésünk egyre bonyolultabbá és merészebbé válik, hozzáfogtunk ahhoz, hogy újraértékeljük a múltból ránk maradt maradványokat meg készítményeket s fölismerjük bennük a tudás olyan fennsíkját, amelyet mi magunk csak most kezdünk elérni.

Csodálhatjuk a múlt vívmányainak e lélegzetelállító fölfedezését, de figyelmeztetésül is kell annak szolgálnia. A tudomány most újra át kezd nyúlni a válaszvonalon, mely elkülöníti a természettudományokat

222

a természetfölötti mesterkedésektől, s most újra kezdünk belépni az okkult veszedelmes berkeibe. ahová az özönvíz előtti és az építőik oly szenttelenül hatoltak be. Újra közeledünk talán a veszélyes ponthoz?

Valaki mondta, hogy a történelemnek az a furcsa és megmagyarázhatatlan tulajdonsága van, hogy megismétli önmagát.

Meg akarjuk adni neki a lendületet, hogy megtörténjen - újra?

JEGYZETEK

I. Fejezet

1. Riem Johhanes, Die Sintflut in Sage und Wissenschaft. Hamburg: Agentur des Rauhen Hauses, 1925. 7. oldal
2. Hugh Miller, A sziklák bizonyágtétele. New York: Alden B. John, 1892. 284. oldal
3. Dr. Smith Aaron idézete után, magániratok.
4. Thomas Lowell, Mohó vizek - Az özönvíz története. Philadelphia: Winston C. John Co. 1937. 184. o. 5. Barlett I.S. Wyoming története. 1. kötet. Chicago: Clarke S.J. 1918. 62. oldal.
6. Burr H. Alexander, A fajok regéi. X. New York: Cooper Square Kiadók, 222. oldal.
7. Rehwinkel M. Alfred, Az özönvíz. St. Louis: Concordia Kiadóvállalat, 1951. 128. oldal.
8. Ugyanott, 172. oldal.
9. Coffin G. Harold, Teremtés - Véletlen vagy terv? Washington, D.C.: Washington, D.C.: Review és Herald Kiadó, 1969. 65. oldal.
10. Velikovsky Immanuel, A föld megrázkódtatása. Garden City, N. Y.: Doubleday, 1955. 222. oldal. 11. Miller. Az ősrégi vörös homokkő. Boston: Gould és Lincoln, 1857. 221. oldal.
12. Ladd S. Harry, Környezettan, Őslényt, Rétegtan. Tudomány folyóirat 129. évf. 1959. jan. 9. 72. oldal.
13. Colbert H. Edwin, A hüllők kora. New York: Mc. Graw-Hill, 1951. 191. oldal.
14. Dunbar Carl idézete a Történelmi Földrajz-ban. New York, Wiley John, 1969. 426. oldal.
15. Coffin, 73., 74. oldal. 16. Ugyanott, 76. oldal.
17. Kramer S.N., A sumérok. A tudományos amerikai. 197. évfolyam, 1957. 70-83. oldal.
18. Hall H.R. Régészet Enciclopedia Britannica, 1959. kiadás, 8. kötet, 37. oldal.
19. Budge Wallis, Halottak könyve: az an ü papiruszok. New York, Dover, 1967. 6. oldal.
20. Ugyanott, 7. oldal.
21. Noorbergen Rene, Magániratok.
22. Selye Hans, Gyógyítható-e az öregedés? Science Digest 46. évfolyam, 1959. dec. 1. oldal.
23. Népeség-növekedés tudomány 129. évfolyam, 1959. ápr. 3. 882. oldal.
24. Vis R. William, Orvostudortíány és a Biblia. Korszerű tudomány és keresztény hit. 2. kiadás. Wheaton III. Van Kampen Nyomda, 1950. 242. oldal
25. Ifj. Whitcomb C. John és Morris M. Henry, A teremtés könyvének vízözöne. Philadelphia Presbiteri és Református Kiadótársulat, 1961. 27. old.
26. Thomas Andrew, Nem vagyunk az elsők. London, Souvenir Nyomda, 1971. 162. oldal.
27. Campbell, Isten álarcai. New York. Viking Nyomda, 228. oldal.
28. Orlinsky Harry, Ősi Izrael. Ithaca N. Y. Cornell. Egyetemi Nyomda, 1960. 6-8. oldal.
29. Albright F.W. A közelmúlt fölfedezései a Biblia országaiban. New York, Funk és Wagnalls Társulat, 1955. 4. oldal.

30. White A.J. Radiokarbon időmeghatározás. A teremteskutató Társulat folyóirata, 1972.dec.156-158. 31. Charroux Robert, Elfelejtett világok. New York: Walker és Tsa, 1943. 64-65.
32. Landsburg Allen és Sally, Ősi titkok nyomán. New York. Bantam könyvek, 1974. 24. oldal.
33. Pauwels Louis, Az örök ember. New York, Avon, 1972. 62-63. oldal.
34. Tomas, 8. oldal.
35. Berlitz Charles, Elfelejtett világok titkai. New York, Dell kiadó, 1972. 35-36. oldal.
36. Tomas, 8. oldal.

3. Fejezet

1. Albirght, 70. oldal.
2. Cohane John Philip, A kulcs. New York, Korona Kiadók, 1970.
3. Ugyanott.
225
- Ballantine Könyvek, 1972. 69. oldal.
4. Michel John, Kilátás az Antarktiszra. New York, Ballantine Könyvek, 1972. 69. oldal.
5. Ugyanott, 129. oldal. 5. Fejezet
 1. Landsburg Allan és Sally idézete nyomán, Az ősi titkok nyomán-ból, New York, Bantam könyvek.
 2. Majimdar R.C. A védai korszak. London, Allen Unwin Társulat folyóirata, 1975. dec. 132. oldal
 3. Erich von Fange, Furcsa tűz a földön. Teremtés Kutató Társulat folyóirata, 1975. dec. 132. old.
 4. Mooney E. Richard, Föld település. Greenwich, Connecticut: Fawcett Kiadó, 1974. 242-243. old.
 5. Van der Veer és Idoerman P. Rejtett világok. New York, Bantam könyvek, 1973.
6. Fejezet
 1. Kurtern Bjorn, Nem az emberszabású majmokból. New York, Panthenon könyvek, 1972. 4-5. oldal.
 2. Ifj. Strauss William és Cave A. Kórbontan és a neander-völgyi ember testtartása. Az élettan negyedévi áttekintése, 1957. 32. 348-63. oldal.
 3. Silverberg Robert, Ádám előtti ember. Philadelphia: Macrae Smit, 1964. 191. oldal.
 4. Dick William és Gris Henry, 3500 évvel ezelőtt kényes fejműtéteket végeztek. Nemzeti Kutató, 1972. szept. 10. 30. oldal.
7. Fejezev
 1. Hawkins S. Gerald, Stonenengen túl. New York: Harper és Row, 1973. 113. oldal.
 2. Thoms Alexander, Az őskori óriáskőépítészet idejének holdmegfigyelései. Oxford: Clarendon nyomda, 1971, 115-116. oldal.
 3. Ugyanott.
226

KÖNYV

KÖNYVEK JEGYZÉKE

- Bailey János, Az istenkirályok és az óriások. New York, St.Martin nyomda, 1973.
- Baldwin John, Történelem előtti nemzetek. New York: Harper és Fivérei, 1869.
- Baring-Gould, A Patriarkák és próféták regéi. New York: Regnery Henry Társulat, 1872.
- Bergier Jacques, Földöntúli beavatkozás. A bizonyíték. Chicago: Regnery Henry Társulat, 1947.

- Földöntúli látogatások a történelem előtti időkből napjainkig. New York: Ujamerikai Könyvtár, 1974.
- Berlitz Charles, A Bermuda-háromszög. Garden City: N. Y. Doubleday és Társa, 1974.
- Az elfelejtett világok titkai. New York: Dell Kiadó, 1974.
- Binder Otto, Emberiség - a csillagok települése. New York: Tower kiadványok.
- A múlt megfejthetetlen titkai. New York: Tower kiadványok, 1970.
- Braidwood Robert, Történelem előtti ember. New York: Morrow William, 1967.
- Charroux Robert, Elfelejtett világok. New York: Walker és Társa, 1973.
- Az ismeretlen istenek. New York: Barkeley Kiadó, 1974.
- Az istenek hagyatéka. New York: Barkeley Kiadó, 1974.
- De Camp Spragué és Chaterine, Ősrégi romok és régészet. Garden City: Doubleday, 1962.
- Dick William és Gris Henry, 3500 évvel ezelőtt kényes fejműtéseket végeztek. Nemzeti Kutató.
- Darke Raymond, Az ősi kelet istenei és űrhajósai. New York: Uj Amerikai Könyvtár, 1973.
- Az ősi nyugat istenei és űrhajósai. New York: Uj Amerikai Könyvtár, 1974.
- Villanyelemek 2000 évvel ezelőtt. Fölfedezés folyóirat, 1939. március.

227

- Eskridge Robert, Mangareva; Az elfelejtett szigetek. Indianapolis. A Hobbs Merrill Társulat, 1931.
- Filby Frederick, Az özvíz újraértékelése. Grand Rapids, Michigan: Zondervan Kiadó, 1971.
- Garvin richard, A kristály-koponya. Garden City, N. Y. Doubleday, 1973.
- Gauquelin Michel, A világűr órái. New York: Regnery Henry, 1967.
- Goodvage, Csillagjósás: Az űrhajózás korának tudománya. New York. Uj Amerikai Könyvtár, 1966. Hapgood Charles, Az ősi tengeri királyok térképei. Philadelphia: Chilton Könyvek, 1966.
- Hawkins Gerald, Stonehengen túl. New York: Harper és Row, 1973.
- Stonehenge megfejtése. New York: Dell Kiadó, 1971
- Munka és Tudomány, Öt perc a Bibliával és tudománnyal, 1973. március-április
- Keel John, Kísértetjárta bolygónk. New york: Fawcett kiadványok, 1971.
- Kingsley Errol, Atomok és istenek. Portland, Oregon: Kingsley, 1973.
- Kolosimo Péter, Nem e világból. New York: Bantam könyvek, 1973.
- Időtlen föld. New York: Bantam könyvek, 1973. Kurten Bjorn, A jégkor. New York: Putnam és Fiai, 1972 Landsburg Alan és Sally, az ősi titok nyomán. New York: Bantam könyvek, 1974.
- Laufer B. A történelem előtti repülés. Chicago: A természet történetének szabadtéri múzeuma, 1928. Lisner Ivan, A hallgatag múlt. New York: Putnam Fiai, 1962.
- Manning alan G. Dolgozna-e érted is a piramiserő? Okkult folyóirat, 1973. október
- Marshack alexander, A művelődés gyökerei. New York: McGraw-Hill kiadó, 1972.
- Maziere Francis, Húsvét-sziget titkai. New York: Tower kiadványok, 1965.
- Mertz Henriette, Távol-keleti istenek. New York: Balantine könyvek, 1972.

228

- Montgomery John, Kutatás Noé bárkája után. Minneapolis9 Bethany Társulat, 1972.
- Mooney Richard, öld,település. Greenwich, Connecticut: Fawcett kiadványok, 1974.
- Norman Eric, Istenek, démonok és ismeretlen repülő tárgyak. New York: Lancer könyvek, 1970. Ostrander Sheila és Schroeder Lynn, A pszi leletek

- kézikönyve. New York: Putnam és Fiai, 1974. Pauwels Louis, Az örök ember. New York: Avon könyvek, 1972.
- Lehetetlen lehetőségek. New York: Stein és Day kiadók, 1971.
- A varázslók hajnala. New York: Avon könyvek, 1968 Peet Eric, Faragatlan köemlékművek és építőik. London: Harper és fivérei.
- Price Derek J. deSolla, Ősi görög számológép. Tudományos Amerikai, 1969. június.
- Rand Howard, A világ, ami akkor volt. éferrimac, htassachusetts: Destiny Kiadók, 1954.
- Roe Derek, történelem előtti idők. Barkely, Kaliforniai Egyetemi Nyomda, 1970.
- Salm W. Babiloni villanyelem. Népszerű villamosság, 1964.
- Sanderson Ivan, A megmagyarázhatatlan nyomozása. Englewood Cliffs. N.J. Prentice-Hall, 1972.
- Láthatatlan lakók. New York: The World Kiadótár-- Ez a repülés több mint ezer éves. Argony, 1969. november
- Silverberg Robert, Ádám előtti ember. Philadelphia: Tylacrae Smith, 1964.
- Spence Lewis, Atlantisz története. New York: University könyvek, 1968.
- Stiger Brad, Atlantisz kiemelkedik. New York: Dell kiadó.
- Az idő és a világűr titkai. Englewood Cliffs N.J.: Prentice-Hall, 1974.
- Stern Philip van Doren, Történelem előtti Európa. New York: Norton és Társa, 1969.
- Taylor John, A nagy piramis. London: Longman, Green, Longman és Roberts, 1859. 229
- Thoms A. Az őskori óriáskőépítészet idejének holdmegfigyelései. Oxford: Clarendon Nyomda, 1971.
- Kőkorszakbeli ásatások Nagy-Britanniában. Oxford Thomas Andrew, Nem mi vagyunk az elsők. New York: Bantam könyvek, 1973
- Tompkins Péter, A nagy piramis titkai. New York: Harper és row, 1974.
- Van der Veer és Moerman P. Elrejtett világok. New York: Bantam könyvek, 1973.
- Velikovsky Immanuel, A föld megrázkódtatása. New York: Dell Kiadványok, 1955.
- Erich von Daniken, az istenek szerekei? New York: Bantam Könyvek, 1971.
- Az istenek aranya. New York: Bantam Könyvek, 1974 -- Kutatás az ősi istenek után. New York: Putnam Fiai, 1974.
- Eric von Fange, Furcsa tűz a földön. Teremtés Kutató Társulat, 1975 december.
- Watson Lyell, Fenséges természet. Garden City, N. Y. Anchor, 1973.
- Wenick Robert, Kiscivilizáció virágzása Egyiptom és Kína előtt. Smithsonian /folyóirat/ 1975 március Wilxon Clifford, A szekerek összezúzódnak. New York: Lancer, 1972.